

Giới thiệu Manh Thê Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào

Thể loại : ngôn tình, hiện đại, hài hước, sủng

Editor : Ameil 503

Câu chuyện bắt đầu từ lúc cô cảm lấy bức ảnh chụp yêu đương vụng trộm đi tìm chồng đòi ly hôn khi cuộc hôn nhân của cô đang dần lệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó. Nhưng cô lại kinh ngạc phát hiện: "Anh Tư, sao lại là anh?" Người đàn ông nheo mắt tràn đầy nguy hiểm "Muốn ly hôn sao, làm thêm lần nữa." Cô nhìn gương mặt trước mắt mình, lại nhìn người đàn ông trong hình, đối tượng bên ngoài của cô, lại chính là người chồng mà hai năm tới giờ cô chưa từng thấy mặt?

Cũng kể từ ngày ấy bây giờ thì ai ai cũng biết, Nam tứ gia cung chiều cô vợ nhỏ của mình... cô bị hấn thương yêu đến vô pháp vô thiên, thần quỷ không sợ, bạn bè nói hấn quá nuông chiều vợ..

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ra giá đi, tôi dẫn anh đi

Cởi quần ra.

Dưới ánh đèn chói lóa, Tiêu Ý Ý siết chặt nắm tay, ngồi bó gối ở đầu giường, thân thể không ngừng run rẩy, sắc mặt ngày càng đỏ, một đôi mắt trẻ con, liếc nhìn chằm chằm người đàn ông trên giường đang giữ lấy quần xi-líp của chính mình, thúc giục:

- Nhanh lên một chút!

Con mắt của người đàn ông lóe lên, yếu ớt run rẩy:

- Tiêu tiểu thư, tôi là... Tôi là lần đầu tiên.

- Nói nhiều vô ích làm gì, cởi nhanh một chút!

Tiêu Ý Ý hít sâu một hơi, lần đầu tiên, không phải cũng đặc biệt với ai đó sao?

Cô sắp bị ép điên rồi, kết hôn hai năm cũng không biết chồng mình, suốt ngày bị giam trong biệt thự làm chim hoàng yến, bao cao su phù hợp với quy định của mình, cũng nhanh chóng khiến cho tinh thần cô thất thường.

Nghiêng đầu bút đề mạnh xuống, cô quyết định làm vỡ lớn, tạo ra cho mình căn cứ chính xác yêu đương vụng trộm, ép người chồng thần bí kia của cô ly hôn.

- Yên tâm, tiền cho anh không thiếu, nhanh cởi ra, sớm xong việc một chút.

Vừa nói chuyện, cô bắt đầu cởi y phục của mình, đầu ngón tay trắng bệch căn bản không dùng được lực, ngực rõ ràng sợ muốn chết, lại cứng rắn giả bộ đáng vẻ vội vàng lắm, kêu lên một tiếng hướng giường đánh tới.

Thân thể nặng nề đặt trên người Tiểu Ca, cô nhớ lại những mảnh hồi ức nhỏ đã từng thấy trước đây, đang muốn hành động, cửa phòng đột nhiên mở ra một phát, là người từ bên ngoài đẩy vào.

- Ôi!

Tiêu Ý Ý bị đổ sang bên cạnh, cảm thấy hoa mắt, lúc mắt mở lên lại, người dưới thân người đã sớm bị người ta quăng ngã ra phía tường.

- Cút đi!

Thanh âm trầm ổn lại lạnh băng quát lớn, sợ đến mức thân thể Tiểu Ca run rẩy, lời cũng không dám nói ra, úp lại trong cổ họng, ỉu xiu rồi đi.

Ánh đèn lóe lên trên mặt, Tiêu Ý Ý liếc mắt nhìn người đàn ông, cô nằm nghiêng, hai tay đan lại để sau đầu, đuôi mắt ôm lấy một tia không thích hợp nhìn hấn đầy phong tình:

- Bạc Tư, tôi đang dành dụm tiền bạc.

-Thiếu phu nhân, chó hồ nháo, Tứ gia đã biết sẽ tức giận.

Bạc Tư bình tĩnh gỡ xuống cái camera ở giữa phòng, nhìn thoáng qua, bắt đầu nói:

-Cô ra bên ngoài quán rượu chờ, tôi kêu tài xế đến đưa cô về nhà.

Thực sự không thú vị mà!

Người đàn ông kia phải sinh khí mới tốt, hay nhất trong lúc tức giận, đem hai người ly hôn luôn.

Tiêu Ý Ý theo hần ra ngoài quán rượu, cũng không lên xe, tùy tiện đi theo một hướng.

Bạc Tư kéo cửa xe ra, lo lắng gọi cô:

-Thiếu phu nhân, tiền sinh đã quy định, mười giờ tối nhất định cô phải về đến nhà, bằng không, sẽ cho tạm biệt luôn năm thứ tư đại học của cô.

Lời này thành công đem cô ngăn lại, dừng một giây, cô nhấc chân cời một chiếc giày, quăng mạnh về phía hần:

-Tôi tới địa ngục!

Một cửa đập trúng, thân thể cô lắc lư hai cái, xoay người lại, thuận tiện đem luôn chiếc giày còn lại cời ra, tháo dây giày, vứt luôn chiếc trong tay.

Bạc Tư nhặt giày cô lên, băng qua đường, lên một chiếc màu đen xe có rèm che, đem cameras đưa cho người đàn ông ngồi phía sau.

-Tứ gia, đây là thiếu phu nhân.

Bên bóng ma bao trùm xuống, ngũ quan người đàn ông nhìn không rõ, chỉ nghe thấy một giọng trầm thấp:

-Vật gì vậy?

-Cái này... có vẻ thiếu phu nhân muốn chụp lại cái gì đó, muốn kích thích ngài... Ly hôn, trong hai năm qua, thiếu phu nhân không ít lần làm ầm ĩ, lúc này, đã đi quá giới hạn.

Hần vốn là trợ lý của Tứ gia, nhưng vào hai năm trước đã trở thành vệ sĩ của Tiêu Ý Ý, nhất cử nhất động của cô, đều phải báo lại cho Tứ gia, lời này, cũng là lời nói thật tình mà thôi.

Người đàn ông hừ nhẹ một tiếng, hơi thở từ xoang mũi lộ ra, cúi đầu, mang theo vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng:

-Lá gan không nhỏ nhỉ!

-Ngài có muốn nhìn qua?

-Không cần, cô ấy không có cái dũng khí đó đâu.

Người đàn ông xuống xe, theo hướng Tiêu Ý Ý vừa rời khỏi, không nhanh không chậm đuổi theo sau, chiếc xe màu đen có rèm che chạy chậm phía sau hần.

Cước bộ dừng lại, hần nhưu mày nhìn lên quán bar màu sắc đầy mập mờ.

Đẩy cửa ra, âm nhạc diết tai nhức óc thanh đập vào mặt.

...

Tiêu Ý Ý nhiệt tình uống rượu Vodka, uống một hơi hết nửa ly, cho tới bây giờ cô không say rượu, còn rất nhanh vào trong đầu, cảm giác như muốn xỉu, đang ở trong hoàn cảnh này, càng cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Cô đỡ đầu, loạng choạng ra ngoài, tách khỏi đám người đang nhảy mãnh liệt trong sàn nhảy, mỗi một bước chân đạp xuống dưới, như muốn dẫm nát cây bông trên đó vậy.

Cũng không nhìn đường, vừa vịn tiến vào lồng ngực của người đàn ông.

Cô ngẩng đầu lên, híp một đôi mắt, bị mấy tia sáng cầu vồng chiếu vào, góc cạnh trên gương mặt người đàn ông đầy rực rỡ, cô nhất thời nhìn đến ngây người:

-Thật là đẹp trai quá đi.

Hai tay ôm lấy cổ hần:

- Ra giá đi, tôi dẫn anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng

Hai tay cô ôm lấy cổ hấn:

- Ra giá đi, tôi mang anh theo.

Gân xanh của người đàn ông nổi lên.

Người phụ nữ này, lại dám coi hấn là “tiểu ca”.

- Buông tay ra.

Mặt hấn sa sầm, lời nói phát ra không có một tia nhiệt độ nào.

- Hai trăm ngàn, thế nào?

Cái miệng nhỏ của cô khẽ nhếch, mùi rượu nồng nặc phun lên mặt hấn.

Hấn quả thực muốn cười, chỉ là hai trăm ngàn, mà đòi mua Nam tổng hấn một đêm xuân phong.

Nếu như hấn nhớ không lầm, tất cả tiền chi tiêu của cô đều là hấn cho, dám cầm tiền của hấn đi ra ngoài tìm đàn ông, xem ra đúng là thiếu quản giáo rồi.

Hấn nâng eo cô lên, con mắt thâm thúy lóe lên tia nhắc nhở.

- Không thể nâng giá lên một chút sao?

Ý Ý ngoẹo cổ nhìn hấn, hai con mắt phủ một tầng mê li do say rượu, bất tri bất giác nấc một cái, đưa tay nhéo ngực hấn một cái.

- Không ít, chỉ là một đêm thôi mà, đủ cho anh làm một năm ở đây rồi.

Môi mỏng của người đàn ông nhếch lên, khuôn mặt lạnh lùng như băng, không tí nào cười, gương mặt tuấn tú bỗng nhiên lại gần, nhiệt khí dâng lên phả vào khuôn mặt nhỏ phía trước.

- Tôi cho cô phục vụ đặc biệt, bảo đảm đem cô hầu hạ đến khoái hoạt.

Ý Ý cười to hai tiếng:

- Không sai, rất thích thời.

- Vậy cứ như thế đi.

Cô duỗi một đầu ngón tay, ở trước mặt hấn so một hồi, không quá hai giây, liền mềm nhũn hạ xuống:

- Nhiều hơn mười ngàn, không thể nhiều hơn nha, không thể quá tham lam.

Người đàn ông ý lạnh càng sâu, con mắt sâu lắng xẹt qua một tia tối tăm, hấn cắn răng nghiêng lợi đem người trong ngực ôm lấy, nhanh chóng mang cô ra ngoài.

Đột nhiên cử động, giọng Ý Ý rít gào:

- Anh làm gì thế hả?

- Tôi không chờ được nữa.

Cô ngẩn ra, ngửa đầu nhìn hấn, đèn đường sáng trong đêm chiếu vào trong đôi mắt, chiếu vào ngũ quan thật đẹp của hấn, càng thêm vẻ anh tuấn mê người của hấn.

Khuôn mặt này, đẹp quá mức rồi.

Cô si ngốc cười một tiếng, đầu mềm mại tựa vào trong ngực hắn, nghĩ thầm không thiết thời đâu.

Hơi thở nhẹ nhàng, vừa vặn xuyên qua áo sơ mi vào trong, bụng dưới của hắn chớp mắt căng thẳng, con mắt u ám thêm mấy phần, hướng về phía khách sạn 3 sao đối diện, bước chân vừa nhanh vừa vội.

Nắm lấy phiếu phòng, xoay tiền, làm liền một mạch.

Mới vừa vào phòng, Nam Cảnh Thâm liền đem người từ trên người xuống, đặt ở trên tường, môi đè xuống, tấn công hung hăng mà dày đặc.

- A...a...

Ý Ý không thích ứng được, quay đầu phải trái tránh né, bị hắn dùng tay chế trụ sau gáy, thân thể dán sát vào nhau, giọng nói lạnh lùng từ trong khe hở truyền ra:

- Đừng nhúc nhích.

- Anh...

Không cho cô có cơ hội nói ra, hắn lần thứ hai hạ môi xuống, hôn rất nóng bỏng, hai tay dẫn theo nhiệt độ ở trên người cô treu chọc, ngo ngoe ngứa ngứa, áo lông dĩ nhiên đã bị đẩy lên cao quá ngực.

Ý Ý kì thực chưa từng hôn môi, chưa bao giờ biết, bất quá chỉ có một lần thân mật nhất cũng chỉ có ôm ấp mà thôi.

- Ý Ý, chúng ta chia tay đi.

- Anh không yêu em, em chưa bao giờ chịu cùng anh thân mật, anh muốn khối cọc gỗ có ích gì.

- Ý Ý, em quá vô vị rồi.

- Ý Ý, hôn lễ của anh, một tuần sau lễ cưới...

Không biết là sợ sệt do hôn môi, trong đầu bỗng nhiên nhảy lên những hồi ức không tốt, viền mắt cô chưa xót, chớp mắt một cái một giọt lệ rơi xuống.

Sau đó, cô lấy can đảm ôm lấy cổ người đàn ông, đem hăm ép xuống, càng làm cho nụ hôn sâu hơn, cô cảm giác được động tác của hắn dừng lại một chút, dường như cảm giác cô đột nhiên ngênh hợ, nhưng không quá nửa giây, hắn đổi khách làm chủ, thật sâu hôn nàng.

- Anh Văn...

Người đàn ông bỗng nhiên mở mắt:

- Kêu ai?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Anh muốn, em cho là được

- Văn ca ca.....

Người đàn ông bỗng chốc mở mắt ra:

- Kêu ai cơ?

Ý Ý mở đôi mắt đang mê man, tròn mắt nhìn hắn, cái miệng nhỏ bẹp một cái, hỏi hắn:

- Em không xinh đẹp sao? Em không tốt sao?

Tròng mắt thâm thúy của người đàn ông như bị đổ mực, nhuộm một màu càng ngày càng đen, hô hấp càng tăng thêm một phần.

Hắn muốn gặng hỏi cô người trong miệng cô kêu là ai, nhưng còn chưa mở miệng, cô bỗng nhiên ho khan hai tiếng, ho đến chảy nước mắt:

- Tại sao anh không muốn em, tại sao phải cưới người khác...

Tay cô bắt lấy áo sơ mi ngay ngực của hắn, đầu ngón tay nắm chặt đến trắng bệch.

Một tay khác choàng qua cổ hắn, kéo hắn xuống, hơi thở phả vào mặt hắn:

- Anh muốn, em cho anh là được rồi...

Ánh mắt người đàn ông bỗng chốc giật một cái.

Hơi lạnh quanh thân hắn ép đến không khí đều ngưng tụ lại.

Hắn rất rõ ràng, người Ý Ý đang nghĩ đến, không phải là hắn.

- Cho cái gì?

Hắn bắt lấy cổ cô, lạnh giọng hỏi.

Trong thanh âm đã sớm không còn tình triêu lúc nãy, giọng nói bình tĩnh đến đáng sợ.

Ý Ý hồn nhiên vẫn không biết, dĩ nhiên không sợ chết đem môi kề sát vào môi mỏng của hắn:

- Anh muốn em, em cho... Cho anh, Vân...

Cô nói còn chưa hết câu, đôi môi bỗng nhiên bị cắn phá.

Nam Cảnh Thâm răng môi cùng nhau, hung hăng niêm phong cái miệng nhỏ đang nói linh tinh của cô lại, dùng khí lực dồi dào, hận không thể đem cô nuốt vào bụng, động tác thô bạo, không hề có kỹ xảo, tay ở bên eo nàng từng tắc bấu chặt, sức mạnh quả thực mắt không chế, eo nhỏ của Ý Ý nhẹ nhàng động, lại bị hắn tăng thêm lực nhiều một chút, liền nằm gọn trong tay hắn.

Gần như hôn kịch liệt, dùng sức hôn xuống.

Ý Ý bị đau, nhiều lần muốn tránh, lại bị hắn liều chết đè trên tường, cong một chân chen vào giữa hai chân cô, đưa cô như một người bình thường bị đóng ở trên tường, căn bản không thể động đậy.

Trong cổ họng thậm chí còn nếm thấy mùi máu tanh.

Khóe miệng... Bị hắn cắn nát rồi!

Ý Ý say rượu tỉnh được nửa phần, rốt cuộc cảm thấy sợ hãi, bởi vì cô thấy một người đàn ông xa lạ đè trên người mình, cảm thấy một luồng dữ dội bức ra từ trong người cô... Phẫn nộ.

Thừa dịp hắn không để ý, Ý Ý đem hắn đẩy ra, loạng choạng từ trong tủ rượu kéo ra một bình rượu, vịn nắp ghế đầu uống liền một hơi, chất lỏng trong suốt theo khóe môi chảy xuống cái cổ duyên dáng.

Nam Cảnh Thâm cau mày, trông như đang nhậu nhẹt, quả thực là không muốn sống nữa.

Hắn bước lên muốn lấy đi cái bình rượu từ tay cô, Ý Ý lau miệng, hướng về phía hắn cười hắc hắc, nói:

- Rượu tăng thêm vẻ phóng túng, táo bạo, như vậy, tôi sẽ không sợ gì rồi!

Nói xong, cô đập vỡ bình rượu, đi về phía Nam Cảnh Thâm đánh tới...

Con người đen của hắn thu lại, lui về phía sau một bước.

“Rầm”

Ý Ý chặt chẽ vững vàng ngã vào người hắn.

Mi tâm Nam Cảnh Thâm nhăn lại như thể có thể kẹp chết một con ruồi vậy.

Cố ý đem mình quá chén, vẫn coi trọng tửu lượng của mình như vậy sao?

Hắn ngoại trừ chỉ có dở khóc dở cười, còn lại cũng chỉ có phẫn nộ xong thẳng lên đỉnh đầu.

Cô vợ nhỏ của hắn, ý thức đề phòng người quá kém.

Nam Cảnh Thâm lùi về sau một bước, nghiêng người dựa vào tủ đồ, lấy ra hộp thuốc lá, lấy bật lửa, ngọn lửa màu lam nhảy lên tiến vào nơi sâu xa trong

mắt hấn, nơi đó u chòm như biển thâm trầm

Trên trần nhà, đèn thủy tinh chỉ sáng một chiếc, ánh sáng từ cửa hàng chiếu vào trên người hấn, giống như thứ kim cương được gọt dũa hoàn mỹ, gương mặt tuấn tú đang ngưng tụ một vẻ tức giận, đôi lông mày đặc biệt sắc bén, âu phục trên người, com lê vẫn ngay ngắn như cũ, mặc dù vừa mới hỗn loạn, nhưng trên người hấn không lưu lại dấu hiệu chập vạt nào.

Hấn an tĩnh hút thuốc, từ trên cao nhìn xuống vẻ mê man của người phụ nữ bé nhỏ kia, tận lực đè nén cục tức phát ra, nắm chặt điều thuốc, khí lực căng đến mức gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Nam Cảnh Thâm đem người ôm lấy, tiến vào phòng tắm...

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ngoan ngoãn nằm lại

Ngày hôm sau.

Ý Ý tỉnh lại, cảm thấy thân thể toàn thân đau nhức, mắt còn chưa mở, cảm nhận tia sáng chói mắt chiếu vào mí mắt, mông lung một tầng sáng loang lổ, cô cố sức xoa mắt hai cái, trợn mắt nhìn một cái, đột nhiên cảm giác được đầu đau như muốn nứt.

Cô bỗng nhiên ý thức được cái gì, kinh hoàng giương mắt, ngực lộ bộ phận trầm xuống, cách bài trí gian phòng, ngoại trừ khách sạn thì còn có thể là gì.

Nhìn xuống dưới...Áo sơ mi đàn ông, quần tây đàn ông, cà vạt đàn ông, từ trên chiếc giường trắng mang phong cách Âu châu, quăng vút bừa bãi một hàng trên mặt đất.

Trong thùng rác đầu giường, quăng vút hai bao màu hồng đã sử dụng.

Ý Ý bỗng nhiên thấy sợ, lặng lẽ đem chăn kéo xuống, lòng bàn tay lại chạm phải da thịt, khiến cô nhất thời như rơi xuống hầm băng.

Người đàn ông nằm bên cạnh, giống như mấy cái tát vả vào mặt, tận lực làm tê liệt ý nghĩ của riêng mình có thể kết thúc đột ngột.

Người đàn ông còn chưa tỉnh, cô không dám nhìn tới hình dáng hấn thế nào, hốt hoảng tìm y phục của mình, thừa dịp hấn chưa tỉnh bỏ trốn trước.

Đúng lúc này, cửa phòng bị một lực mạnh từ ngoài phá cửa xông vào.

Một đoàn ký giả chạy ào vào, giờ máy lên chụp, dồn sức mạnh mẽ quay những ống kính hướng tới giường lớn mà chụp.

Ý Ý lơ mơ một lúc, người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên ngồi dậy, kéo cao chăn bao phủ lấy cô từ đầu đến chân, che chắn thật kín, cô phản xạ có điều kiện giãy dụa, liền lập tức nghe thấy tiếng hấn thấp giọng nói:

-Không muốn bị chụp hình lộ thể thì nằm yên đi.

Cô trong nháy mắt liền nằm im lại.

-Nam tổng, xin hỏi tiểu thư nằm bên cạnh ngài là ai?

-Nghe nói hai năm trước Nam tổng đã kết hôn, ngài ở nước ngoài hành tung không rõ, cũng chưa từng công khai vợ mình, xin hỏi trong lòng ngài, cô ấy có phải là vợ ngài?

-Hai ngày trước ở phi trường, ngài lại độc thân về nước, không kịp chờ đợi cùng tình nhân gặp mặt sao?

-Vừa mới tiền nhiệm Phó tổng Hoa Thụy, thì liền bị bêu xấu, đây tốt cùng là hãm hại, hay là sinh hoạt của ngài vốn hỗn loạn.

-Nam tổng, xin hãy nghe những vấn đề của chúng tôi, trả lời câu hỏi.

Nam Cảnh Thâm ngẩng đầu lên, tia sáng từ cửa sổ bên cạnh chiếu vào, đem vẻ mặt cùng đường nét nghiêm nghị, lạnh lùng hiện lên tia sắc bén, lông mày hạ xuống, một đôi con ngươi đen như chim ưng.

-Đều hỏi xong rồi?

Bốn chữ không nặng không nhẹ, trong nháy mắt khiến gian phòng yên tĩnh trở lại.

Camera lóe lên những tia chớp sáng, chớp từng khoảnh khắc trên nét mặt và thân thể hắn, hắn đang ở trần, chiếc chăn màu trắng vừa đủ đắp lên cơ bụng hắn, từ bên trong tản ra khí chất kiêu ngạo, không có chút nào có tia chặt vật hay tỏ vẻ sa sút.

-Tóm lại, các người muốn hỏi nhiều nhất nhất là...

-Tiểu thư bên cạnh ngài...

Tuy rằng Hoa Thụy, bên trong gia tộc tranh đấu làm người ta hiểu kì, nhưng vị Nam tứ gia này từ trước đến nay đều giữ mình trong sạch, cuộc sống riêng tư của hắn không dễ bị đào móc như vậy.

-A...

Nam Cảnh Thâm phát ra một tiếng cười ngắn ngủi nhưng lạnh thấu xương:

-Các người như thế nào lại kết luận, người trên giường, không phải là vợ tôi?

Lời này vừa nói ra, quả thực như loạt bom ném bom ném vào biển sâu.

Sau vài giây yên tĩnh, đám ký giả bạo phát kịch liệt, kêu la hưng phấn, thất thanh, hận không thể đem chăn lột xuống, nhìn đến bảo bối của Nam tứ gia, luyện tiếu muốn công khai rốt cuộc vợ của vị Nam tứ gia có đáng đáp như thế nào.

Cùng lúc này, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân, càng ngày càng gần...

Nam Cảnh Thâm hạ mắt, khóe môi lộ ra nụ cười nhạt, cánh tay dài duỗi ra, mang một bao thuốc lá tới.

Ngón tay dài mang cốt cách lịch sự, tao nhã, lấy ra một điều thuốc hút, nhếch ngón trở nhẹ đánh một cái, trán hơi nhăn lại, tuyệt đẹp

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cô ngồi xồm, hắn hút thuốc

Nam Cảnh Thâm hạ mắt, khóe môi cong lên nụ cười nhạt, cánh tay dài duỗi ra cầm lấy bao thuốc:

-Xin lỗi các vị. Tứ gia và thiếu phu nhân còn muốn nghỉ ngơi, nếu như muốn hỏi, xin đi đến nơi họp báo của Hoa Thụy, một giờ sau, Tứ gia sẽ đến gặp các vị.

Hôm nay, vừa vặn Hoa Thụy mời vị Phó tổng nhậm chức đến buổi họp báo.

Có diễn lời nói khách khí, phía sau bảo an đã bắt đầu mời người ra ngoài.

Người ở chỗ này đều biết, ngày hôm nay có thể tới đây chụp được gì đó, là đã được ngầm cho phép, giờ còn đòi chụp tiếp nữa thì, quả thực là lỗ măng.

Nghe đồn vị Nam tứ gia kỳ tài này trong thương trường đầy thủ đoạn tàn nhẫn, là người không dễ đối phó như vậy.

Ký giả hai bên nhìn nhau, cho dù không cam lòng, cũng chỉ có thể rời đi.

Tiếng bước chân xa dần, tiếp theo là tiếng đóng cửa to rõ, lại sau đó trong phòng nháy mắt lạnh xuống, an tĩnh đến lạ lùng.

Ý Ý buồn bực ở trong chăn chờ đợi, xác định trong phòng không có ai, liền thử đem chăn kéo xuống một tí, lộ ra một đôi mắt kinh hoàng, trên trán có vài lọn tóc dính mồ hôi.

Cô liếc mắt nhìn sang bên, liền nhìn thấy hắn đang hút thuốc.

Lực chú ý của Ý Ý bỗng nhiên đặt lên tay hắn, tay hắn so với tay phụ nữ còn đẹp hơn, không tính là trắng, màu da tiểu mạch đầy gợi cảm, khớp xương rõ ràng đang kẹp lấy điều thuốc nhà ra làn khói xanh.

Vùng giữa lông mày hắn nhăn lại, hơi thở trầm ổn trên người hắn bức tới khiến người không thờ nổi.

-Còn muốn nhìn bao lâu?

Hắn bỗng nhiên phát ra tiếng khiến Ý Ý giật mình hoảng sợ.

Lúc này mới bắt tri bắt giác phản ứng kịp, phía dưới chân là... Trần như nhộng.

Ký ức tối hôm qua như thủy triều trào vào trong đầu, những đoạn hình ảnh ngắn, hơi nhớ lại một chút, toàn là những hình ảnh hạn chế huyết mạch phun trào, cô cắn mạnh môi, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ ửng vì xấu hổ.

Cẩn thận liếc nhìn trang phục tán loạn, run giọng mở miệng:

-Đêm qua, chúng ta... chúng ta.

Cô nói liên tục nói “chúng ta”, sau như bị nghẹn, thế nào cũng phun không ra từ nào.

Nam Cảnh Thâm hơi nheo mắt lại, con ngươi đen thâm thúy nhìn lấy người cứ nhìn hẩn mãi.

-Muốn hỏi cái gì?

-Tôi là nói, tối hôm qua chúng ta... chúng ta.

Cô khoa tay múa chân, một hồi chia tay về y phục, lát sau lại chỉ vào thùng rác.

-Chỉ ngủ.

Đơn giản chỉ có hai chữ, cảm giác buồn bực đập vào ngực cô.

-Có phải là...

-Làm rồi.

Ý Ý hít một ngụm khí lạnh, sợ hãi trốn to hai mắt.

Nam Cảnh Thâm phà ra một làn khói mỏng, đường nét góc cạnh hiện ra mỏng lung trên khuôn mặt hẩn, khoe môi cong lên nụ cười lưu manh:

-Muốn đòi ý sao?

“...” có thể chắc.

-Chuyện đó, tôi có thể giải thích một chút, chuyện đêm qua là ngoài ý muốn, là tôi sai, đem lầm anh thành người ở quầy rượu, náo loạn thành chuyện lớn, công bằng mà nói chúng ta coi như huề, liền...hợp được tan được (hảo tụ hảo tán)?

Giọng nói nhỏ dần, nâng ánh mắt lên bình tĩnh nhìn hẩn, rất kiên định chờ câu trả lời của hẩn cô liếc mắt nhìn hẩn, sốt ruột.

Nam Cảnh Thâm nhìn cô chăm chăm, dù bạn vẫn ung dung cong lên khóe miệng:

-Em nghĩ thế nào mà hợp được tan được?

Ý Ý nuốt xuống một ngụm

-Anh xoay người sang chỗ khác, tôi muốn mặc quần áo và rời khỏi đây, chuyện tối hôm qua coi như không có chuyện gì xảy ra cả.

Sắc mặt người đàn ông trở nên u ám, thân trên bỗng nhiên nghiêng người sang, trong nháy mắt khuôn mặt đẹp trai lộ ra ngay trước mặt cô.

Ý Ý kinh ngạc một chút, muốn lui về phía sau, tay bỗng nhiên bị nắm lấy, sau đó liền bị ép lên đỉnh đầu.

-Anh...

-Tối hôm qua lúc mang anh đi, em đã hứa sẽ đưa hai mươi vạn, giờ không tính đưa sao?

-Anh!?

-Chắc là hai mươi một vạn.

Ý Ý nhìn chăm chăm vào đôi môi của hẩn gần như sát vào môi cô.

Cô không ngốc, trận chiến tối qua, nếu thật sự đã đem hẩn thành tiểu ca, mình chính là ngu ngốc, đoán chừng đã chọc phải nhân vật lớn gì đó rồi, cô thực sự muốn khóc mà không được.

-Tôi đưa, tôi đưa!

Cô lớn tiếng nói, khó khăn tránh khỏi cái thân đang đè lên người mình:

-Chờ một lát, tôi viết chi phiếu đưa cho anh!

Nam Cảnh Thâm nhào qua, cũng không gấp gáp, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô qua, con ngươi đen láy khinh thường liếc nhìn cô:

-Lật đặt cái gì, em tặng thêm chi phí, anh đương nhiên nên biếu tặng một lần.

Vừa nói chuyện, bàn tay hần ác ý như có như không sờ thắt lưng cô.

Cả người Ý Ý nổi da gà, muốn tránh cũng không được, xấu hổ xông thẳng lên đầu, trong lúc kinh hoàng hét lên một tiếng:

-Tứ gia!

Lúc này trốn trong chăn, nghe những ký giả gọi hần như vậy...

-Ừ?

-Tôi không cần tặng gì hết, làm ơn buông tôi ra.

Hần không nhúc nhích, tim Ý Ý đập mạnh, trán đổ mồ hôi lạnh, cô hơi run rẩy lập cập, lấy dũng khí nói:

-Xin hãy tự trọng, tôi là...tôi là phụ nữ đã có chồng.

Con ngươi Nam Cảnh Thâm nhỏ lại.

Con mắt đen thâm thúy phẳng phát như biển sâu, người nhìn vào đoán không ra, hần phát ra giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, không hề có tí ôn nhu nào:

- Vừa hay, tôi cũng là một người chồng.

Cả người Ý Ý chấn động, ngửa đầu nhìn hần, lại cắn răng nghiêng lợi tỏ vẻ tức giận.

- Tê ---

Đang nghĩ gì đó đột nhiên trên lưng đau xót.

Khí lực trên tay hần quả thực muốn đem cô xé rách:

- Cảm giác yêu đương vụng trộm bên ngoài có phải rất kích thích?

Cô nói không ra lời, bị hần nắm trong tay, dọa đến con mắt phải loạn lên.

Một lúc lâu, hần buông tay ra, môi mỏng nâng lên, phát ra một tiếng ngấn ngùi, tiếng cười mỉa mai:

- Bớt phóng túng một chút, còn dám tìm đàn ông bên ngoài, cẩn thận anh cắn xé em.

Cái gì?

Hần có ý gì?

Ý Ý không phản ứng kịp, cũng không dám hỏi, người đàn ông này thực sự nguy hiểm, hơn nữa tương đối nguy hiểm, ví như cái biểu hiện vừa rồi kia, thiếu chút cô cho là mình sẽ bị đánh rồi.

Cũng không rõ hần tỏ vẻ tức giận cái gì, không phải bởi vì cô quên đưa tiền đây chứ?

Cô mở miệng muốn hỏi, chỉ chớp mắt, bỗng nhiên hét chói tai:

- Anh làm gì thế hả?

Hần cứ nhiên xuống giường, đứng quay lưng với cô, trên người không mặc cái gì, một điểm cũng không che, may mà cô che mặt cấp tốc, bằng không là nhìn thấy hết thứ không nên nhìn thấy rồi.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Hần tắm ngay cả cửa cũng không thèm đóng!

Ý Ý xấu hổ muốn chết, tựa như bị nhìn thấy trống trơn chính là mình, tay nhỏ bé run rẩy đưa ra, nhặt lấy y phục của mình lên, nhanh chóng mặc vào, lấy ra tờ chi phiếu ghi hai mươi một vạn đặt ở đầu giường, trong ngực hần muốn chết.

Cô động đến số tiền này, nhất định sẽ kinh động đến người chồng thần thần bí bí kia của cô.

Hai mươi mốt vạn, giải thích với hần mua cái gì, gấu trúc sao?

Nam Cảnh Thâm từ trong phòng tắm đi ra, trên người quần áo đã chỉnh tề, liếc mắt thấy tờ chi phiếu đặt dưới ly nước, khóe miệng nhếch lên vẻ trào phúng, đem tờ chi phiếu nhét vào trong túi.

Bên ngoài quán rượu, chiếc xe Maybach màu đen đã sớm đứng ở nơi đó.

- Tứ gia, về chuyện hồi sáng này...

- Không cần phải nói, đến buổi họp báo.

Nam Cảnh Thâm đề lông mày xuống, ngửa đầu dựa vào ghế, nhắm mắt lại chợp mắt, hần cần tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút, tối hôm qua vật nhỏ kia ằm ỉ không ít, quấy với hần cả một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mời thần thì dễ, tiễn thần mới khó

Tám giờ rưỡi sáng.

Phó tổng Hoa Thụy tuyên bố sắp xếp mở cuộc họp.

Những phóng viên vào được đây đều đã cùng Hoa Thụy có nhiều năm hợp tác, lần họp báo này chỉ là đi ngang qua sân khấu, dù sao xét cho cùng vị phó tổng này đã gây chấn động lớn khi về nước.

Tài sản Nam Cảnh Thâm ở nước ngoài, tùy tiện đếm một chút chính là mười mấy trăm triệu, năm ngoái hần được xếp hạng trong top 100 của Forbes.

Hần đem công ty của mình sát nhập vào Hoa Thụy, một phát lên chức Phó tổng tài, họp báo chỉ là hình thức thông báo tình hình mà thôi.

Trên đài có hai chỗ ngồi, nhưng chỉ có một người ngồi.

Hình tam giác thép vàng ghi tên người ---

Phó tổng tài, Nam Cảnh Thâm.

Còn bên cạnh, cũng đồng chức vị: Phó tổng tài, Nam Vị Dương.

Thời gian sắp đến, Nam Vị Dương liếc mắt sang bên, vẫy tay rí vài câu vào thư ký đứng cạnh, muốn tuyên bố họp báo bắt đầu.

Vừa đúng lúc, cửa đại sảnh mở ra, một đám người mặt một kiểu âu phục, comple hoàn mỹ đứng hai bên cửa, đi đầu là Nam Cảnh Thâm.

- Tứ gia đến rồi!

- Chuẩn bị vấn đề cho kỹ càng, hần đến rồi, họp báo bắt đầu rồi.

Đám phóng viên nghe thấy tiếng vang lên liền im lặng hẳn.

Nam Vị Dương nhìn mọi người vờn quanh tới người đàn ông kia, con người nheo lại, ngũ quan trên mặt bỗng nhiên ác liệt.

- Tôi cho là cậu không tới.

Hần khinh thường, trào phúng nói.

Nam Cảnh Thâm liếc mắt, nở nụ cười nhạt, phát ra tiếng nói nhẹ:

- Vốn là không đuổi kịp, ai bảo đại ca nhiều chuyện, nhất định phải tìm người đến đánh gãy em đang ôm vợ.

Sắc mặt Nam Vị Dương chợt cứng lại, nhưng một cái chớp mắt, lại khôi phục về như thường.

- Tôi không quan tâm cậu, lúc nào thì mang em dâu về gặp mặt.

- Không cần.

Nam Cảnh Thâm hơi híp mắt:

- Trong nhà loạn lắm.

Là “loạn”, không phải hỗn độn.

Ở Hải Thành, người người ngược nhìn Nam gia có gia thế có thân phận, tổ tiên từng làm quan trong triều, bây giờ lại là một phương tài phiệt, người trong nhà lắm cái miệng, thị phi cũng nhiều.

Xem ra, lời đồn bên ngoài, Nam tứ gia đối với cô vợ nhỏ sùng ái cực kỳ chính là sự thực.

Không nỡ để cô chịu đựng những chuyện xấu xa này.

.....

Ý Ý từ trong khách sạn đi ra, rút ruột đứng ở ven đường đón xe, vừa vặn một chiếc taxi tới, cô gọi xe, sau đó lập tức ngồi vào, nói địa chỉ biệt thự, lưng dựa vào ghế phía sau, mới phát giác được tim mình đập nhanh đến vậy.

Điện thoại di động vang lên, cô nhanh chóng bấm nhận, hốt hoảng nói:

- Khải Nhân.

- Bây giờ cậu ở đâu?

Ý Ý ngồi dậy, hướng về phía cửa sổ liếc một cái:

- Ở trung tâm thành phố, mình muốn về nhà.

- Trở về nhà làm gì, cậu quên mất hôm nay là ngày gì sao!?

Tổng Khải Nhân sốt ruột gạ nhẹ:

- Tớ ở khách sạn đợi một mình cậu, còn tưởng cậu bị làm sao, không ngờ cậu lại quên mất.

- Khách sạn, quán rượu nào?

Cô bật thốt lên hỏi, lập tức cảm giác được Tổng Khải Nhân dừng một chút, bên kia nghe tiếng giày cao gót thoảng dồn dập, hình như cô di chuyển đến nơi yên tĩnh hơn.

- Hôm nay là ngày Nam Vân cùng chị cậu Tiêu Tĩnh Đình... kết hôn.

Thì ra...

Cô thật sự đã quên.

Làm sao sẽ quên đây.

Tối hôm qua còn thương tâm đến cùng vì cái gì, đi ra ngoài mua say, còn không giải thích được ngủ với một người đàn ông.

Cô làm sao liền quên được, chính mình lần đầu tiên trong đời phóng túng, cũng là bởi vì sáng ngày hôm nay, chính là lễ cưới của bọn họ.

- Tớ đi đón cậu nhé?

Tổng Khải Nhân không nghe thấy tiếng của cô, thăm dò hỏi.

Ý Ý hít mũi:

- Khải Nhâ, mình muốn về nhà tắm rửa trước, cậu tới đón mình đi.

- Được.

Về đến nhà, Ý Ý đem từ đầu đến chân mình rửa sạch sành sanh, trong lòng chua xót khiến cho nước mắt trào ra, xen lẫn với nước xó nhòa đi mất.

Lúc rời khỏi phòng tắm, Tổng Khải Nhân đến, biết rõ cô khẳng định đã quên mang theo lễ phục nên thuận tiện mang theo tới đây.

Bộ lễ phục màu trắng xanh dài đến chân, kết hợp với giày cao gót nạm kim cương.

Mặc mấy bộ trang phục như vậy, Ý Ý có chút không quen, Tống Khải Nhân cũng không cho cô đổi, đem tóc của cô chải thành kiểu công chúa, kết hợp với chiếc túi nhỏ màu trắng, thành thực nhưng không mất vẻ đáng yêu.

Thời điểm cô xuất hiện tại lễ cưới, hiển nhiên hấp dẫn rất nhiều người.

Đặc biệt là đôi mắt mẹ kế nhìn cô, giống như muốn kết hôn với cô vậy.

Ý Ý nhéo tay Tống Khải Nhân, nghiêng tai nói:

- Mình không muốn mặc vậy, tại cậu không cho mình đổi.

- Sợ cái gì, mình còn ước gì đem cho cậu bộ trang phục so với cô dâu còn đẹp hơn, nhìn đi, cậu mới là thiên kim chân chính của Tiêu gia, thứ hai, cái cô Tiêu Tinh Đình mới chính là người cướp đàn ông của cậu, cậu cứ để đôi mắt nam nữ kia ngắm nghía cẩn thận, xem xem cậu có bao nhiêu đẹp đẽ.

Ý Ý đỡ trán mình:

- Cậu thật nhiều chuyện đấy.

Bạch Uyển Như tiến đến, thân mật nắm lấy tay của Ý Ý, mỉm cười nhìn về phía Tống Khải Nhân bên cạnh:

- Tống tiểu thư cũng tới, cô cùng Ý Ý có quan hệ tốt, cũng đừng theo con bé làm loạn, vừa nãy ba của cô còn hỏi tôi cô ở đâu, đừng làm cho ông ấy tìm cô đến sốt ruột.

Tống Khải Nhân cười ngọt ngào:

- Cảm tạ dì Bạch, tôi tới rồi.

Nói xong liền rời đi.

Sắc mặt Bạch Uyển Như cứng đờ, Tống Khải Nhân chưa bao giờ gọi bà ta là Tiêu phu nhân, hay là Tiêu bá mẫu (bác gái), gọi một tiếng thẳng thắn đi Bạch, nhìn thì như khách khí lễ phép lắm, nhưng quả thực là đang trào phúng nói bà ta là đồ tiểu tam.

Đứng gần Tiêu Ý Ý, quả nhiên mỗi một thứ đều là đồ tốt!

- Ý Ý, chị của con ở phòng hóa trang đợi con.

Ý Ý cau mày, muốn hất tay bà ta ra, Bạch Uyển Như sớm đã phát hiện, nắm lấy tay cô gắt gao, trên mặt lộ ra nụ cười cực ôn nhu, nhưng kì thực lộ ra uy hiếp.

- Hôm nay là người đại hôn của chị con, ngoan ngoãn, đừng nghịch, làm em, con cũng nên tiễn đưa con bé.

- Chỉ sợ tiễn đi cũng không được.

Ý Ý hừ nhẹ một tiếng, khiêu khích nói:

- Mời thần thì dễ, tiễn thần mới khó (thỉnh thần dong dì, tống thần nan), dì Bạch đã nghe qua chưa?

Môi dưới của Bạch Uyển Như giật giật, không đáp lại, cũng không làm mặt lạnh, trên mặt vẫn duy trì nụ cười dịu dàng, đi bắt chuyện với các vị phu nhân khác.

Ý Ý cảm thấy vô vị.

Nhắc váy hướng về phòng hóa trang.

Tiêu Tinh Đình sớm đã chờ cô, chờ đến phiên, đang nổi nóng ở bên trong, vừa nhìn thấy cô đi vào, vớ lấy cái lược gỗ ném tới.

- Làm gì mà chậm vậy, lại đây nhanh lên!

Cô ta muốn chuyển gia trang điểm, chờ thấy rõ khuôn mặt của Tiêu Ý Ý, cô ta hơi run lại, trở mặt ra vẻ mỉm cười, rất thân mật khoát cánh tay Tiêu Ý Ý, hướng tới người trong phòng nói:

- Các người ra ngoài hết đi.

Những người này ước gì rời đi sớm một chút, mỗi người sắc mặt rất khó coi, đi ra ngoài tốc độ phải có bao nhiêu thì có bấy nhiêu nhanh gọn.

Không còn người ngoài, Tiêu Tĩnh Đình đem hộp châu báu ném về phía mặt bàn, vênh vao đắc ý nói:

- Ý Ý, từ nhỏ chị đã thương em, ngày hôm nay tốt xấu gì cũng là đại hôn của chị, em đừng có đưa về mặt đưa đám ra, như thế sẽ làm mất mặt Tiêu gia đây.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nam Vân là tôi không muốn

Cô ta dùng cằm chỉ trỏ:

- Lấy cho chị cái khăn đội đầu đi.

Mỉ tâm Ý Ý run rẩy lợi hại, trong người có một cỗ buồn nôn muốn xông lên.

Bị ánh mắt khiêu khích đắc ý nhìn chăm chú, cô vốn muốn giận điên lên, đề cô ta xuống, nhất định phải lột bỏ cái mặt đang cười kia của cô ta:

- Được, em mang tới cho chị.

Cô nở nụ cười rạn rỡ như ánh mặt trời.

Tiêu Ý Ý lớn lên rất đẹp, vẻ đẹp ngây thơ của cô khiến người ta thoải mái, cũng không chói mắt, nhưng khiến người ta không dời mắt nổi, làn da vô cùng mịn màng cùng đôi mắt tràn đầy sinh khí, nhìn qua một chút không hề có tính công kích, lại phối hợp với khuôn mặt mập trẻ con, có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu, ai nhìn vào không thể không nổi tính.

Tiêu Tĩnh Đình quả thực đồ kị đến phát điên.

Cô ta đã đoạt tất cả mọi thứ của Tiêu Ý Ý, thân phận, gia thế, bạn trai, cái nào cũng khiến cho cô ta đắc ý!

- Em làm gì vậy, kéo đầu chị muốn đứt ra!

Tiêu Tĩnh Đình kêu lên một tiếng, gơ tay lên muốn đánh.

Ý Ý đứng sau lưng cô ta, trong tay còn nắm lấy một nắm tóc của cô ta, không những không thả mà còn siết chặt một chút, đưa đầu cô ta quay về phía gương, cười nói:

- Đừng nhúc nhích a, em mà kích động, vạ nhất tay run, kiểu tóc này phải làm lại rồi.

Tiêu Tĩnh Đình nhìn cô ta cười đến đáng sợ, ánh mắt lập tức lóe lên:

- Đừng lấy, tay chân vụng về, đi ra ngoài kêu thợ trang điểm vào cho chị.

- Lập tức đi vào.

Đầu ngón tay Ý Ý bắt lấy kẹp tóc, dùng sức đâm vào đầu cô ta.

Bị đau như kim châm, Tiêu Tĩnh Đình lập tức che đầu, phát tay đẩy Ý Ý ra, cô ta đá văng ghế đứng dậy:

- Mày cố ý!

Ý Ý nhảy về phía sau một bước, cười hi hi nói:

- Đúng rồi, tôi cố ý đấy thì sao!

- Mày cậy khỏe gan lớn, có tin tao nói cho ba mẹ biết.

- Chị cứ nói, thuận tiện nói cho bà nội biết một tiếng.

Nghe vậy, cơn giận của Tiêu Tĩnh Đình nhất thời tiêu tán.

Ý Ý tránh xa cô ta ba tấc, càng không có ý định đỡ lấy cô ta, cô cười nhe răng, mơ hồ nói:

- Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ, lúc trước chị cùng mẹ chị quỳ trước mặt bà nội, khép nép cầu xin chúng tôi để các người vào cửa...

“Bốp...”

Tràng pháo lạnh lạnh.

Ý Ý nhất thời không quan sát, bị đánh đến đầu bị lệch sang bên.

Tiêu Tinh Đình tức giận đến run cả người, tức đến nổi giậm chân:

- Mày, con tiện nhân này, mày nói lại xem, nói lại lần nữa xem!

Ý Ý bị đánh nửa bên mặt, không có cảm giác đau, trước mắt không rõ cho lắm, Tiêu Tinh Đình nhào lên muốn bóp cổ cô, móng tay sắc nhọn của cô ta đâm vào xương quai xanh của cô, Ý Ý theo bản năng lui về phía sau, sau đó lại nghênh đón một phát trời tay Tiêu Tinh Đình lại, cắn răng nói:

- Tôi nói cho chị biết, Nam Vân là tôi không muốn, chị muốn thì cứ lấy, tôi đây không thêm!

- Mày...mày...tiện nhân...

- Đến cùng ai là tiện nhân, chị còn không có mắt xem à!?

Ý Ý rốt cục không thể nhịn được nữa, hai mắt cô ửng hồng, tuyến lệ dồn đến trong hốc mắt, nhưng vẫn nhẫn nhịn không khóc, cô chưa từng làm chuyện lớn lỗi hung ác như vậy, chẳng qua là bị ép, trong lòng cô oan ức đến nổi bong bóng, yêu một người đàn ông nhiều năm như vậy, lại đã sớm cùng Tiêu Tinh Đình đầu mày cuối mắt rồi.

Thời điểm bọn họ còn bên nhau, Ý Ý còn chưa lấy chồng, bây giờ nghĩ lại, quả thực chính là một chuyện cười.

Sau khi phát tiết, cô đã không muốn lại ở lại chỗ này, mọi người đi tới cửa, Tiêu Tinh Đình bỗng nhiên đuổi theo, kéo một cánh tay của cô lại:

- Tao còn chưa hả giận, mày không thể đi!

Mi tâm Ý Ý nhấn lại, thật sự không muốn lại nói thêm gì nữa, hất tay của cô ta ra.

Rõ ràng không có dùng lực gì nhiều, càng đem Tiêu Tinh Đình kéo ra đến cửa, tay còn gắt gao siết chặt cô, vừa thu lại lực, Ý Ý vốn còn đang kinh ngạc cô at sao có lực lớn đến vậy, mở mắt rồi cùng cô ta bốn mắt đối đầu.

Cô ta chợt nở nụ cười gằn, để Ý Ý sửng sốt một chút.

- Em không cần đánh chị, chị sai rồi, là chị sai rồi, chị không nên cướp đi anh Vân của em, chị cái gì cũng làm cho em, em muốn cái gì chị đều không đoạt lấy, còn muốn chị thế nào đây.....

Tiêu Tinh Đình bỗng nhiên khóc lớn.

Ý Ý giận run lên, tay bị động hướng về trên mặt Tiêu Tinh đình, chặt chẽ vững vàng cho cô ta một cái tát, đánh cho lòng bàn tay cô đều chấn động đến tê rần.

Tiêu Tinh Đình bỗng nhiên buông cô ra, nâng mặt của mình lên sợ hãi kêu to:

- Cầu xin em đừng đánh, chị đang mang thai...

Ý Ý còn chưa kịp phản ứng, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Như có lưỡi dao lướt trên mặt, bà vai bị một bàn tay nắm lấy, dùng sức đẩy cô về phía tường, gáy Ý Ý bị va chạm một hồi, đầu óc tức thì trống rỗng, trước mắt xuất hiện một bóng đen, bên tai nghe tiếng giọng nam giận dữ, lạnh lùng:

- Tiêu Ý Ý, khi nào thì cô đã trở nên độc ác đến vậy!

Cô sửng sờ, lấy tay đỡ lấy trán, đối diện với con mắt đầy giận dữ của Nam Vân, trong lòng bỗng nhiên đau đớn.

Tiêu Tinh Đình thuận thế tựa vào lồng ngực hắn, đặc ý nhìn Ý Ý.

Cô bỗng nhiên hiểu rõ, từ nhỏ đến lớn, không ít lần bị Tiêu Tinh Đình hãm hại qua, cùng một thủ đoạn, ngay cả ba và Vân ca ca đều đứng về phía cô ta.

Cũng bởi vì Tiêu Tinh Đình sẽ khóc, cô không biết.

Ý Ý dùng sức bầm bấp đùi mình một cái, suy nghĩ nhiều cũng bỏ ra hai giọt lệ giả bộ đáng thương, đáng tiếc chảy không ra.

Nam Vân căng thẳng nâng Tiêu Tinh Đình, tinh tế tỉ mỉ:

- Em mang thai sao?

- Hai ngày trước có kết quả, đã sáu tuần rồi.

Tiểu Tĩnh Đình e then cười cợt, tay khoát lên bụng, một bên mắt liếc nhìn Ý Ý, cô ta lập tức đưa tay ôm lấy cô Nam Vân, như con chim nhỏ tựa sát vào người hân, khẩn cầu:

- Anh đừng tức giận, Ý Ý không phải cố ý, đều tại em đem tờ giấy ra, làm cho em ấy nhìn thấy, em ấy mới.....

Cô ta có ý không đem lời nói xong, cắn môi, phức tạp liếc mắt nhìn Ý Ý, tầm mắt cuối cùng rơi vào trên mặt Nam Vân, khóc đến đau lòng làm cho người ta thương tiếc.

Nam Vân ôm lấy cô ta thật chặt, quai hàm bởi vì tức giận mà phát ra tiếng, dùng một loại ánh mắt căm ghét nhìn Ý Ý, lạnh lùng nói:

- Hóa ra là tôi nhìn lầm cô, nhiều năm như vậy ở trước mặt tôi giả làm Tiểu Bạch Thỏ, thì ra đây mới là của bộ mặt thật của cô?

- Em không có.....

- Thật là làm cho tôi buồn nôn!

Ý Ý chân động mạnh, tim như bị cái gì nhéo chặt, đau đến máu chảy đầm đìa.

Hắn nói cô buồn nôn?

Muốn biện giải, nhất thời chặn trong cổ họng.

Cô sợ run sung nhìn khoe miệng Nam Vân cười càng ngày càng bạc bẽo, càng ngày càng trào phúng, lời lẽ vô tình lại tiếp tục phun ra:

- Tôi sớm nên nhìn rõ cô, ngoài miệng nói yêu tôi, sau lưng lại giả cho người khác, cô chính là tiện nhân!

Đây là người đàn ông mà cô yêu gần mười năm sao?

Cô vì sao lấy chồng, từ trước đến nay Nam Vân chưa từng hỏi, dù cho hắn có phát hiện hôn nhân buồn cười này của cô, là mẹ con Tiểu Tĩnh Đình...

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thấy cô liền ngán

Cô vì sao lấy chồng, Nam Vân từ trước đến giờ chưa từng hỏi qua, dù cho hắn có hỏi, dù cho hắn phát hiện cuộc hôn nhân buồn cười này của cô là do mẹ con Tiểu Tĩnh Đình, thực sự hắn còn chả muốn quan tâm đến...

Cô mở miệng muốn nói, thế nhưng lời đã đến miệng lại một tiếng cũng không phát ra được, giống như bị chặn bởi một mớ hỗn độn, thế nào cũng không tìm được đầu.

Bộ dáng này của cô, đối với Nam Vân mà nói chính là chột dạ.

Hắn hừ lạnh, một tiếng hừ rất nặng:

- Cút đi, nhìn thấy cô là tôi phát ngán lên, mau trở về nhà hầu hạ chồng cô thật tốt, bộ cô bị ngoạn hư thú gì hay sao, lại dám không biết xấu hổ tìm đến Tĩnh Đình gây phiền phức.

Ánh mắt Nam Vân đầy gai nhọn, liếc mắt nhìn cô chòng chọc, giống như muốn đem cô ra xem xét cho thật rõ ràng, nhưng mà cuối cùng, trên mặt chỉ còn lại biểu tình thất vọng cùng ghét bỏ.

Tay Ý Ý nắm chặt lại ngay sau đó buông lỏng, đôi môi cắn chặt từ từ nhả ra, hai vai hơi sụp xuống, chẳng biết tại sao, trong lòng cô bỗng nhiên lại sinh ra một cảm giác thoải mái.

Nam Vân đối với cô hiểu lắm sâu như vậy, cô dĩ nhiên không muốn cãi lại nữa.

Cô nắm hai tay, cánh tay thẳng tắp, hít sâu một hơi, thanh tĩnh nói:

- Tôi đã biết, yên tâm đi, sau này tôi sẽ không dây dưa nữa.

Nói xong, cô dựa vào một tia lý trí chống đỡ cuối cùng, thật vất vả đi tới cửa.

Hai người họ ở phía sau vẫn có không dự định buông tha cho cô.

- Như vậy là hay nhất.

Cô bỗng nhiên muốn khóc, ra đến cửa cước bộ nhanh hơn rất nhiều, cúi đầu đi tới cuối hành lang, dừng lại một cái, khí lực cả người như bị lấy mất, ôm ngực từng ngum từng ngum thở dốc.

Trong lòng cô nhớ nhung những hồi ức thời nhỏ tốt đẹp, tất cả đều bị người đàn ông này bóp nát hết.

Ở trong mắt của hắn, Tiêu Ý Ý cô, đã sớm là đồ vứt bỏ.

Dù cho cô có nói, cô chưa từng gặp qua chồng mình, càng không có đàn ông nào hết, hắn cũng...sẽ không tin tưởng sao?

Ngực đau đớn, trời đất như đảo lộn đánh vào đại não của cô, xé rách khiến cô sắp ngất, khẹt khẹt một cái, trong hốc mắt nổi lên tầng nước, mông lung, không nhìn rõ đường đi, bất ngờ không kịp đề phòng đụng phải ai đó không thể tránh kịp.

Cuối hành lang khu hút thuốc, người đàn ông mặc áo trắng thơm đang nghiêng người tựa vào tường, trên người, tay áo somi măng-sét kéo lên đến khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay săn chắc, tay hắn để xuống, trên ngón tay kẹp một điếu thuốc lá, làn khói trắng mờ ảo theo ngón tay hắn bay lên.

Ý Ý vô tình xuất thần nhìn cái tay kia, cánh tay đẹp như vậy chính mình thấy cũng không nhiều.

Nhìn theo hắn giờ tay lên, đôi môi mỏng ngậm lấy điếu thuốc lá, nhẹ hút một chút, làn khói bay lượn lơ lửng trước khuôn mặt tuấn tú...

Sao lại là hắn!

Sáng sớm mới thấy qua...

Ý Ý lui về sau một bước, phía sau là thang máy, cô không chút suy nghĩ ấn nút xuống, khẽ run mắt nhìn không được liếc mắt lên nhìn chỗ hắn đứng.

Ngạc nhiên phát hiện, hắn đã nhìn thấy nàng.

Hắn đứng ở cửa sổ, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mặt như ẩn như hiện trong bóng tối, cặp con ngươi đen thâm thúy sâu lắng, có hơi phần sắc bén, cứ như vậy không chớp mắt nhìn cô chằm chằm.

Hình như là đang tức giận...

Ý Ý nhanh chóng chuyển mắt, thang máy vừa lên đến nơi, cô cấp tốc chui vào, sợ hắn cũng theo vào, run rẩy ấn nút liên tục, đến khi cửa thang máy đóng lại hoàn toàn mới vỗ vỗ ngực, nơi nào đó đang nhảy hết sức lợi hại.

Thực sự là kỳ quái, tại sao lại sợ hắn, nợ nần đều đã thanh toán hết, cũng đã nói sẽ không dây dưa gì rồi mà.

Cửa thang máy mở ra, Tống Khải Nhân chờ ở đằng kia, cầm điện thoại di động, đang muốn bắt, vừa đưa mắt thấy người đi ra, liền hai bước tiến lên bắt lấy tay cô:

- Đi đâu vậy, hôn lễ bắt đầu rồi.

Ý Ý che giấu bất thường trong người, miễn cưỡng kéo môi nở nụ cười:

- Không có việc gì, đi toilet một chút.

- Cậu đừng cười nữa, cậu cười còn khó coi hơn là khóc, đi thôi.

- Vị trí của chúng ta có chung một chỗ không?

- Cậu mơ à, cái người mẹ kế độc ác kia của cậu đem cậu an bài ở phía trước.

Người nhà mẹ đẻ, ngồi phía trước không có gì đáng trách, nhưng mấy năm nay ai mà chẳng biết, Tiêu Ý Ý cùng Vân Nam có quan hệ tình cảm từ nhỏ đến lớn, giờ để cho cô tận mắt chứng kiến bạn trai cũ và chị kế kết hôn, chuyện không nên xảy ra dưới mắt cô như vậy, rõ ràng như vậy, muốn xé nát cô khó biệt gì.

Ý Ý đứng thẳng người:

- Sợ cái gì, mình sẽ đi một đường qua sân khấu, không để cho người ta tới chú ý là được.

...

Nghi thức hôn lễ bắt đầu.

Đèn phòng khách quang chuyển thành màu vàng ấm áp, vài nhúng sáng bao trùm đến từng góc phòng, Ý Ý lặng lẽ xê dịch ghế ra sau, cái bóng của người bên cạnh vừa vịn che đi nửa người cô.

Cô cảm đĩa hoa đặt trên đùi, chậm rãi bóc, lơ đãng nhìn hoa đầy màu sắc trên sân khấu, trải dài một đường kéo tới cổng vòm.

Tiêu Tinh Đình mặc bộ váy cưới màu trắng thướt tha, trên đầu đội khăn voan, kéo tay của ba, thẹn thùng đoan trang đi tới, ngay chính giữa sân khấu, có thân ảnh cao lớn... Đang chờ cô ta.

Ý Ý rất không thích cảm giác này, ngồi ở chỗ này mỗi một giây đều là dày vò.

Hôn lễ tiến hành được phân nửa, cô đã muốn đi.

Đang lúc đứng lên, toàn bộ đèn trong đại sảnh bỗng nhiên vụt tắt.

Đột như tắt đèn tối thui, khiến cho tân khách bên trong một trận gây rối, vài giây sau đó, màn hình lớn trên sân khấu được bật lên, đột nhiên phát ra một đoạn clip nặng khẩu vị.

Hai cổ thân thể trần truồng, ở trên giường lớn đang mây mưa thất thường, nữ nhân vật chính bị đặt ở dưới thân, hai chân đeo bám trên lưng người đàn ông, cô ta rất hưởng thụ đến cong cả người, đúng lúc đem mặt lộ rõ trong hình.

Bộ mặt rất rõ ràng, chính là cô dâu sắp được trao nhẫn cưới, Tiêu Tinh Đình.

Mà người đàn ông kia, một đầu tóc dài màu nâu, vóc người so với Nam Vân còn lớn hơn...

Từng tiếng kêu rên dâm dăng từ trong màn ảnh truyền tới.

Hiện trường ồ lên.

Ý Ý cũng khiếp sợ không thôi, lúc hoàn hồn lại, con mắt nhanh chóng quay sang chỗ khác, mấy cái hình ảnh thẹn thùng như vậy, không hề có chừng mực, so với hình mẫu cô vợ bé không có gì sai biệt hết.

Trên đài tân lang hăng giọng, mặc dù thân hình đứng nghiêm đứng thẳng, nhưng lại rõ ràng buộc chặt, phần nộ khiếp người đang lan tỏa khắp cả người hân, hân đối mặt với màn hình với một đôi mắt hung ác nham hiểm, cứ như vậy nhìn chăm chăm, chăm chú nhìn đến căn răng nghiêng lợi, mắt thấy tâm tình gần như sẽ bạo phát đến nơi.

Không quá một phút, trong đại sảnh quả thực nổ tung lên, thanh âm tranh luận ầm ĩ càng ngày càng cao, những người đàn ông trong này, thậm chí bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ vóc người tân nương, nói những lời rất khó nghe.

Xí nghiệp Tiêu thị vốn là dân quê làm ăn mà giàu lên, miễn cưỡng lắm mới chen vào được xã hội thượng lưu ở Hải Thành, hôm nay tới không ít người, đều là giao tình với nhau trên thương trường cũng không có bao nhiêu hợp tác làm ăn giữa họ, có thể tới toàn bộ đều là do nể mặt mũi với Nam gia, nhưng đối với một công ty nhỏ không thể lên sân như Tiêu thị, tự nhiên chính là nhìn không thuận mắt.

- Tất, tất! Lập tức tắt đi cho tôi!

Tiêu Tinh Đình găm rú lên, nước mắt chảy đầy mặt, cô ta bắt lấy người gần đó, chỉ vào màn hình kêu loạn cả lên, sau đó lại chạy về phía Nam Vân, lôi kéo tay hân, khóc lóc kể lể cố gắng biện minh cho mình.

Sắc mặt Nam Vân lúc này, ẩn trong ánh sáng đèn phòng, trên mặt bao phủ một tầng tức giận rõ ràng, hân cười lạnh muốn hất Tiêu Tinh Đình ra.

Cô ta như người điên nắm chặt lấy tay hân, con mắt quét xuống dưới đài nhìn Tiêu Ý Ý đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đứa bé trong bụng cô là của ai?

Cô ta như người điên nắm lấy tay hân, sau đó hoảng hốt, con mắt quét xuống dưới đài nhìn Tiêu Ý Ý đứng đó.

Cách hai mắt đăm lẹ, cũng có thể thấy được tia sắc lạnh trong mắt cô ta bắn ra.

Ngực Ý Ý lộp bộp trầm xuống.

Tay chân cũng không biết để như thế nào.

Không biết có phải chết đứng hay không, toàn trường chỉ có mình cô đứng yên một chỗ.

Sự việc bất ngờ như vậy, khiến cho ai cũng phải chú ý.

Tiêu Tinh Đình nhìn về phía cô, cô rồi mù nhìn trái phải một cái, vịn cái ghế muốn ngồi xuống, tận lực làm giảm bớt sự tồn tại của mình.

Nhưng có người lại không cho cô được như ý nguyện

Tiêu Tinh Đình đã vọt tới, nhưng giữa đường lại bị Bạch Uyển Như ngăn lại, bà ta trước hết phản ứng, để cho nhân viên phục vụ bắt đầu sơ tán tân khách, video cũng đã bị cắt, trong đại sảnh sáng như ban ngày, dưới ánh đèn rõ ràng, sắc mặt mọi người chăm chọc, cười nhạo không chút nào che giấu.

Nhìn ánh mắt Tiêu Tinh Đình bây giờ có thể thấy quả thực cô ta đang hận đến cắn răng.

Cô ta không quan tâm vọt tới trước mặt Ý Ý, lớn tiếng hỏi:

- Có phải mày là người làm?

Ý Ý chỉ mình:

- Tôi làm cái gì?

Vài lụa trắng trên đầu Tiêu Tinh Đình vì bị kích động mà kéo rơi, phấn trang điểm trên mặt bị nhòe bởi nước mắt, hai con mắt đen thui, nhìn rất buồn cười, cô ta nắm lấy tay Ý Ý, chửi ầm lên:

- Tiêu Ý Ý, mày... con tiện nhân này, vì mày không cam lòng, dùng loại thủ đoạn này để hãm hại tao, mày cho là mày có thể đạt được mục đích sao, đem hôn lễ của tao phá hư thành ra như vậy, mày cho là Nam Vân sẽ muốn mày sao, không có đâu! Mày là do anh ấy bỏ, mày là thứ rất rui bị anh ấy bỏ rơi.

Ý Ý hất tay cô ta ra, nhìn lướt qua người đàn ông trên đài, lập tức chính mình kinh sợ, sao cô lại có thể mong chờ Nam Vân có thể che chở cho cô, tựa như trong quá khứ cô từng ủy khuất vậy.

May mà chỉ một cái liếc mắt, cô rất nhanh phản ứng kịp, rồi lại hết lần này tới lần khác mong chờ những thứ vô ích, để cho Tiêu Tinh Đình vọt tới, dùng chân đạp một phát lên đùi Ý Ý, giọng căm hận nói:

- Mày cho là như vậy có thể hủy hoại tao sao, mày có mà nằm mơ!

Tiêu Tinh Đình hoàn toàn điên rồi, cô ta mang tất cả tức giận phát tiết lên người Ý Ý, cô ta nắm lấy hai vai cô đẩy về phía sau, Ý Ý lui về sau nhưng không dừng lại được, chỉ có thể bị động mặc cho người ta đẩy, phía sau lưng đụng phải tháp rượu, chất lỏng lạnh lẽo xuyên qua bộ lễ phục đơn bạc thấm vào da cô, thân thể cô nghiêng ngả, đưa tay ra sau, muốn tìm chỗ chống đỡ, lại chỉ chạm vào mảnh vỡ.

Đang lúc ngây người, mắt thấy cái tát của Tiêu Tinh Đình sẽ giáng xuống.

Ý Ý không kịp tránh, chỉ có thể chấp nhận, cô nhắm mắt lại.

Nhưng mà, cơn đau đón lại không rơi xuống.

Cô hơi hé mắt ra, bỗng nhiên ngậy ngẩn cả người.

Nam Vân nắm lấy cổ tay của Tiêu Tinh Đình, lôi cô ta ra, bước nhanh về phía trước, sau đó dùng sức đè cô ta vào tường.

Hắn lạnh lùng nhìn Tiêu Tinh Đình, trong mắt một mảnh hắc ám, không có một tia ôn nhu nào:

- Tôi hỏi cô, đứa con trong bụng cô là của ai?

Tiêu Tinh Đình sớm đã sợ đến xanh mặt, mái tóc cô dẫu xinh đẹp giờ bị bung đến rối loạn, nghe câu hỏi của hắn, bỗng chốc liền bối rối, hai mắt dầm lệ chan chứa nhìn hắn:

- Chẳng lẽ anh hoài nghi...

- Không phải là hoài nghi.

Tay Nam Vân siết chặt hơn, tay còn lại bóp lấy cổ cô ta, tức giận mãnh liệt nhìn cô ta:

- Nói, của người nao?

Thấy thế, Bạch Uyển Như và Tiêu Chấn Hải đồng loạt xông lên giải vây, Bạch Uyển Như khóc lóc thê lương, tầm mắt nhìn khuôn mặt Tiêu Tĩnh Đình đỏ lên, rất sợ Nam Vân kích động quá mà bóp chết cô ta.

Hôm nay là hôn lễ rất lớn, lại kết thúc trong thảm hại, nếu như lại xảy ra án mạng thì..

Tiêu Tĩnh Đình bị sặc, ho khan không ngừng, ủy khuất rơi lệ:

- Nam Vân, anh phải tin tưởng em, đứa bé... Đứa bé là của anh...

Nam Vân nào có tin tưởng, cô ta rất sợ bị hấn nhìn với ánh mắt như thế.

Cho rằng trèo vào Nam gia, từ nay về sau có thể bay lên cao hơn nữa, nhưng bây giờ, cô ta đã thành trò cười, mặc dù đứa bé không phải của hấn, cô ta cũng muốn cắn chết.

Đang trong lúc bối rối luống cuống, cô ta cúi đầu liếc mắt, thấy tay của Tiêu Ý Ý còn đang bị cô ta túm trong tay.

Mới vừa rồi bị Nam Vân bóp cổ, cô ta vốn không có buông tay Tiêu Ý Ý ra, thế cho nên Tiêu Ý Ý lúc này còn đang bên cạnh cô ta.

Cô ta lập tức giả họa:

- Là cô ta, Nam Vân, anh phải tin tưởng em, nhất định là cô ta hãm hại em..

Thân thể Ý Ý run rẩy, không biết là lạnh hay là tức giận, ngón tay đâm vào lòng bàn tay ả ả đau, dù không cảm nhận cơn đau sâu sắc, sắc mặt cô dần trắng bệch, người ta nhìn vào cứ tưởng là bị say xe.

- Tôi thế nào hãm hại chị, người mang thai là chị đâu phải tôi?

- Mày!

Tiêu Tĩnh Đình mắt thấy không xuống đài được, gờ tay phải lên muốn tát cô một phát.

Lần này Ý Ý đã có phòng bị trước, gờ tay lên muốn phản kháng lại.

Đột nhiên, trên lưng phát sinh một lực, kéo cô ngã vào vòng ôm ấm áp.

Khí tức trên người đàn ông lạnh đến thấu xương kèm theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, từ từ tiến vào trong hơi thở, hấn có cái loại khí chất kiêu ngạo tôn nghiêm, con mắt đen sâu thăm nhìn thẳng, biểu hiện vô tình nhưng lạnh lẽo đến cực điểm.

Hấn nâng cánh tay lên đỡ ngang đầu Ý Ý, vừa mới chặn cái tay của Tiêu Tĩnh Đình giáng xuống, nghiêng người đứng yên một góc, hoàn hảo đem Ý Ý ôm vào trong ngực che chở.

- Gia giáo của Tiêu gia, thật là làm cho tôi mở rộng tầm mắt.

Môi mòng khe mở, giọng nói lạnh lẽo, tầm mắt nhìn một vòng, sau đó rơi vào trên người Nam Vân, con ngươi đen liền thu lại:

- Muốn dạy dỗ vợ, thì đóng kín cửa mà quần giáo, đừng đứng ở chỗ này mà làm mất mặt xấu hổ.

Nam Vân buông lỏng tay, con mắt kính nể nhìn người:

- Chú Tư, chú cũng nhìn thấy rồi đấy, là cô ta...

- Cô ta ngủ với người khác, cháu còn có thể thế nào nữa.

- Chú Tư, sao chú lại giúp người ngoài!?

- Chú giúp cháu dâu nói, thế nào lại gọi là người ngoài!?

Nam Vân ngăn ra, lập tức cắn răng nói:

- Trò kết hôn này thật khôi hài, cháu không kết hôn nữa!

Nghe hấn nói muốn thoái hôn, ngoại trừ Ý Ý người bên Tiêu gia lập tức luống cuống tay chân, có thể kết hôn với người trong Nam gia, đối với Tiêu Chấn Hải mà nói không khác gì rơi xuống vực thẳm, mấy ngày nay, chiêu bài đánh vào Nam gia, đích thật sẽ nhận được nhiều thuận lợi và lợi ích.

Nếu như thoái hôn, Tiêu gia không chỉ bị chê cười, Tiêu thị cũng sẽ phải chịu liên lụy.

Tiểu Chấn Hải làm sao có thể cam tâm đem con rể quý này chạy mất.

- A quân à, con và Tiểu Đình đều đã lĩnh chứng rồi, hôn lễ này, không thể nói là không kết hôn chứ.

Nam Vân cảm ghét gằm nhẹ:

- Loại người bần thiêu này còn muốn gả vào Nam gia, ông muốn nghỉ cũng đừng nghỉ!

Tiểu Chấn Hải bị sắc, sắc mặt nhất thời không thể chấp nhận, bình thường chẳng ai dám cho ông ta cái loại sắc mặt này, có thể hết lần này tới lần khác, với khẩu khí này, ông ta thật sự chịu, không thể phát tác nổi nóng.

- Chú Tư, cháu rồi đây trước, chú giúp cháu giải quyết hậu họa thật tốt.

Môi mông của Nam Cảnh Thâm nhẹ nhàng nhếch lên:

- Được.

Sắc mặt Nam Vân dễ nhìn ra, cõi tây trang vút trên mặt đất, nhìn cũng lười nhìn, nhấc chân muốn đi.

Nhưng mà, phía sau một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông, trong nháy mắt như nhất chậu nước lạnh xối xuống đầu.

- Cố Diễn, chuẩn bị xe, đưa Tiểu Đình về Nam gia.

Cước bộ Nam Vân chợt dừng lại, quay người lại, khó tin nhìn Nam Cảnh Thâm

- Chú Tư, chú có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cái tiếng chú Tư này, cô còn chưa có tư cách gọi

- Cố Diễn, chuẩn bị xe, đưa Tiểu Đình về Nam gia.

Nam Vân dừng lại, xoay người, khó tin nhìn Nam cảnh Thâm

- Chú Tư, chú có ý gì?

- Hôn sự của con, là do ông nội cho phép, đàn ông Nam gia tối kỵ chính là không chịu trách nhiệm, nếu con kết hôn, cô ta sẽ là vợ con.

Giọng nói của Nam cảnh Thâm vô cùng bình tĩnh, nhưng trên mặt như gợn lên mấy lớp sóng.

Nam Vân tất nhiên rất tức giận, Nam gia từ trên xuống dưới, hẳn chỉ sợ duy nhất chú Tư, lại nghĩ tới vừa rồi ba hẳn lúc rồi đi có nhìn hẳn một cái, hiện tại hẳn không thể đẹp được cái cục diện rối rắm này, còn muốn về nhà giải thích thế nào.

Ai bảo hôn lễ này là hẳn cứ đòi cho được

Đổi tiểu Chấn Hải mà nói, có những lời này của Nam tứ gia, vị trí Tôn thiếu phu nhân của Tiểu Đình vẫn còn.

Ở Hải Thành, Nam gia chính là thần thoại.

Vị Nam tứ gia này vừa về nước đã được cho quyền hành lớn trong Hoa Thụy, càng không phải là nhân vật tầm thường.

Bình thường ông ta đâu thể cùng loại người này tiếp xúc, giờ chợt nhìn thấy chân nhân, ông ta tiến lên, giọng nói cung kính đầy vẻ lấy lòng:

- Tứ gia nói phải, thanh niên hay dễ xung động, chờ qua vụ này, hảo hảo giải thích, hiểu lầm đều có thể giải bỏ.

Đuôi mắt của Nam Cảnh Thâm hẹp lại tỏ vẻ coi thường:

- Ông là?

Ngán ngùng hai chữ, lại như cái tát vả vào mặt Tiểu Chấn Hải.

- Ngài có thể không biết tôi, tôi là ba của Tiêu Tĩnh Đình, cũng là tổng tài của Tiêu thị, đây là danh thiếp của tôi, ngài...

Tiêu Chấn Hải lấy ra danh thiếp, hai tay cầm lấy, cúi khom người, rất cung kính dâng lên.

Nam Cảnh Thâm không nhận, cũng không thèm nhìn, trực tiếp nhét vào túi quần tây.

Sắc mặt Tiêu Chấn Hải nhất thời khó coi, lại cũng không dám biểu hiện ra ngoài:

- Sau này chúng ta là thông gia, mong được ngài giúp đỡ nhiều hơn.

Người đàn ông cũng không đáp lại, về lạnh lùng bao phủ lấy, hoàn toàn không đem Tiêu Chấn Hải để vào mắt.

Ánh mắt thâm thúy bén nhọn chọt rơi vào người cô gái trong ngực mình:

- Có sao không?

Ý Ý không nghĩ tới hần lại đột nhiên cùng cô nói chuyện, ánh mắt lưu chuyển, mi tâm nhỏ nhẹ cau lại một chút, hít một hơi tận lực buông lỏng giọng:

- Không sao, tôi đã tránh mấy mảnh vỡ đó, máu cũng đã dừng lại, không có việc gì.

- Cho anh xem nào.

Ý Ý đỏ mặt, ngửa đầu tiếp xúc với hơi thở của hần.

Cô rút cánh tay, nhưng vẫn bị hần bắt lại được.

Phòng khách lớn như vậy, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn, Ý Ý rất không quen, bắt lấy tay đang nắm tay mình:

- Thực sự không có việc gì, đừng xem.

Tiêu Tĩnh Đình giật mình không thôi, cô ta không nghĩ tới, Tiêu Ý Ý cư nhiên câu được đại nhân vật lớn như vậy, cô ta sợ Tiêu Ý Ý sẽ tố cáo mình, vừa thấy Nam Cảnh Thâm có ý ở trước mặt Nam Vân che chở cô, lá gan cũng lớn lên:

- Chú Tư, cháu mới vừa rồi không có làm gì em ấy, chúng cháu chỉ đùa giỡn thôi, chú không biết đấy thôi, Ý Ý vẫn luôn thâm mến Nam Vân, hôm nay đến xem cháu kết hôn, em ấy không cam lòng, cho nên mới đến quấy phá.

Có thể mặt không đỏ lật ngược phải trái, cũng chỉ có Tiêu Tĩnh Đình mới có thể làm được.

Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Ý Ý thật sự có chút chán ghét cô ta, dù sao trên người đã bị hất không ít nước bẩn, cô chỉ hừ nhẹ một tiếng, lười nói chuyện, đỡ bị người khác chê cười.

Nam Cảnh Thâm cúi đầu nhìn cô tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng cả lên, đôi mắt tà mị hiện lên ý cười, đuôi lông mày nhếch lên:

- Cô kêu tôi là chú Tư?

Hần lạnh giọng mở miệng, mắt liếc xéo nhìn Tiêu Tĩnh Đình:

- Ai cho cô có cái dũng khí đó, cái tiếng chú Tư này, cô còn chưa có đủ tư cách gọi tôi như vậy.

Nghe vậy, Tiêu Tĩnh Đình biến sắc.

Người đàn ông hơi nhíu mi, môi mỏng khẽ nhếch, giọng nói lạnh nhạt:

- Còn nữa, cô cho Nam gia tôi một vết đen như vậy, đừng tưởng rằng như vậy là xong.

Cố Diễn thu được tín hiệu, không biết lấy đâu ra cái máy tính xách tay.

- Tôi vừa đi qua phòng chiếu phim, đem video sao ra một bản, có thể các vị không rõ ràng lắm, tôi đã chỉnh sửa hình ảnh rất tốt, đoạn video này là sự thật, còn là tổng hợp, mấy phút nữa có thể cho các vị đáp án.

Ý Ý rất kinh ngạc, cô không nghĩ tới, Nam Cảnh Thâm sẽ làm ra loại chuyện tuyệt tình như thế.

Rõ ràng video này không phải là tổng hợp, lại càng muốn vạch trần ở trước mặt Nam Vân, muốn Tiêu Tĩnh Đình ngay cả biện giải cũng không được.

Thủ đoạn ác độc như vậy khiến cho cô phải giật mình, bản thân cũng không nhận được muốn nhanh chóng xem Cố Diễn sẽ làm như thế nào.

Nhưng mà mới vừa khẽ động, tầm mắt cố gắng nhìn qua vai người đàn ông, bàn tay đặt trên thắt lưng cô nắm chặt một chút, Nam Cảnh Thâm mang theo cô trực tiếp rời khỏi hiện trường.

Hai cánh cửa gỗ lớn chậm rãi mở ra.

Thân người Nam Cảnh Thâm cao lớn bước ra ngoài, trong lòng dấy theo Ý Ý, đằng sau hắn, mọi người hai mặt nhìn nhau, một trận cảm như hén.

Tiêu Tĩnh Đình sợ đến mức ngồi bệt ra đất, hai mắt vô thần, không có tiêu cự, cô ta biết mình rốt cuộc là xong rồi.

Đây là loại uy hiếp thế nào...

Cho tới bây giờ không có ai khiến cô ta có cảm giác bị áp bức đến điên đảo thế này.

Người đàn ông Nam Cảnh Thâm này, thật đáng sợ...

Nam Vân siết chặt nắm tay, con mắt không khống chế được nhìn về phía Tiêu Ý Ý, từ góc độ của hắn, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một phía gò má của cô, cô hơi ngửa đầu, khuôn mặt mềm mại xinh đẹp, không niếm một hạt bụi nào.

Từ trước đến nay hắn luôn mang biểu hiện nhật nhõo, giờ tận mắt thấy cô bị người đàn ông khác nắm lấy, sẽ sinh ra đố kỵ, ghen ghét.

Hơn nữa người kia lại là chú Tư, là người mà hắn từ nhỏ vẫn ngược nhìn sùng bái, muốn trở thành người giống vậy.

...

Ra khỏi khách sạn.

Nam cảnh Thâm lấy chìa khóa từ người phục vụ trong bãi đậu xe, đi thẳng tới chiếc Maybach màu đen, mở cửa xe, con người đen hơi mở ra:

- Vào đi.

Tiếng nói trầm thấp vững chắc, trái tim nhỏ của Ý Ý khẽ run lên, không chịu nổi cái nhìn đầu độc người của hắn, cô cúi đầu, khom người ngồi vào trong xe.

Cửa xe bên kia mở ra rồi đóng lại.

Người đàn ông lúc tiến vào mang theo cái lạnh thấu xương từ bên ngoài vào.

Hải Thành nằm gần biển, mặc dù đang là đầu hè, nhưng không khí vẫn ướt lạnh.

Ngực Ý Ý có điểm trống rỗng, cô tới gần cửa xe một tí, lặng lẽ nhấn nút trên cửa sổ xe.

- Sợ tôi?

Giọng nam lạnh lạnh lùng bỗng nhiên truyền tới.

Ngón tay cô run lên, thân thể liền ngồi thẳng.

Cô rất thành khẩn lắc đầu, nói:

- Không có, trong xe hơi ngột, tôi mở cửa sổ hít thở một chút.

Lời nói vừa dứt, trên đùi bỗng nhiên ném tới một bộ tây trang mới tinh.

Liếc mắt nhìn, hắn cởi áo khoác, một chiếc áo Italia thủ công màu đen với hàng nút áo đẳng cấp.

- Mặc vào đi.

Hắn nói giọng mệnh lệnh.

Ý Ý rung mình, ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên áo khoác:

- Không sao, tôi không lạnh.

Mi tâm của người đàn ông nheo lại một cái, con người đen nhìn cả người cô bị rượu làm ướt nhẹp, môi mông khẽ câu:

- Tùy em.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhưng tôi làm việc rất chăm chỉ

Mi tâm của người đàn ông nhìn lại, con người đen nhìn cả người cô bị rượu làm ướt nhẹp, môi mỏng khẽ cau lên:

- Tùy em.

Xe khởi động.

Hai cửa sổ phía trước đều mở, không cảm thấy tĩnh lặng, lúc gió lạnh thổi vào, Ý Ý mới cảm thấy trên người có chút lạnh.

Cúi đầu liếc nhìn chính mình, bộ lễ phục dự tiệc, xốc xếch dính đầy rượu, ướt thành mảng lớn nhỏ, ngay cả ngực đều trở nên trong suốt.

Khuôn mặt Ý Ý tức thì đỏ rực, mím môi lại, tầm mắt lơ đãng mơ hồ nhìn sang bên cạnh, rốt cuộc vẫn là không chịu nổi cái lạnh, đem tây trang mặc vào.

Vạt áo rất dài, kéo đến đùi, cô ngồi cả lên tây trang, tay áo cũng rất dài, hơn cả một bàn tay cô, liền thử xắn tay áo lên vài vòng.

Cô trông như một đứa trẻ đang mặc áo người lớn vậy.

Cô sửa lại áo một chút, liếc mắt nhìn hai bên trái phải, người đàn ông vẫn tiếp tục cầm lái, cử chỉ hần ưu nhã, cả người toát một loại khí chất quý tộc, trên chiếc áo sơ mi trắng là chiếc cà-vạt màu xám tro, bị gió lạnh thổi vào nên có chút tung bay.

Cô nhìn hần đến xuất thần, chú ý quá mức tập trung, cho nên khi hần liếc mắt nhìn sang, cô chợt dạ quay sang chỗ khác, có chút lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Gãi gãi lỗ tai, lại bỏ tay xuống, liếm liếm môi, cô khó khăn mở miệng:

- Cảm ơn anh.

- Cái gì?

Thanh âm của cô nhỏ như con muỗi, gió thổi qua liền bay mất, Ý Ý hít một hơi, liền lớn tiếng nói:

- Cảm ơn anh vừa rồi giúp tôi giải vây.

Người đàn ông cười khẽ:

- Cũng không tính là giúp em, đó cũng là chuyện của Nam gia chúng tôi.

Tiếng cười của hần rất êm tai, rất chắc chắn, rất trầm thấp, mang theo giọng khàn khàn.

Ý Ý vốn chưa có bình phục trái tim nhỏ của mình trong nháy mắt lại đập thình thịch, ánh mắt hốt hoảng, bất ngờ không kịp đề phòng cùng hần nhìn nhau.

Cô nhanh chóng chỉ tay về phía trước

- Lái xe đi, cẩn thận chút đó.

Hần mỉm cười.

Đàn ở khỏe môi cười nhạt, rất nhẹ, rất ôn nhu.

Đường cong trên gò má tinh xảo như được gọt dũa hoàn hảo, trời sinh ra vóc người tốt, thể hiện cái dạng biểu tình gì cũng đều sắc sảo đến chói mắt.

Khuôn mặt người đàn ông trẻ tuổi ôn nhu như vậy, nhưng ánh mắt lúc nào cũng lộ ra vẻ lạnh lùng sâu thẳm.

Có lẽ bình thường luôn ở địa vị cao, cảm giác theo thói quen, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút không muốn đến gần cho lắm.

Ý Ý nói hai câu sau đã cảm thấy trong miệng rất khô khốc, nhấp mím môi, dứt khoát không lên tiếng.

Ngoài cửa sổ quang cảnh chạy ngược về sau, càng chạy càng thấy quen, Ý Ý bất tri bất giác phát hiện ra, đây chẳng phải là đường chạy về khu biệt thự đó sao.

Cô lặng lẽ kinh ngạc, chẳng lẽ hần biết cô ở đâu?

Vừa nghĩ thế, lại cảm thấy không có khả năng đó, khu đất ở Tân Hải là đất tấc vàng, có thể mua được biệt thự ở đó, thân phận phải rất cao quý, Ý Ý có thể ở đó, bởi vì đó là sau khi cô lập gia đình, được ông chồng thần bí của mình an bài.

Chắc hẳn vị Nam tứ gia này, khả năng không ở trong nhà của mình, tự mình dọn ra ngoài ở riêng, vừa vặn nhất định là hàng xóm của cô rồi. Nghĩ vậy, cô cho rằng hẳn biết nhà cô là điều đương nhiên thôi.

- Sáng sớm lúc đi, sao lại không chào hỏi một tiếng?

Bên trong buồng xe an tĩnh, một bầu không khí quý dị, người đàn ông bỗng nhiên mở miệng, lại khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô biến sắc:

- Anh không phải là đang tắm sao, tôi liền rời khỏi đó.

Cô đề hai ép lỗ tai lại, đầu ngón tay xẹt qua vành tai, nhiệt độ nóng đến dọa người.

- Sáng sớm... Tôi có để lại cho anh tờ chi phiếu, anh có nhìn thấy không?

Đôi mắt người đàn ông liếc nhìn cô, khuôn mặt vô tình, giọng nói lãnh đạm:

- Ở dưới cái ly.

- Ừ...

Ý Ý hít sâu một hơi, lấy can đảm nói:

- Là tôi không biết tự lượng sức mình, lúc sáng dám ký giả kia tiến vào, tôi chỉ biết thân phận anh không đơn giản, anh chính là vị Nam tứ gia kia, vậy mà tôi còn dám đưa anh chi phiếu, tôi...

Lời cô nói càng ngày càng không mạch lạc.

Nam cảnh Thâm hiểu lời cô nói, nhưng lại chờ cô nói hết bằng cái miệng vụng về nhỏ nhắn của cô:

- Tôi cảm thấy rất không có ý tứ, nếu như anh thấy tấm chi phiếu kia là điều vũ nhục, có thể hay không...

- Làm sao?

Hắn hỏi, có chút biết rõ còn cô tình hỏi.

Ý Ý không biết nói sao, hai hàm răng cắn chặt, đôi mắt hơi rử xuống, lông mi run run, sau đó, lấy hết toàn bộ dũng khí nói ra:

- Cũng không cần trả lại cho tôi, dù sao hai mươi một vạn đó đối với anh mà nói, chỉ là nhỏ nhặt thôi (cửu ngư nhất mao)...mà?

Đối với cô mà nói, sao có thể nhỏ nhặt được.

Cô vẫn còn là một sinh viên.

Sau khi kết hôn, ông chồng cô đã cho cô một cái thẻ phụ, lại là thẻ vô hạn. Nhưng cô ngoại trừ bình thường mua quần áo và đồ ăn vặt ra, cũng chưa từng dùng số tiền lớn như vậy, bây giờ một phát rút mất hai mươi một vạn, không bị hỏi mới là lạ.

Người đàn ông nâng mày, đôi môi nở nụ cười nhẹ nhàng, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày dịu lại.

Phía trước hiển thị đèn đỏ.

Hắn dừng xe lại, một tay nắm tay lái, tay kia chống má, chỉ là ngón trỏ để trên môi mỏng, nhẹ nhàng chậm chạp vuốt phẳng.

Con người đen thâm thúy, một cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào cô, như muốn đem tâm tư của cô nhìn thấu qua.

Ý Ý bị nhìn đến sợ, tâm hoảng loạn, cái miệng nhỏ nhanh chóng nói:

- Nếu như anh không muốn vậy...

Nam cảnh Thâm cảm thấy buồn cười, hắn liền bật cười.

Hắn vốn tưởng khuôn mặt nghiêm túc dọa cô sợ, rồi lại làm cái biểu tình vô cảm đến vậy, hắn vô tình nhìn thấy cô vợ nhỏ này thật sự rất dễ thương nha.

- Nhưng mà tôi rất chăm chỉ nha, em muốn thu hồi phí dịch vụ, có phải không có đạo đức không thế?

- Cái gì...Phí dịch vụ hả?

Lông mày Nam cảnh Thâm nheo lại, rất có tâm nhắc nhở:

- Em đã ngủ với tôi rồi.

-...

Hắn có biết xấu hổ hay không, có biết xấu hổ hay không cơ chứ!?

Nói mặt mờ như vậy, cứ như vậy nói toạc ra.

Trong nháy mắt Ý Ý tròn to hai mắt, gương mặt phình ram quay đầu lại, rất tức giận, lông mày hạ xuống:

- Thân thể anh ít nhiều chắc chỉ mười vạn thôi, còn đòi đến hơn hai mươi vạn sao.

Cô nói nhỏ, hắn vẫn nghe thấy được, nhưng làm bộ như không thấy, hết đèn đỏ, hắn bình tĩnh cho chạy ô tô.

Cái đề tài này, đàm luận cũng không có kết quả nào.

Ý Ý nghĩ, nói đi nói lại, cũng không nhất định có thể lấy về khoản tiền kia, nếu hắn muốn trả đã nói sớm rồi, nói thêm mấy câu nữa, chắc sẽ lại bị pha trò gì đó nữa.

Sau đó cô dựa vào ghế sau, trong lúc đang nghỉ, trong đầu bỗng lóe lên điều gì đó khiến gáy cô trở lạnh.

Cô nhất thời ngồi xuống, thân thể cô ý hướng tới gần hắn, hai tay tạo thành hình chữ thập, vốc đáng thập phần tiều tụy cầu khẩn:

- Vẫn còn một việc, xin Nam tư gia giúp một tay, chuyện đêm qua...Đêm qua tôi thực sự không cố ý, lúc đó tâm tình tôi không tốt, lại uống say, làm chuyện gì nói cái gì, tôi cũng không rõ lắm, tối hôm qua coi như ngoài ý muốn, xin anh giữ bí mật dùm, đừng nói cho ai biết. Sau này tôi sẽ không quấy lấy anh, hướng hồ thân phận tôi với anh cách xa, đời này cơ hội được gặp lại đừng nói là cực kỳ bé nhỏ, căn bản là không đụng nhau được, anh không cần lo lắng tôi sẽ dây dưa, xin anh coi chuyện tối qua là ngoài ý muốn đi, tôi cũng không cần anh phụ trách.

Cô nói hợp tình hợp lý, cũng rất thành thật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, ánh mắt trong suốt như ngọc lưu ly vậy, đôi mắt to tròn đầy cầu xin và hy vọng.

Giống như là một việc gì đó rất hệ trọng không thể không cầu xin hắn.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Yên tâm đi, tôi ở đây

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, ánh mắt trong suốt như ngọc lưu ly vậy, đôi mắt to tròn đầy cầu xin và hy vọng.

Giống như là một việc gì đó rất hệ trọng không thể không cầu xin hắn, còn hận không thể trực tiếp quỳ xuống.

Vừa thành kính, lại vừa có bộ dạng nghiêm túc, quả thực coi hắn như pho tượng Phật mà cúng bái.

Nam Cảnh Thâm suốt nửa thì bật cười, lá gan nhỏ như vậy, lúc gan lớn ra ngoài tìm trai, sao không nghĩ tới hắn sẽ vạch trần?

- Cầu xin tôi sao?

- Vâng, van cầu anh.

Đầu ngón tay Ý Ý xiết lại, cắn môi, đôi mắt to tròn linh động ngập nước, lo sợ hắn sẽ cự tuyệt, còn bổ sung nói:

- Anh giúp tôi đi mà, chuyện này sẽ chỉ trong lòng chúng ta, hướng hồ, nếu bị... vợ anh biết, sao anh có thể ăn nói với cô ấy được.....

- Ha ha ha.

Người đàn ông khẽ cười, trong mắt phát ra tia sáng lạnh:

- Yên tâm, vợ tôi rất rộng lượng, chưa bao giờ quản tôi ở bên ngoài có phụ nữ.

-.....

Còn không biết xấu hổ nữa chứ.

Ý Ý cảm giác mình bị áp bức, ngay cả nói cũng không thêm nói, lại có điểm đồng tình với vợ hấn, đại khái người phụ nữ này đầu óc có thể đã bị ngâm nước mất rồi.

- Anh giúp tôi giấu đi mà, hướng hồ ngoài anh ra, không ai biết người trong chăn lúc ấy là tôi. Hơn nữa tôi cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, loại chuyện này nếu bị truyền ra ngoài thì.....

Người đàn ông hạ đuôi mắt xuống, lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, cuối cùng khẽ cười một tiếng:

- Tôi chỉ hù dọa tên trộm là cô thôi.

Cô nháy mắt mấy cái.

- Cho nên ý anh là?

Hắn nhếch khóe môi, khuôn mặt không khỏi ôn nhu một chút:

- Tôi đáp ứng giúp cô.

- Cảm ơn! Cảm ơn Nam tứ gia, anh chính là thân sĩ thiện lương như vậy, khẳng định vợ anh sẽ không phát hiện anh ở bên ngoài làm chuyện xằng bậy đâu..... Không phải, ý của tôi là.....

Vì không khống chế được nên thoáng cái đã buộc miệng nói hết, Ý Ý còn muốn giải thích, không có về gì giấu đầu hở đuôi.

Ý Ý cười trên môi người đàn ông càng ngày càng tăng, xem ra không tức giận gì, nhưng cũng không nói chuyện, không khí một lần nữa trầm xuống, Ý Ý càng nghĩ càng cảm thấy lúng túng, không dám nhìn vào mắt hắn.

Xe đã chạy được mười phút, trời càng ngày càng tối, từ lúc ra khỏi khách sạn, trời đã chuyển mưa nhỏ, sắc trời vẫn còn sáng, lúc này bầu trời đã hoàn toàn sẫm tối, hai bên đường đã lên đèn, các dãy nhà và cửa hàng cũng đã sáng đèn, ánh sáng vàng nhạt từ đó chiếu xuống vỉa hè.

Phía trước có đèn đỏ, xe dừng lại, thân thể theo quán tính ngã về phía trước một chút, vì có thắt dây an toàn, nên cảm giác bị trướng càng ngày rõ ràng, ngón tay Ý Ý cầm chặt vào ghế ngồi, kiềm nén đèn đỏ mặt, chân cũng khép lại càng chặt.

Cô nhìn đường xung quanh nghĩ muốn về đến biệt thự cũng phải mất ít nhất hai mươi phút nữa.

- Tứ gia.....

Cô hô nhẹ một tiếng, hai chữ còn lại dính trên đầu lưỡi, liếm liếm đôi môi đang run rẩy.

Tầm mắt Nam Cảnh Thâm nhìn qua cô.

- Sắc mặt sao khó coi vậy?

- Anh có thể đem xe sang bên kia một chút hay không? Tôi muốn..... muốn đi tiểu. (mắt mặt nhĩ!!! □)

Tay lái của Nam Cảnh Thâm cứng đờ, chậm rãi nói:

- Đoạn đường này đều là nhà dân, nhịn thêm chút nữa đi, phía trước hẳn sẽ có nhà ăn hoặc là khách sạn.

Hắn giảm chân ga, tốc độ xe nhanh lên, nhưng lại làm Ý Ý càng thêm không nhịn được.

- Anh dừng lại một chút đi, tôi..... nhịn không được nữa rồi.

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô, thấy cô siết chặt tay trên nắm tay cửa đến trắng bệch.

- Biết rồi.

Hắn không đem xe dừng ở chỗ đậu, hắn không tìm được chỗ đậu, hai bên đường đều là chỗ đậu xe tư nhân.

Đoạn đường này đèn đường tương đối tối, cửa hàng cũng khá ít.

Ý Ý xuống xe, nhanh như chớp hướng đến chỗ không có người, Nam Cảnh Thâm đi theo xuống xe, tầm mắt vẫn khóa trên thân ảnh đang chạy phía trước, cuối cùng thấy cô quẹo vào khu ngõ giữa hai toà nhà.

Chẳng lẽ.....

Hắn bước nhanh tới, bóng hắn kéo dài một đoạn trước ngõ, đem lộ ra nửa thân mình, Ý Ý lúc này có tính cảnh giác rất cao đã nhìn thấy hắn.

- Tứ gia, anh đừng nhúc nhích, đứng yên ở đó đi.

Cô cuống cuống ngăn lại phía dưới, thân mình vừa mới ngồi chồm hồm xuống, một dòng nước không thể kiềm chế được nữa, lập tức chảy ra ngoài.

Tiếng xuyt xuyt, dưới thân lại nền xi măng, tiếng vang càng rõ ràng hơn.

Con người đen của Nam Cảnh Thâm hơi co lại, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hắn lấy ra một điều thuốc, cái bật lửa sáng rọi vào con mắt hắn, con người khẽ run, dường như không tỏ vẻ bình tĩnh được.

- Tứ gia, anh còn ở đó không?

Giọng nói nhỏ mềm mại, từ phía sau yếu ớt truyền đến.

Hắn liếm môi dưới.

- Ừ.

- Có anh ở đây là tốt rồi, tôi như vậy, tôi sợ lắm.

Mắt người đàn ông khẽ liếc sang, chỉ nhìn thấy một hình ảnh mơ hồ, lời của cô thế nhưng lại làm cho hắn ngực xao động, khóe môi chậm rãi nâng lên.

- Yên tâm đi, tôi ở đây.

Hắn nói vậy, vật nhỏ không một tiếng trả lời.

Một phút sau.

- Tứ gia, anh có giấy không?

Ý Ý ngưng ngưng hỏi, cô mặc bộ lễ phục, trên người không có túi tiền, càng không có giấy, do dự và giãy dụa, lúc hỏi câu này, cô hận không thể một tát mình đến ngắt xiū.

Thật sự là rất xấu hổ a.....

- Tôi tìm xem đã.

Nam Cảnh Thâm đem điều thuốc ngậm ở miệng, bàn tay mò trong túi áo khoác, lại tìm ở trong túi quần, không có giấy, nhưng lấy ra cái khăn tay.

- Chỉ có cái này, dùng tạm đi.

Hắn hướng đến con ngõ nhỏ hai bước, phỏng đoán vị trí của cô, khi thấy tay cô vói ra lấy hắn mới buông tay.

Ý Ý nhận lấy cái khăn, sờ sờ, bề mặt trơn nhẵn không ráp, còn có mùi hương bạc hà nhàn nhạt.

Đôi mắt nhỏ xấu hổ cầm cái khăn tay của hắn xếp lại, lưỡng lự để xuống phía dưới... lau chùi. (Mẹ ơi! Gớm quá ☹)

Sợ hắn đột nhiên quay đầu lại, Ý Ý vừa thẹn vừa vội, xử lý mau chóng. Lúc cô từ ngõ nhỏ đi ra, liếc mắt ngay chỗ đèn đường. Người đàn ông đưa lưng về phía cô, thân cao lớn, chân dài thẳng tắp, khớp xương ngón tay rõ ràng đang kẹp một điều thuốc lá, hắn nâng ngón trỏ, gõ nhẹ vào điều thuốc.

Đang nhả khói, hắn nghe được phía sau có động tĩnh, liền xoay người lại.

Ý Ý mới vừa đem thả vấy xuống, trong tay nắm lấy cái khăn tay đã bị vo lại, hai ngón tay cẩn thận nắm chỗ sạch sẽ, thiếu chút nữa bị hắn nhìn thấy, cô cuống quýt giấu ra phía sau lưng.

- Tứ gia, xin phép một chút.....

Bóng của hắn bị đèn đường kéo dài, bóng từ phần eo vừa đứng bao lấy cô.

Nam Cảnh Thâm hạ mắt xuống, trên mặt không có biểu tình dư thừa nào, chân nhẹ nhàng hướng bên cạnh cô, rồi di chuyển qua hai bước.

Ý Ý ở sát bên người hắn muốn vượt lên trên, thoáng nhìn thấy giữa ngón tay thon đẹp của hắn có làn khói nhẹ.

Cô đi mau đến chỗ thùng rác, vứt cái khăn tay vào đó, khuôn mặt đỏ ửng vẫn chưa dịu đi, hiện tại một thân thoải mái, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút xấu hổ.

Cô cào cào tóc, ha ha cười gượng hai tiếng, muốn tìm chuyện nào đó để phá vỡ bầu không khí cứng ngắt lúc này:

- Xin lỗi anh, cái khăn tay vừa rồi là nhãn hiệu gì, vừa rồi tôi không thấy rõ, anh nói cho tôi biết, tôi đi mua lại cho anh.

Nam Cảnh Thâm hút thuốc, con người đen nhìn cô chăm chăm, khí chất điềm tĩnh ở trên người hấn ép tới khiến cô run người cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mắc cỡ chết mất

Không đắt, chỉ tám tám mươi vạn.

Nói xong, hấn kiêu ngạo hướng về chỗ đậu xe mà đi.

Ý Ý dừng lại cước bộ, trong đầu toàn là tiếng ong ong.

Tám mươi vạn.....

Cách nói chuyện của người nói dù cho không giống nhau đi nữa, nhưng giọng điệu như không có gì thể này, giống như bị cô vứt bỏ thứ gì đó chỉ đang tám đồng tiền vậy.

Cô dừng lại một chút, quay đầu liền hướng thùng rác chạy đến.

Mới vừa đi được hai bước, bỗng nhiên bị một cái tay tóm lại, giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên bên tai:

- Em dám đi nhặt cái khăn đó đưa cho tôi, tôi sẽ nhét nó vào miệng em.

..... Làm sao hấn biết được.

Ai nha, kia chính là tám mươi vạn lận đó, cô vừa mới thâm hụt hai mươi vạn, hiện tại lại thiếu tám mươi vạn, cô làm sao nói rõ với cái vị ở nhà đây.

- Nhưng mà cái đó đến tám mươi vạn.....

- Không cần em bồi thường.

Lời này..... Sao không sớm nói a.

Cũng không biết có phải sợ cô hồ nháo làm bậy hay không, Nam Cảnh Thâm tóm cô theo, một đường đi thật nhanh, lực đạo tóm sau cổ cô một chút cũng không giảm. Ý Ý cảm thấy cái cổ bị đè rất chặt. Cô cuống quýt đập đập hai chân, tay trở ra phía sau, sờ soạng vài cái mới bắt lấy được tay hấn, nói:

- Buông tôi ra, tôi tự mình đi được.

Người đàn ông cước bộ chậm lại, rồi đứng yên tại chỗ.

Ý Ý đưa lưng về phía hấn, hấn ngừng lại, nhưng cô không có dừng, đập đập vài cái đụng vào lòng ngực hấn.

Nam Cảnh Thâm nắm lấy cánh tay cô.

Cô vừa cúi đầu xuống, lại bị khuôn mặt đẹp trai của hấn hấp dẫn, quay người đi nhìn trộm. Dưới ánh đèn đường hiện rõ khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông, con người đen như mực tàu, tản ra ánh sáng lạnh, đang từ trên cao nhìn xuống cô.

Trong nháy mắt Ý Ý thành thật lại, ngoan ngoãn dừng lại, mím môi không nói gì.

Nam Cảnh Thâm hút một ngụm thuốc, trong không khí mát lạnh phảng phất mùi thuốc lá. Hấn hít một hơi, cách một tầng sương mù nhìn cô, cái loại ánh mắt này, làm cho người ta rất có áp lực nha.

Sau đó hấn tắt điếu thuốc đi, ném vào thùng rác phía sau, đi đến chỗ ghé lái.

- Còn thất thần làm cái gì, lên xe.

Ý Ý thất thần đáp lại:

- A.

Nhắc lần váy đi mau đến chỗ xe, ngồi vào ghế phụ.

Trên đường về nhà, cô cố gắng đem thân mình lúi vào trong ghế, đèn hai bên đường rất sáng, nhưng bên trong xe lại có khoảng tối nho nhỏ che phủ cô, làm dịu đi cảm giác thẹn thùng trong lòng cô.

Ở trước mặt người đàn ông xa lạ này tiện, loại ấn tượng này, có thể tốt được sao.....

Xe dừng lại trước cửa biệt thự, Ý Ý vội vàng nói cảm ơn, cởi bỏ dây an toàn, nói tạm biệt, mở cửa xe vọt lẹ, ngay cả sắc mặt hấn thể nào cũng không dám xem.

Cô rất xấu hổ, bước chân vừa nhanh vừa loạn, bỗng nhiên có ánh sáng chiếu đến, cô híp mắt, liền đứng tại chỗ bất động.

Từ biệt thự, có một chiếc màu trắng xe có rèm che đi ra, đang muốn hướng cửa quẹo vào, đột nhiên dừng lại.

Ý Ý híp mắt nhìn, một thân ảnh cao lớn từ trong xe đi xuống, bước nhanh hướng về phía cô, ánh sáng chiếu vào trên mặt người đó, cô liếc mắt một cái nhận ra, phản xạ có điều kiện rụt cổ lại chột dạ.

- Phu nhân, cô đã đi đâu?

Bạc Tur đi đến đứng trước mặt cô, thần sắc ngưng trọng hỏi.

Ý Ý nhìn hấn, pha trò:

- Đi dự hôn lễ nha.

- Hôn lễ đã kết thúc từ lâu rồi, thiếu phu nhân đi tiếp bạn của thiếu phu nhân, tôi không đi theo. Nhưng lâu như vậy mà thiếu phu nhân còn chưa về, tôi đang muốn đi tìm cô đây.

Lời nói mạnh mẽ, như đang phang vào đầu Ý Ý.

Ý Ý sợ hãi, ngoài miệng lại vẫn kiên cường nói:

- Tôi lớn rồi, có chuyện mới phải ra ngoài thôi mà.

Bạc Tur nghiêm ngặt nói:

- Từ gia đã quy định, trước 10 giờ đêm phải về nhà, nếu có chuyện gì, phải gọi điện thoại báo cho tôi một tiếng.

- Đã biết đã biết.....

Mấy cái này đã nghe đến tám trăm lần rồi, cô hoài nghi cái lỗi tai của mình đã sớm mọc cái kén rồi.

- Từ gia từ gia, xưng hô như này có gì tốt, sao mọi người cứ thích kêu cái tên nghe như ông cụ non này vậy nhỉ.

- Cái gì?

Tuy rằng nhện không được mà cúi thấp đầu nói nhỏ, nhưng vẫn bị Bạc Tur nghe được, Ý Ý cuống quýt xua tay, nói:

- Không có gì, không có gì.

Cô kỳ thật rất sợ Bạc Tur. Từ khi vào biệt thự, Bạc Tur vẫn luôn làm tài xế kiêm vệ sĩ cho cô. Chung quy, Ý Ý cảm thấy, gương mặt cân xứng này, cùng sức hút đàn ông, không nên làm lái xe, rất là không trọng dụng nhân tài.

Bình thường bọn họ không quan tâm cô đang nói cái gì, cảm thấy được trên người hấn có oán hận rất nặng, cũng không biết là oán cái quái gì, mặc dù đối với cô cho tới bây giờ đều là sắc mặt tốt xấu chuyển biến bất thường, nhưng rất tận chức tận trách, không thể xoi mói ra được một chút sai lầm nào, nhưng vẫn cảm thấy có chút quái dị nào đó.

Cô hơi giương mắt lên, trộm dò xét sắc mặt hấn, lại phát hiện Bạc Tur đang nhìn chăm chăm vào gì đó, cả người giống như là chấn động, trong con mắt ít khi có cảm xúc kia, rõ ràng có chút nhiệt khí.

Như là chờ mong, như là muốn nói lại thôi, tổng thể mà nói, ánh mắt nhìn như thấy người mình cung kính.

Ý Ý theo tầm mắt hấn nhìn ra sau, liếc mắt một cái nhìn thấy người đàn ông vô thanh vô tức đứng đó.

Cô kinh ngạc nhảy dựng lên, lại rất nhanh ổn định lại mình, rồi cố gắng nặn ra nụ cười nói:

- Nam tứ gia, anh còn chưa đi sao?

Nam Cảnh Thâm đã sửa sang lại cái áo somi trắng trên người cùng quần tây, cà- vạt chỉnh tề, hai tay để ở túi quần, cổ tay áo được xắn lên đến gần khuỷu tay, trên cổ tay phải đeo cái đồng hồ màu bạc xa xỉ, toàn thân toát lên hơi thở quý tộc, tự nhiên mà làm mọi người thần phục.

Hắn cao to, lông mi cong, một đôi mắt đen, liếc mắt khinh thường nhìn cô:

- Đưa đến tận cửa nhà, không định mời tôi vào ăn một chút gì à?

- Hay là.....

Ý Ý kỳ thật rất muốn cự tuyệt, gót chân đã lùi hơn nửa bước, trộm nghĩ muốn hướng ra phía sau Bạc Tư trốn đi.

Khóe mắt lơ đãng liếc một cái, Bạc Tư vẫn đang nhìn chằm chằm Nam Cảnh Thâm, đêm tối, thấy không rõ biểu tình trên mặt hắn, nhưng ả ả có thể cảm giác thấy có chút kích động.

- Tứ gia.....

Hắn nhẹ giọng nói, nhỏ đến mức đến cả Ý Ý ở bên cạnh cũng không nghe thấy.

Rất nhanh có cái tay nhỏ bé kéo ống tay áo Bạc Tư, nhẹ nhàng lay động hai cái.

- Bạc Tư, đã trễ thế này, nhà của chúng ta hình như..... còn đồ ăn chứ?

Quả thật mặc kệ lúc nào cô về nhà, trong phòng bếp lúc nào cũng có đồ ăn Trung Quốc hoặc Tây, tùy thời đều có thể ăn. Tứ gia từng phân phó qua, ai dám làm cô đói bụng liền bị đuổi việc. Quan hệ giữa Ý Ý cùng nhóm người hầu trong nhà rất tốt, nhiều lúc cô không có cảm giác ngon miệng, cũng sẽ vì họ mà ăn một vài miếng.

Cô sợ Bạc Tư lỡ miệng, lúc mắt hai người chạm nhau, cô nháy mắt ra hiệu, ý trong mắt tràn đầy cự tuyệt.

- Như thế nào, không tiện sao?

Một tiếng cười khê, theo gió lạnh phiêu tán trong không gian.

Cả người Ý Ý bỗng chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tôi bảo hộ cô ấy là chuyện đương nhiên

Suốt ruột, Ý Ý nhéo Bạc Tư một phen.

Hắn cư nhiên không có phản ứng, như là không biết đau, con mắt đen không chớp mắt cứ nhìn chằm chằm Nam Cảnh Thâm. Nhưng Nam Cảnh Thâm hắn coi người xung quanh như không khí, đừng nói là đôi mắt, ngay cả khóe mắt cũng lười hướng về phía người khác.

Sự hờ hững này, tựa hồ chọc giận Bạc Tư, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi, mở miệng, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Không có tiện.

Hầu kết Nam Cảnh Thâm chuyển động lên xuống, tiếng nói nồng đậm dễ nghe, hướng về phía cô nói:

- Thật không có tiện sao?

Cô nắm chặt đầu ngón tay, ngẩng đầu nhìn Bạc Tư, đôi mắt nhỏ chột dạ không dám nhìn tới người đàn ông có hơi thở cường đại đối diện, hai cánh môi nhỏ mấp máy:

- Anh ấy nói không có tiện, thì thật sự là không..... không có tiện, tôi nghe theo anh ấy.

Cô càng nói càng nhỏ lại, âm cuối hạ xuống, chỉ khe khẽ quanh cánh môi.

Tim đập mạnh bình bịch, khẩn trương nói.

- Cô chủ tôi là phụ nữ đã có chồng, tiền sinh, anh nửa đêm ở chỗ này là không đúng.

- Ha ha.

Nam Cảnh Thâm cười khẽ.

- Anh bảo hộ cô ấy rất khá.

- Tiền sinh nhà tôi đã phân phó qua, không được để phu nhân tiếp xúc với đàn ông lạ, tôi bảo hộ cô ấy là đương nhiên.

Lời vừa nói xong, hần nắm cánh tay Ý Ý hướng biệt thự mà đi.

Phản ứng quá đột ngột, lập tức đem Ý Ý tỉnh mộng.

Cô quay đầu lại liếc mắt một cái, người đàn ông có dáng người cao ngất vẫn đang đứng ở dưới đèn đường, quần tây áo sơ mi đơn giản, mơ hồ có loại khí chất khí phách, khéo léo cùng cầm dục.

Cặp mắt thâm thúy kia, so với màn trời lúc này còn đen hơn, con ngươi lạnh lùng, làm nổi bật hơi thở lạnh lẽo từ trong xương tủy.

Tốt xấu gì người ta cũng đưa cô về, bị đối đãi như vậy, có vẻ như không được tốt cho lắm.

Bước chân Bạc Tư rất dài, Ý Ý căn bản theo không kịp, giống như con ghê đi ở phía sau hần, cách một tầng ống tay áo hơi mỏng, một chút cũng không cảm thấy sức lực hần nắm tay cô rất lớn. Khắp cả người hần mang hơi thở đầy tàn bạo, từ đầu đến chân đều đang nói hần đang mất hứng, hơn nữa là rất không cao hứng.

Ý Ý kỳ quái nhìn hần.

- Anh biết anh ấy sao?

- Không biết.

- Sao tôi lại cảm thấy anh với anh ta như là có thù oán với nhau vậy, anh ta đặc tội với anh sao?

Bạc Tư bỗng dừng lại, thả tay cô ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn vào mắt cô khiến cô cảm thấy rùng mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không có thù, cũng không dám oán.

Hần là thực sĩ tài chính NBA, thiên phú dị bẩm, dần thân vào thương trường một năm liền đi theo Nam tứ gia. Hai năm trước lão nhân gia hần thuận miệng nói một câu, liền đem hần đi làm hộ vệ cho Ý Ý.

Nào dám có thù, chỉ có oán thôi.

Rõ ràng là cưới vợ, không nên giao cho hần trông giữ, chính mình lại cấu kết làm bày, còn làm bộ như không quen biết hần.

Sao có thể không oán đây.

Ý Ý nhìn sắc mặt hần, bình thường chỉ quen thấy hần nghiêm túc, thật cũng không cảm thấy được có bao nhiêu dọa người, cô hi hi cười hai tiếng, hai tay để sau người, ở trước mặt hần lùi lại:

- Người kêu Nam tứ gia kia, tôi nghe người khác xưng hô hần như vậy, chồng của tôi cũng kêu tứ gia, hần cũng ở nhà theo sắp xếp của lão Tứ sao?

Khóe miệng Bạc Tư gọn sóng không sợ hãi nói:

- Không rõ lắm.

-.....

Lại nữa.

Cứ thần thần bí bí như vậy.

Cô ngoại trừ chỉ biết ông chồng thần bí của mình bên ngoài kêu tứ gia, ngay cả họ là gì cũng không biết, mỗi lần nói bóng nói gió hỏi, hoặc là ngay trước mặt cô pha trò, hoặc là tựa như Bạc Tư như vậy, trực tiếp dùng ba chữ "Không rõ lắm" nói với cô.

- Phu nhân về rồi.

Ý Ý mới vừa tiến vào đại sảnh, tay đã bị Tiểu Quỷ dắt đi.

- Hôm nay cô muốn ăn cái gì, trong phòng bếp có bò bít tết, còn có thịt bò hầm.

- Khoai tây hầm thịt bò sao?

Hai mắt Ý Ý tỏa sáng, hắc hắc cười chà chà tay.

- Nhanh nhanh đi, lấy cho bà chủ một chén.

- Thiếp thân đi ngay.

Tiểu Quỷ học theo kiểu cách nha hoàn cổ trang trong phim, Ý Ý cố ý ngẩng cao đầu nhìn xuống, ra vẻ kiêu căng sò soạng trên mặt Tiểu Quỷ một phen, hai cái cô gái cười lẫn lộn một đoàn.

- Tiểu Quỷ, không biết quy củ!

Một tiếng trách móc truyền đến.

Ý Ý giật mình, cảm thấy khí lạnh sau gáy.

Cô cả gan nghĩ muốn Tiểu Quỷ chuẩn đi, đề giọng nói xuống nói nhanh:

- Không ăn cơm nha, tôi về phòng tắm rửa trước, cô chút nữa đen thức ăn khuya lên cho tôi.

Nói xong cô tính chuẩn đi, nhưng mà cố tình phòng cô lại ở lầu hai, quán gia Hồ bá giống như cái cột chắn ngay đầu cầu thang, cô bất chấp đi qua, đầu cũng chưa nâng, nhanh chóng nói:

- Hồ bá bá ngủ ngon, con trở về phòng tắm tắm rửa rồi ngủ nha.

- Đứng lại.

Mùi chân Hồ bá vừa chuyển, thần sắc nghiêm túc:

- Phu nhân, tôi có chuyện muốn hỏi cô.

Da đầu cô run lên, chột dạ gãi trán.

- Chuyện gì nha?

- Hôm nay thẻ của cô mất hai mươi mốt vạn, cô cầm lấy nhiều tiền như vậy làm cái gì?

Quả nhiên vẫn là bị hỏi.....

Trái tim Ý Ý đập liên hồi như nổi trống trong lồng ngực, chớp chớp mắt, mắt ngấn nước, giọng nói mềm nhẹ nói:

- Con mua gấu trúc.....

Ánh mắt Hồ bá nghiêm lại, coi như bình tĩnh nói:

- Mua làm cái gì?

- Hầm, hầm cùng với khoai tây,..... cùng ăn với Khải Nhân.

Cô tròn mắt nói nói dối, thuận tiện đem khuê mật dụ dỗ.

- Ăn ngon không?

- Cũng được, thịt có chút cứng.

Cô rút cuộc bịa không nổi nữa, vốn tưởng rằng mở miệng nói câu đầu tiên sẽ bị mắng, không nghĩ tới Hồ bá cư nhiên phối hợp, loại đối thoại này, ngược lại thực buồn cười, làm cho người ta không có bậc thang để xuống, cô xấu hổ lại hối hận, môi cắn đến trắng bệch.

Tĩnh tình Hồ bá cũng không phải tốt như vậy, nghe xong, sắc mặt liền thay đổi.

- Phu nhân, cô càng ngày càng bướng bỉnh.

..... Cô thiếu chút nữa liền quỳ xuống.

- Buổi chiều tứ gia gọi điện tới, cô lấy tiền làm kinh động ngài ấy, bảo tôi tịch thu tất cả tiền của cô.

Ý Ý suyết nữa nghĩ mình nghe lầm, cô cũng không dám hỏi lại, trong lòng vẫn lo lắng sẽ bị trừng phạt, nhưng lại khác xa dự đoán của cô.

Sau khi kết hôn lúc, tứ gia đích thật không cùng cô gặp mặt, không có trực tiếp thông qua điện thoại, mệnh lệnh hoặc yêu cầu đối với cô, đều là trực tiếp thông qua Hồ bá. Nhưng mà ăn mặc ngủ nghỉ, hần chưa từng bạc đãi cô. Trước đây cô muốn mua quần áo hay cái khác, cũng rất tiết chế, chưa từng tiêu quá hai ngàn đồng.

Đột nhiên mất đi hai mươi mốt vạn, hần tức giận sao?

Ý Ý khịt khịt cái mũi, trước mắt không hiểu sao có một tầng sương mù, trong lòng buồn phiền, có cảm giác, cô bị người đề phòng cho là ăn trộm.

- Đã biết.

Cô rầu rĩ lên tiếng.

- Có hai cái rượu trong ngăn kéo ở tủ đầu giường, để con lấy nó cho.

Nói xong cô bỏ chạy lên lầu, làn váy tung bay, tiếng giày cao gót vang lên ở cầu thang.

Hồ bá nhìn bóng dáng của cô, nhủ mảy, có chút đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tứ gia nắm bảo vật trong bàn tay

Đến cửa phòng ngủ, Ý Ý đi ra, trong tay cầm hai cái rượu đựng chỉ phiếu, giao cho Hồ bá.

- Giao cho ông đây, con không có giữ gì hết nữa đó nha!

Cô rầu rĩ nói, ánh mắt không thèm nhìn về cái rượu, nói xong liền đóng cửa lại.

Không phải tức giận, không phải oán, cô chỉ là cảm thấy trong lòng buồn phiền thôi.

Tuy rằng đã dùng không ít tiền, nhưng Tứ gia cũng không tự mình tới hỏi cô, mà là thông qua Hồ bá, trên đời này làm gì có vợ chồng giống bọn họ, bị chặn giữa một tầng vải mỏng, đừng nói tương mạo hay tính cách, thậm chí ngay cả tuổi, hay một cái tên cũng không biết.

Bình thường xài chút tiền vặt, giống như chim hoàng yến được cho thức ăn, số lượng một khi lớn, ngay lập tức đem cô thành kẻ trộm mà xử trí.

Loại cảm giác này, mắt mắt không thể nói nên lời.

Cô càng nghĩ càng ủy khuất, càng ủy khuất trong lòng càng buồn phiền. Nằm trên giường rồi cũng ngủ không được, đơn giản chỉ là nằm úp sấp xuống, nước mắt chảy ra, cô tình chảy vào miệng, cảm giác chan chất mặn trong miệng, cảm xúc của cô chớp mắt sẽ hồng mắt.

Hồ bá đứng ở cửa, nghĩ muốn gõ cửa, ngẫm lại vẫn là quên đi, Tứ gia đã quyết định, tự nhiên có cái lý của ngài, mặc dù chỉ là tịch thu chỉ phiếu, nhưng thực ra đóng chỉ phiếu kia của cô một chút cũng không bị mất đi.

Trong lòng ông hiểu rõ, Tiêu Ý Ý đối với Tứ gia mà nói, là bảo vật trong bàn tay ngài.

Chính là chậm chạp không chịu nhìn nhận, cũng làm cho người ta nắm không ra.

Suy nghĩ xong xuôi, Hồ bá quyết định không làm kinh động Ý Ý, lấy điện thoại gọi cho Tứ gia, đi đến chỗ cửa sổ, ánh mắt tùy ý liếc xuống, thân hình đột nhiên chấn động.

Ông lập tức ra khỏi biệt thự, hướng tới chiếc xe Maybach màu đen kia. Gần đến chỗ chiếc xe, cách một cửa kính xe, nhìn người đàn ông ngồi chỗ ghế lái.

Hồ bá lập tức dừng lại, cong người nhặt một túi rác bên chân lên, ném vào thùng rác ngay cạnh cổng, làm như không có việc gì quay trở về biệt thự.

Con người đen của Nam Cảnh Thâm hơi thu lại, đen tối sâu thâm giống như đáy biển, một chút cũng không cho người khác chạm tới.

Nâng tay mở đèn bên trong xe, lòng bàn tay trái mở ra phủ một tầng mồ hôi. Vừa rồi nhét ở trong túi quần lâu quá, da còn còn có chút nóng lên, hần chỉ để lại nhẹ nhàng chỗ vết thương đã rớm máu, không khỏi nghĩ đến, lúc Ý Ý đi giải quyết, hần đứng ở cổng hai căn nhà, lúc đưa khăn tay cho cô, tay hần

không cẩn thận quẹt phải thanh ri sắt lò ra từ cái lỗ trên tường. Hấn vẫn làm như không có việc gì, không có lộ ra nửa điểm không khoẻ.

Đến lúc này, đau đớn rốt cục nổi lên rõ ràng.

Than một tiếng, hấn lấy di động ra, bấm vào dãy số quen thuộc.

- Nửa đêm nửa hôm, tìm tôi làm cái gì?

Điện thoại đổ hai tiếng, đối phương đã tiếp máy, giọng nói trầm thấp khàn khàn, tức giận vì bị đánh thức.

- Tay bị thương, miệng vết thương có rỉ sắt.

Phó Dật Bạch nhất thời tỉnh táo lại.

- Làm sao?

- Cửa nhà

- chờ chút, tôi đến liền.

Nam Cảnh Thâm nâng mắt lên, con người đen nhìn đến căn phòng ở lầu hai, ánh sáng ấm áp chan hoà, đem cái màn che tô thành một màu vàng sáng, nhan sắc thoải mái, mắt hấn sâu lại, khóe môi khó có được cong một nụ cười.

- Ở cửa nhà cưới của tôi.

Phó Dật Bạch sững sốt nửa giây.

- Đã thừa nhận với nhau?

- Còn chưa có.

- Tôi nói này lão Tứ, cứ tiếp diễn như vậy, hôn sự này của cậu, đoán chừng cũng sẽ ly hôn thôi. Tôi nghe Cố Diễm nói qua, cô vợ nhỏ này của cậu hai năm qua vẫn làm âm ỉ, không lớn một chút nào, nghĩ muốn ly hôn với cậu, cô ấy mới hai mươi tuổi đã kết hôn với cậu, tiểu cô nương tuổi này, lòng dạ tính nết là mạnh mẽ nhất đấy.

- Cậu cảm thấy tôi không tiếp cận được cô ấy?

Trong đầu Nam Cảnh Thâm tự động hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn xin đẹp linh động kia, liền nhăn mày cười, vào giờ phút này thế nhưng mới rõ ràng. Hấn hỏi xong, tựa hồ ngay cả chính mình cũng hiểu được tính khí của cô gái bé nhỏ kia, hấn không khỏi nở nụ cười.

Phó Dật Bạch nghe thấy hấn cười liền phát câu nói:

- Tôi nào biết nói, tôi chỉ biết, cậu cứ như vậy dưỡng cô ấy lại không chịu dùng, sớm hay muộn cũng ly hôn!

Cuối cùng còn lăm mồm bồi thêm một câu:

- Cô ấy đã là người lớn, cậu cũng đã hơn ba mươi, cũng không cảm thấy được buổi tối "thận trọng" mà hoảng.

Môi mông của Nam Cảnh Thâm khẽ cong lên, hấn từ trước đến nay hận người đã thành thói quen, đổi lại làm bình thường, đã sớm tổn hại đến khí thế của mình, hôm nay vượt qua lẽ thường, thật là tốt.

- Cậu nói không sai.

Vật nhỏ nuôi lớn, nên dùng một chút, thuận tiện cũng đem chính mình cho cô dùng một chút.

Vợ chồng thôi mà, rất bình thường.

- Dùng lắm lắm, nhanh lại đây đi.

Kết thúc trò chuyện, Nam Cảnh Thâm lục lọi ngăn kéo, không có nước khử trùng vết thương nhưng có băng keo dán, liền xé hai tờ khăn giấy bên cạnh, đang muốn lấy ra điều thuốc, màn hình điện thoại bỗng sáng lên.

Hấn nhìn lướt qua, con người đen nhú lại.

Ý cười trên mặt tan đi mất.

- Có việc gì?

Nam Vân kích động nói:

- Từ thúc, chú trở về một chuyến đi, trong nhà lộn xộn quá.

Người đàn ông không tiếng động đích cười lạnh một tiếng.

- Trở về.

Khởi động xe, cũng không quên nhấn cho Phó Dật Bạch, bảo hắn trực tiếp nhanh chóng đến nhà cũ Nam gia xử lý miệng vết thương.

Đã gần mười hai giờ khuya.

Ngon đèn ở căn nhà cũ vẫn rất sáng.

Nam Cảnh Thâm xuống xe, lái xe đã chờ từ sớm tiếp nhận chìa khóa. Nam Cảnh Thâm nghiêng đầu, sắc mặt ôn hòa nhàn nhạt hỏi:

- Bên trong xảy ra chuyện gì?

- Hôn lễ sau khi kết thúc, Tôn thiếu phu nhân trực tiếp bị đưa đến nơi này, đại phu nhân đưa cô ta vào tân phòng đã được chuẩn bị tốt, sau Tôn thiếu gia trở về, đại náo một trận, suýt nữa cùng đại thiếu gia đánh nhau.

Tiêu Tĩnh Đình bị đưa đến nơi này, chẳng qua là Nam Cảnh Thâm thuận miệng nói một câu, nhưng cũng không ai dám chậm trễ. Lúc đoạn video được phát ra trong hôn lễ, Nam Vị Dương chỉ nhìn một phần ba đoạn, sắc mặt liền đen lại, mang theo chị dâu Vân Dung rời đi, vốn tính toán muốn đưa cho Tiêu Tĩnh Đình hai phần trăm cổ phần Hoa Thụy, rồi bỗng chốc tự nhiên đổi ý.

Nam Vân đại náo, là chuyện đã dự kiến trước.

Nam Cảnh Thâm cùng anh trai Nam Vị Dương xưa nay bất hòa, hắn vốn không muốn nhúng tay vào, nhưng vừa nhìn thấy Tiêu Ý Ý bị ủy khuất, hắn liền đau lòng.

Người của hắn, làm sao là có thể để cho người khác khi dễ.

- Lão gia nói thế nào?

Lái xe từ trước đến nay đối với người đối diện- Tôn thiếu gia, đều có ấn tượng tốt, hắn vừa hỏi, tự nhiên cũng nói ra toàn bộ sự thật:

- Thật ra lão gia chưa nói gì cả, nhưng sắc mặt không mấy hoà nhã. Sau khi kia hai cha con họ đánh nhau, lão gia ngay cả mắng cũng chưa mắng, trực tiếp mang lão phu nhân đi biệt thự Phong Diệp Sơn.

Người đàn ông có chút ngoài ý muốn nhíu mày.

Tĩnh tình ông già nhà hắn, hắn hiểu rất rõ, không mắng một câu nào quả là hiếm có, phỏng chừng cũng cảm thấy cửa hôn sự này là ông cho phép, lại nhìn lầm người, trong lòng không được tự nhiên, cho nên lười phản ứng thôi.

- Đã biết, cảm ơn ông.

- Từ gia khách khí rồi, đứng rồi, ngài ăn cơm chưa, trong phòng bếp còn cơm nóng.

- Cái đó nói sau đi.

Nam Cảnh Thâm nhàn nhạt gật đầu, trước sau vẫn giữ nụ cười vui vẻ, bước chân không nhanh không chậm. Đến phòng làm việc, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, mắt hắn hăm sâu lại, nhìn thấy đầu tiên, chính là Tiêu Tĩnh Đình một thân vẫn đang mặc áo cưới.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nếu đã ngủ với nhau, phải chịu trách nhiệm

Trên người cô ta vẫn còn mặc áo cưới, vài chỗ bị xé rách, chỗ vai áo cưới đắt tiền bị xé nát như vải bố, làn váy cũng vậy, như bị người ta xách lên ném vào trong bùn.

Tay cô ta ôm ngực, vẻ mặt chịu đựng khuất nhục.

Cảm thấy được tầm mắt hần, Tiêu Tĩnh Đình nâng mắt, rung rung nhìn Nam Cảnh Thâm, cảm thấy được đây là người duy nhất trong cái nhà này đứng về phía cô ta, trong phút chốc liền sinh ra mong đợi.

Nam Cảnh Thâm lập tức đi đến sô pha ngồi xuống, rút điều thuốc, ngọn lửa màu xanh đen nhảy múa trong con ngòi đen của hần, hai con mắt theo quán tính nheo lại.

- Tứ thúc.

Nam Vân nắm chặt tay, trên mặt treo một mảng hắc ám, nói chuyện không tránh khỏi nghiêng răng nghiêng lợi:

- Mặc kệ nói như thế nào, cuộc hôn nhân này cháu sẽ không thừa nhận, nếu chú đã trở lại, thì giúp cháu khuyên nhủ ba cháu đi.

Nam Cảnh Thâm hút một ngụm thuốc, khói thuốc trắng mông lung trước đôi mắt lạnh lùng, hần chuyển mắt nhìn người đàn ông ngồi bên tay trái.

- Anh hai, thế nào?

Nam Vị Dương xoa nhẹ khóe miệng, mặt hần coi như sáng rọi, chính là khóe miệng, dù sao cũng là lão tử, thân thủ chung quy vẫn yếu hơn thằng nhãi con hiếu thắng này một tí.

Con mắt nghiêm khắc quét tới.

- Cậu tính toán muốn xen vào?

Nam Cảnh Thâm khẽ cười một tiếng, buông tay ra, cánh tay khoát lên sô pha, hiển nhiên là không nghĩ nói nhiều, nhưng cũng không tính rời khỏi nơi thị phi này.

Điều này khiến cho Nam Vị Dương tỏ ra rất chán ghét.

Hần đối với đứa con này rất thất vọng, muốn giáo huấn cũng phải đóng cửa lại, Nam Cảnh Thâm chặn ngang một cước tiến vào, hần đã mất hứng, lúc này lại còn bày ra tư thái này mà đến.

Nghe nói, Tiêu Tĩnh Đình bị đưa tới nơi này, chính là Nam Cảnh Thâm làm trò hứa trước mặt người Tiêu gia, một khi đã như vậy, thật muốn nhìn trận khôi hài này, hần nghĩ như thế nào xong việc.

- Nói suy nghĩ của cậu xem nào.

Nam Cảnh Thâm khẽ nhếch mày, chớp mắt, lộ ra nụ cười mỉa.

- Muốn muốn nghe ý kiến của tôi?

Thần sắc Nam Vị Dương cổ quái, thờ hắc ra một tiếng:

- Đừng nhiều lời.

Nam Cảnh Thâm thanh thần dựa vào sô pha, ngón tay kẹp thuốc lá, ngón khác đập hai cái vào điều thuốc, hần nói trầm thấp, lời ít mà ý nhiều hỏi:

- Lão gia tử không đưa ra phải hủy hôn sao?

- Không có.

Tầm mắt hần chuyển qua Nam Vân:

- Có ngủ qua không?

Nam Vân ngần ra, theo bản năng hướng về thân ảnh bên cạnh hần, nhìn thoáng qua, một thân đàn bà bản thủ, khiến cho hần vạn phần chán ghét, đến bây giờ, xem qua cái video trong hôn lễ, trong đầu xuất hiện một vài hình ảnh, quả thực làm hần buồn nôn.

Mặc kệ thế nào, loại đàn bà này, hần là quyết định sẽ không lấy.

Nhưng đoán không ra ý Tứ thúc, cắn răng một cái, thừa nhận "n" một tiếng.

- Nếu đã ngủ qua, sẽ phải chịu trách nhiệm, hôn lễ cũng đã làm, sao còn tùy hứng như thế.

Nam Vân sững sốt, hần như thế nào cũng không dự đoán được, vừa mới áp chế đi lại kích động đứng lên.

- Chú là muốn cháu thu thứ rách nát này? Sao có thể được, cháu nói rồi, cháu không cần cô ta, tuyệt đối không muốn, hôn lễ làm rồi thì thế nào, chẳng lẽ dựa vào gia nghiệp Nam gia ta lớn như vậy, không thể hủy hôn một lần sao?

- Đùng lấy mặt mũi Nam gia làm nguy trang, gia nghiệp Nam gia không phải để cậu hoành hành ngang ngược.

Nam Cảnh Thâm nghiêm mặt, khóe thuốc xanh trắng, ngũ quan khắc sâu góc cạnh rõ ràng, đôi mi hình lưỡi đao sắc bén hơn bình thường:

- Người là cậu muốn kết hôn, cầu hôn lễ có hôn lễ, Nam gia không làm cậu mất mặt, cấp cho cậu thẻ diện, hiện tại nói hủy hôn liền hủy hôn, cậu cho hôn lễ là cái gì, trò đùa à?

Nam Vân bị khí thế trên người Nam Cảnh Thâm ép sợ tới mức nháy mắt không dám lên tiếng.

Hắn có lá gan dám cùng Nam Vị Dương động thủ, đó là bởi vì Nam Vị Dương là ba hắn, cho dù thế nào, trong xương vẫn thương hắn, cho nên hắn mới dám làm càn.

Từ nhỏ đến lớn, người duy nhất hắn sợ, chính là Tứ thúc này.

Cũng thói quen nói một không nói hai trong lời nói, mặc dù Tứ thúc không có một chút dấu hiệu tức giận, hắn cũng biết, nếu lại làm càn, khẳng định chiếm không được chỗ tốt, dù sao trong lời nói Tứ thúc, ở chỗ ông nội, so với bất luận kẻ nào đều dùng được.

- Cháu sớm hay muộn cũng sẽ ly hôn.....

- Đó là chuyện của cậu.

Nam Cảnh Thâm khiển trách, hít sâu một ngụm thuốc.

Bên cạnh Nam Vị Dương ngồi không yên.

- Lão Tứ, cậu đây là cái ý tứ gì?

- Anh hai, bọn họ đã là vợ chồng, theo lý thuyết, việc này, chúng ta làm trưởng bối không nên nhúng tay, nhưng hiện tại rất kỳ cục, hôn lễ cũng đã làm, cho dù không thể cũng phải dẹp xuống, ngày sau thật sự bất hòa, rồi ly hôn, kia đều là chuyện bọn chúng.

Lời này hợp tình hợp lý, cũng nói lên tâm tư của Nam Vị Dương.

Hôm nay là hôn lễ của Nam Vân, khách tới đa số là nhân vật nổi tiếng trong thương giới, hắn từ trước đến nay coi trọng danh dự, hôm nay đám cưới ngày hôm sau lại nháo ly hôn, đối với thanh danh Hoa Thụy ít nhiều sẽ có ảnh hưởng, Nam Vân sẽ trở thành tên cận bã, ngày sau khó tìm được một mối hôn sự tốt khác.

Tạm thời không hủy hôn, đối với Nam Vân mà nói, ngược lại là chuyện tốt.

Về mặt Nam Vị Dương bất động, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh hết mức.

- Vậy làm như cậu nói đi.

- Ba!

Nam Vân gấp đến độ rống lên, lại bị Nam Cảnh Thâm quát lớn:

- Mang cái chìa khóa lại đây.

- Chú muốn làm cái gì!

- Ta nói, đem cái chìa khóa nhà trọ của cậu lại đây.

Nam Cảnh Thâm nâng giọng, thể mệnh lệnh của mình.

Nam Vân phản kháng nửa ngày, mới không tình nguyện đem chìa khóa lấy ra, Tứ thúc tịch thu bất động sản tư nhân của hắn, đơn giản là muốn đem hắn cột vào nơi này, ở liền ở, dù sao cũng là nơi từ nhỏ lớn lên, cùng lắm thì không cùng phòng với Tiêu Tinh Đình.

Nam Cảnh Thâm tiếp nhận chìa khóa, đưa cho người hầu phía sau, phân phó nói:

- Đi đem tất cả thu hồi lại.

Quay đầu lại, tầm mắt rốt cục dừng ở trên người Tiêu Tinh Đình, ngữ khí hắn bỗng nhiên ôn hòa:

- Tinh Đình, hôm nay khiến cô chịu ủy khuất rồi.

Tiêu Tinh Đình cả kinh, vành mắt ươn ướt, cũng không dám rơi lệ, cô ta há mồm muốn gọi một tiếng Tứ thúc, nhưng nhớ đến lời Nam Cảnh Thâm nói qua, tiếng tứ thúc này, cô ta còn không có tư cách gọi, nhất thời sửa lại:

- Không ủy khuất ả.

- Đêm nay cô ở trong khách phòng nghỉ ngơi một đêm. Thế này đi, ta bảo người hầu đến lấy áo ngủ trong phòng chị Ba, đem áo cưỡi trên người thay đi, chờ qua bữa sáng ngày mai, ta đưa cho cô chìa khóa nhà trọ Nam Vân, cô với nó ở cùng nhau, nhà cũ bên này, tạm thời đừng đến, cô cũng thấy, lão gia tử cùng lão phu nhân, trong thời gian ngắn không thể tiếp nhận cô

- Tứ thúc!

Nam Vân kích động nói:

- Sao chú có thể làm như vậy!

Con người lạnh lùng của Nam Cảnh Thâm liếc hắt một cái, dĩ nhiên là không kiên nhẫn.

Loại không kiên nhẫn này, khi nhìn Tiêu Tĩnh Đình, lại nháy mắt tiêu tán.

- Đồng ý không?

Tiêu Tĩnh Đình kích động, vui sướng, nói như vậy, cho dù Nam Vân muốn ly hôn cũng không được, Nam tứ gia tự mình đã mở miệng, ai dám phản đối.

Cũng là nói, danh hiệu Nam gia tôn thiếu phu nhân duy nhất này, xem như cô ta đã nắm chắc!

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Không ai dám ở trước mặt hấn chơi đùa

Có thể không cao hứng sao, có thể không kích động sao.

Cô ta hận không thể lập tức làm mất mặt đám người dám chê cười cô ta.

- Cảm ơn tứ..... tứ gia, cảm ơn ngài.

- Đừng vội cảm ơn.

Nam Cảnh Thâm chuyển đề tài.

- Thời điểm cầu hôn, Nam gia có phải đáp ứng cho cô sau khi kết hôn sẽ đưa hai phần trăm cổ phần Hoa Thụy?

- Phải....

- Thật có lỗi, cổ phần công ty ta sẽ thu hồi, không phải không cho, mà là không thể cho, cho dù ——

Nam Cảnh Thâm nâng tay, khói thuốc bay lên trên, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ trên điều thuốc, đầu thuốc màu xám rớt xuống khói bụi, con mắt thâm thúy nói:

- Chuyện hôn lễ, sẽ nói rõ với cô sau.

Nói cách khác.....

Cô ta muốn vào cửa Nam gia, phải buông bỏ cổ phần công ty, đây là cái giá phải trả.

Cổ phần công ty Hoa Thụy, là ước mơ gì đó mà ba cô ta vẫn luôn tha thiết, lúc trước đã đáp ứng cho cô ta, Tiêu Tĩnh Đình dựa vào chuyện này mà ở trước mặt mấy tiểu thư nhà giàu vênh vào tự đắc một thời gian dài, hiện tại đột nhiên phải thu hồi, đừng nói ba sẽ tức giận, mà cô ta cũng luyến tiếc.

Nhưng dựa vào tình hình hôm nay..... rõ ràng không cho cô ta lựa chọn con đường sống mà.

Tiêu Tĩnh Đình nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, cái đau đó không thể so sánh với nỗi đau trong lòng, quả thực không đáng nhắc tới.

Thật lâu sau, mới run rẩy đáp ứng:

- Được.....

Cô ta đánh bạo, nhìn người đàn ông trong truyền thuyết này, hiện tại mới hiểu được, bên ngoài xưng hô hần một tiếng tứ gia, không phải khen tặng đơn giản như vậy.

Trên người hần có khí chất vương giả, con trai thứ tư của Nam gia, kì thực là xuất sắc nhất, thần sắc trầm ổn đậm mực, lòng dạ thâm sâu, đã lắng đọng lại do nhiều năm ở trên thương trường.

Dám ở trước mặt hần đùa giỡn, trên đời này..... có lẽ không có ai.

- Anh hai, xử lý như vậy, anh cảm thấy vừa lòng không?

Nam Cảnh Thâm hỏi.

Nam Vị Dương một câu đều nói không được, đáp ứng cho Tiêu gia cổ phần công ty cũng là dưới danh nghĩa ông ta thông qua, trước kia thì tốt rồi, lão gia tử tuy rằng là tổng tài, nhưng đã muốn lui về ẩn cư nhiều năm, trong tay ông ta nắm không nhiều cổ phần công ty Hoa Thụy, nhưng tốt xấu không ai tranh đoạt, xem như là người lãnh đạo cao nhất Hoa Thụy.

Từ khi Nam Cảnh Thâm về nước, tình thế liền thay đổi.

Hần nguyên bản cũng đánh chủ ý tới cổ phần công ty, lại làm cho Nam Cảnh Thâm nhận lấy thân phận trưởng bối, lại tính đến chuyện người ngoài nói ra nói vào, không thể không nói, hần làm chuyện này, so với Nam Vị Dương tự mình đến làm, hiệu quả còn tốt hơn, Tiêu gia có oán cũng không đến đầu ông ta, cũng giữ được tư thái rộng lượng của mình.

Nam Vị Dương tựa tiếu phi tiếu nói:

- Tốt, làm như thế sao có thể không tốt được.

Nam Cảnh Thâm mỉm cười đáp lại:

- Anh vừa lòng là được.

Hai người đàn ông nhìn nhau, Nam Vị Dương nhìn vào khỏe môi Nam Cảnh Thâm, nụ cười lãnh đạm quá nhiều ôn hòa như muốn đâm chọc ông ta, mặt ông ta đang tươi cười tức thì cứng đờ, sau đó lạnh nhạt chuyển qua chuyện khác.

- Còn đừ người ở trong này làm gì, mang Tĩnh Đình lên lầu đi.

Nam Vân không phục nói:

- Dựa vào cái gì, cô ta thích ở lại liền ở lại, đây chính là người mà mấy người không nên nhét cho tôi.

Nói xong liền đi thẳng lên lầu, Nam Vị Dương không có biện pháp, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, làm nhiều chuyện như vậy, cũng không có tác dụng gì.

Ông ta liếc mắt nhìn Tiêu Tĩnh Đình đang khóc sụt sùi, cảm thấy sốt ruột nóng nảy, phát tay nói:

- Mang tôn Thiếu phu nhân đi lên đi.

Tan cuộc, Nam Cảnh Thâm cũng lười ở lâu, kêu người hầu cho hần bát mì, không cần bung lên lầu, chờ tắm rửa xong tự mình xuống dưới ăn.

Hần vốn không ở đây, nhưng sắc trời đã tối, hần vội một ngày, cũng lười phải chạy.

Tắm rửa sạch sẽ xuống dưới, Phó Dật Bạch đã mang theo hòm thuốc tới rồi, chờ hần xử lý xong xuôi miệng vết thương trên tay, vừa mặt dày ăn bát mì nhiều gạch cua.

.....

Hôm sau, Ý Ý tỉnh lại đã là chín giờ sáng.

Cô liếc mắt nhìn thời gian, chưa hết buồn ngủ, lại càng không muốn rời giường, lại qua thêm nửa giờ nữa, thẳng đến khi đem chính mình tỉnh ngủ, mới mò xuống giường đi rửa mặt.

Đến nhà ăn, cô đứng sau bình hoa cao ở hành lang, trộm nhìn thoáng qua, nhìn thấy Hồ bá bùng bữa sáng đi ra hướng đến bàn cơm.

Cô chu miệng, cũng không phải muốn cùng Hồ bá nói chuyện, tính toán lặng lẽ trở về phòng.

- Phu nhân, Tiểu Quý nói cô đã tỉnh, tôi chuẩn bị cho cô sữa đậu nành cùng bánh quẩy, mau tới ăn đi, mới vừa chiên.

Hồ bá có mặt phía sau hay sao, hay là có mắt nhìn xa nhĩ?

Ý Ý xoắn ngón tay, cúi đầu nhìn chính mình, đôi dép kẹp trên chân đặc biệt bắt mắt, đi đường dạng đại, khẳng định đã gây động tĩnh làm kinh động Hồ bá.

Cô cúi đầu, rầu rĩ ngồi vào bàn cơm, ngẩng đầu nhìn một cái, Hồ bá mới vừa gỡ xuống tay áo trên cánh tay, Ý Ý nhìn thấy trên quần áo ông có dính dầu mỡ.

- Ông tự mình chiên sao?

Vốn nghĩ không để ý muốn đổi, lại không nên được há mồm.

Ý Ý cảm thấy xấu hổ muốn chết, vội cầm đũa lên, gấp một cái hướng miệng nhai.

- Ăn từ từ, sữa đậu nành cũng không phải mua ở bên ngoài, tôi sáng sớm đã ngâm đậu, vừa rồi biết cô đã tỉnh, vội vã làm sữa đậu nành.

Hồ bá đứng ở bên cạnh cô, đem sữa đậu nành hướng trước mặt cô, trong bát có để cái muỗng màu trắng.

Nhiệt khí dâng lên, Ý Ý bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Cô ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhân hình ra, miệng đầy đều là bánh quẩy, hai cái móng vuốt nhỏ chia nhau cầm lấy một cây, còn hướng miệng đưa vào, cả nhai và nuốt đều khó khăn hơn.

Giấy tiếp theo trước mắt có một cái thùng rác.

Ý Ý gạt mình, nâng mắt nhìn Hồ bá, lão nhân gia bộ mặt hiền lành, cười híp mắt, trên trán có mấy tầng nếp nhăn.

Cô mở miệng, đem bánh quẩy đã cắn nát ói ra.

Hấp hấp cái mũi, mới biết được chính mình khóc.

- Nếu không ăn được, cô muốn ăn cái gì?

Hồ bá cười hỏi:

- Còn cùng bá bá giận dữ sao?

Ý Ý bệt bệt cái miệng nhỏ nhắn, ồm ồm nói:

- Cháu mới không có giận dữ, ai vì chuyện tôi hôm qua giận dữ nha!

Giọng nói mềm dẻo êm ái, nháy mắt làm cho lòng người tan chảy, ý cười trên mặt Hồ bá càng sâu, mặt mày như vậy, ở đâu còn bộ dáng nghiêm khắc tối qua, ông dễ dàng nói:

- Dạ dạ dạ, tiểu phu nhân chúng ta không sinh khí, ai dám làm cho người nổi giận, tôi cũng không tha cho hắn.

-.....

Ngài khẳng định có thể bỏ qua cho chính mình.

Ánh mắt Ý Ý phiếm hồng, trừng mắt nhìn Hồ bá, trừng mắt trừng mắt, cười khúc khích ra tiếng, lập tức không nhịn được, nước mắt nước mũi đều phun ra, cô còn cầm chặt lấy bánh quẩy trong tay, mất tìm khăn tay, cuối cùng vẫn là Hồ bá tự mình rút khăn tay cho cô lau sạch sẽ.

Cô rót cục hắc hắc nở nụ cười:

- Hồ bá bá, cháu không có trách ông, nếu không phải tứ gia cho ông đến làm người xấu, tối hôm qua ông mới sẽ không đối với cháu hung dữ như vậy đâu.

Cô lý giải, lại có biểu tình oán giận, dùng sức cắn một ngụm bánh quẩy:

- Người kia a, mới là đại phôi đàn xấu xa.

Hồ bá dừng lại, tươi cười khẽ phai nhạt chút, đành chịu, nói:

- Cũng không phải, kỳ thật tứ gia đối với cô.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thương cô đến tận xương tủy

- Gì ạ?

Cô không có nghe rõ.

Hồ bá muốn giải thích, nhưng không biết nên nói ra như thế nào.

Ông đã sống lâu như vậy, cũng chưa thấy qua vợ chồng có quan hệ lạnh nhạt như vậy, kỳ thật nói là lạnh nhạt nhạt, cũng không đúng lắm, ít nhất Nam tứ gia yêu thương Tiêu Ý Ý đến tận xương tủy, ngoại trừ chưa bao giờ nhìn cô, nhưng trên phương diện khác, thật sự là một người chồng tốt cực hạn.

- Không có gì, cô mau ăn nhanh đi.

Hồ bá chờ cô dùng cơm xong, không biết từ đâu lấy ra một túi văn kiện, đưa tới trước mặt cô.

Ý Ý nhìn một cái:

- Đây là cái gì vậy ạ?

Vừa mới lau khô tay, người vừa đứng lên, còn chưa có mở ra, liền thấy dòng chữ phôi trên, là tờ đơn thông báo của một công ty.

- Hoa Thụy?

Cô cả kinh trừng hai mắt, không thể tin được.

- Hồ bá bá, cháu nhớ rõ chỉ nộp lý lịch cho vài công ty, nhưng không có Hoa Thụy nha, cái công ty quốc tế này, cháu làm gì có tự tin, thế nào mà lại được nhận vào làm chứ!

- Cô không tự nhảy vào, cô cũng không phải vào công ty bằng con đường bình thường.

Ý Ý khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, run rẩy chỉ vào mình.

- Ông là nói cháu... cháu đi cửa sau?

Hồ bá dương cao đuôi lông mày, cười nói:

- Đây đều là ý của tiên sinh, cô mới vừa tốt nghiệp, đến mấy công ty nhỏ cũng không học được cái gì, không bằng lúc đầu cao một tí, đối với cô cũng có lợi.

Điều đó cũng không phải là quá cao sao...

Ý Ý cũng không thể nói gì được, cô biết Hoa Thụy là một công ti lớn, hàng năm chiêu mộ thực tập sinh khắp nơi đều không vượt qua mười người, hơn nữa cuối cùng có thể được giữ lại làm, tuyệt đối không vượt quá một nửa, có thể lưu lại đều là những người chuyên nghiệp vượt qua được thử thách.

Cô mới tốt nghiệp, chưa giao thiệp nhiều với xã hội mà có thể trực tiếp đến Hoa Thụy công tác, quả thực so với chuyện rót mất tiền còn khó hơn.

Nghĩ lại, cô bỗng nhiên hiểu được:

- Từ gia muốn đem cháu nhét vào trong đó?

- Đúng vậy, ngài cùng với phó tổng Hoa Thụy luôn là bạn tốt, cho dù cuối cùng cô không thể giữ chức, thực tập ở Hoa Thụy một thời gian, ngày sau có đến công ty khác đều có thể thích ứng được, đó là dụng ý của tiên sinh, cô phải hiểu được a.

Ý Ý chậm rãi vuốt ve tờ giấy A4, cảm thấy có chút nóng lên, cả người còn ở trạng thái ngốc lảng.

- Phu nhân, thuận tiện nói luôn, ngày mai sẽ xuất phát.

- Ngày mai sao!

Cô đột ngột đứng lên, cái ghế ngồi không kịp di chuyển, đùi đụng thật mạnh vào bàn cơm, phần sữa đậu nành chưa uống hết bị trào ra ngoài, dính vào quần áo cô.

- Cô xem cô kia, lỗ mũi quá đỏ.

Hồ bá lấy khăn tay tự mình lau cho cô.

Ý Ý không có tâm tư quân cái đó, da đầu căng thẳng, lập tức túm lấy tay Hồ bá, khí lực quả thực mất khống chế.

- Làm sao bây giờ, ngày mai đi rồi, cái gì cháu cũng chưa làm, cũng chưa nắm hết cái công ty này, hơn nữa ngay cả một bộ quần áo cháu đều không có, cháu.....

Hồ bá kiên nhẫn trấn an cô:

- Đừng nóng vội, đừng nóng vội, chờ vào công ty, từ từ tìm hiểu cũng không muộn. Quần áo cũng đừng lo lắng, buổi chiều tôi lấy hai bộ quần áo phù hợp với cô tới đây, đừng quá hoảng hốt a.

Ý Ý làm sao còn có thể nghe được lời nói của ông nữa.

Cô cào cào tóc, chạy lên lầu, gọi điện thoại cho Tổng Khải Nhân bởi cô đi dạo phố, còn nguyên nhân, không thể giải thích rõ bằng miệng, chỉ nói gặp mặt kể lại.

Cúp điện thoại, thay quần áo, hoang mang ra ngoài.

Cả buổi sáng đều trong trạng thái cuồng cuồng, vòng qua vòng lại hơn hai mươi phút, cuối cùng mua được thứ vừa lòng, Tổng Khải Nhân biết cô vào Hoa Thụy, gào to, thay cô cao hứng muốn chết.

Ý Ý một chút đều cười không nổi, không biết phải làm sao để đối phó với pháp trường sắp tới.

Loại tâm tình hồng бет này kéo dài đến nửa đêm, cuối cùng là cưỡng ép chính mình mới ngủ được.

Ngày hôm sau, cô dậy thật sớm, thay một thân trang phục màu đen, giày cao gót sáu li, bữa sáng cũng không có tâm tư ăn, cũng không chịu để Bạc Tư đưa đi. Ngày đầu tiên đi làm, cô không muốn có đặc thù riêng, nếu lái xe hàng hiệu ra khỏi nhà, ai mà nhìn thấy được sẽ nói là cô dựa vào cửa sau mới vào, đến lúc đó cho dù có giải thích gì cũng không được.

Lần đầu trải nghiệm giao thông công cộng, tâm trạng lo sợ bất an tới Hoa Thụy, trong đầu vẫn hồi tưởng lời Hồ bá dặn dò, cũng thuận lợi tìm được bộ phận nhân sự.

Cô xem như đến sớm, vừa thấy sắc mặt vị quản lý nhân sự, hoàn hảo, ấn tượng đầu tiên của cô rất tốt.

- Các quý cô, trước tiên hãy bỏ hết mọi chuyện đang có xuống, tân phó tổng muốn mọi người trong công ty tập hợp lại, hai vị phó tổng bảo mọi người đến tiền sảnh, nói ra suy nghĩ của mình.

Quản lý nhân sự vỗ vỗ tay, lúc đi ngang qua, vỗ vai vài người, trong đó có Ý Ý.

Cả người còn đang lảng lảng, cảm thấy đất dưới chân mềm oặt ra, những người này nói cái gì, cô có nghe, nhưng không biết bọn họ đang nói cái gì, đại khái là phó tổng sẽ có lời muốn nói đi?

Ý Ý nom nớp lo sợ đi theo sau đám người đến lầu một chờ, tận lực đứng ở sau cùng, thu nhỏ lại sự tồn tại của mình, cô một chút cũng không quan tâm tân phó tổng là ai, tối hôm qua sau khi về nhà cũng quên mất việc tra tư liệu Hoa Thụy, chỉ hy vọng đừng gây lỗi là được rồi.

- Biết gì chưa, phó tổng mới tới là em trai của phó tổng Nam Vị Dương, vừa mới vào công ty liền cùng anh trai ngồi cùng vị trí, Hoa Thụy là gia tộc xí nghiệp, vị này mới tới làm phó tổng, có thể nào là người được sủng ái nhất trong nhà?

- Cô thì biết cái gì nha, tân phó tổng có sản nghiệp của riêng mình, công ty hẳn ở nước ngoài một chút cũng không kém Hoa Thụy, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém, năng lực của hắn, chính các vị tại to mặt lớn quốc tế còn công nhận.

- Phải không, hắn đã đồng ý đem công ty nhập vào Hoa Thụy, mưu toan cái gì đó nha..

- Tôi làm sao biết, nhưng mà khẳng định vị này chả phải người lương thiện gì, nếu không sao lại cùng anh trai tranh đoạt, cô không thấy cái ngày tuyên bố đó sao, tôi ở cách màn hình cũng nghĩ thấy được mùi thuốc súng.

- Thấy thì thấy, nhưng mà nhìn qua, cảm thấy tân phó tổng..... rất đẹp trai nha.

Âm thanh hai người phụ nữ thảo luận lúc to lúc nhỏ truyền vào tai Ý Ý, chung quanh có không ít người phụ họa, mọi người trò chuyện, trọng điểm cũng chỉ là diện mạo của hai vị phó tổng kia.

Ý Ý không tập trung, lỗ tai nghe chữ được chữ mất, cô lần đầu tiên mang giày cao gót, chân đã có chút đau xót.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân hỗn loạn ùn ùn kéo đến.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy hai bên cửa bị người đẩy ra cùng lúc, một thân âu phục giấy da hoàn mỹ tiến vào.

Ý Ý cố nhìn qua đầu người, con người đen đối diện phải một đôi mắt đen thâm thúy.

Cô đột nhiên chấn động, con mắt trợn lên sợ hãi, này, người này không phải là...

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hấn là tân phó tổng

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ lớn sát đất chiếu vào trong, phát họa hình dáng cương nghị, trí tuệ của người đàn ông, khuôn mặt được viền vàng rực rỡ, con người gọn sóng không một chút e sợ, làm cho người ta nắm không ra sự bí hiểm bên trong.

Ý Ý nghẹn họng nhìn trân trối, ngón tay cuộn tròn thật chặt, có cảm giác khó chịu, từ chỗ sâu trong đáy lòng chậm rãi hiện ra, từ từ bao lấy cô, giống như bị đao nhọn nhắm ngay trước mặt.

Hồ bá bá có nói qua, cô có thể đi vào Hoa Thụy, là nhờ có quan hệ với chồng cô, hấn cùng phó tổng Hoa Thụy, là..... bạn tốt?

Bọn họ là bạn tốt.....

Người này..... Cô ở trước mặt hấn có nói qua, về sau tuyệt đối sẽ không dây dưa nữa, nhưng hiện tại.....

Cô quả thực đang rất rối rắm.

- Ông trời của tôi ơi, tôi mang thai mất, thật sự rất đẹp trai nha.....

- Ngoài đời so với trong TV còn đẹp hơn, phó tổng Nam Vĩ Dương ở bên cạnh quả thực không bằng.

- Khó trách nhiều năm như vậy, truyền thông rất ít khi chụp được khuôn mặt vị Nam tứ gia này, đẹp trai như vậy, tôi đột nhiên cảm thấy công tác ở Hoa Thụy rất hạnh phúc nha.

Hạnh phúc sao.....

- Nếu có thể được gần kề một tí, để cho tôi sờ, hoặc là ngủ cùng nhau, tôi sẽ cao hứng cả đời, không, là hai cuộc đời chứ!

Mấy cô gái trẻ ngu xuẩn a, cùng ngủ với hấn, nhất định không phải là chuyện tốt gì.

Cả người Ý Ý đều lạnh thấu, tất cả thanh âm xung quanh dần dần xa xăm, cái lỗ tai để nghe ngóng, giờ chỉ có ong ong tạp âm, trước mắt như bị che phủ bởi ánh sáng trắng, không phân biệt được gì nữa. Trong mắt tất cả mọi người chỉ có hai người đàn ông kia, bọn họ nắm tay, bọn họ nói chuyện với nhau, bọn họ nở nụ cười ác ý.

Ý Ý càng ngày càng không được, bả vai cũng suy sụp, thu nhỏ mình lại, tốt nhất nhanh nhanh rời khỏi nơi này.

- Tiêu Ý Ý.

Bỗng nhiên, một giọng nữ truyền vào trong tai, cánh tay bị khẽ đẩy một chút.

Cô bỗng nhiên hoàn hồn, cả người chấn động một chút.

Quản lý nhân sự đứng ở bên cạnh cô, nhíu mi lại:

- Tôi gọi cô vài tiếng, sao cô không nghe thấy?

Ánh mắt Ý Ý lấp lánh.

- Có chuyện gì sao?

- Cô là thực tập sinh mới đến, đến trước mặt hai vị phó tổng đi.

- Đi làm cái gì.....

Cô từ trong tâm cự tuyệt.

- Hồi nhiều như vậy làm cái gì, cô xem người ở đây đi, họ đều muốn gần phó tổng một tí, cô cứ hỏi, có cái gì tốt cứ hỏi đi.

Bà vai cô bị đẩy một chút, từ trong đám người hốt hoảng ngã ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ, cô lung tung lau chùi mặt một phen, nghĩ muốn để tóc ra sau tai, ngẫm lại vẫn là quên đi, có thể che một chút thì cứ làm, hướng hồ hiện tại cô vận trang phục công sở chuyên nghiệp, so với cô hai ngày trước là một trời một vực, hẳn nhất định không thể nhận ra cô đâu.

Ý Ý cùng với vài thực tập sinh khác, đứng thẳng tắp thành một hàng, đầu cúi xuống. Tầm mắt dù đã bị che đi một nửa nhưng cô vẫn để ý thấy đôi giày da sáng bóng của người đàn ông, ống quần tây màu đen bao lấy đôi chân dài, tiếp tục hướng lên trên, khuy tay áo màu đen trên cổ tay áo hình tròn phản chiếu ánh sáng, lấp lánh rực rỡ, đâm vào trong mắt cô, cả người Ý Ý đột nhiên chấn động, vội vàng đem tầm mắt vào quy củ.

- Các vị đều là các thực tập sinh từ các trường đại học lớn, vào Hoa Thụy rồi, hy vọng các vị thật sự cố gắng, phúc lợi công ty không thiếu cho mọi người, trước mắt Nam mô khách khí xin nhờ, ngày sau cùng một chỗ trong công ty, mong chỉ giáo cho nhau.

Giọng nói Nam Cảnh Thâm thuần hậu, không nhẹ cũng không nặng, có một loại gọi là khí thế làm người ta tin phục, nhưng không quá sắc bén. Bàn tay mảnh mai sạch sẽ cùng với những ngón tay thon dài dễ thoải mái ở hai bên hông.

Nhóm thực tập sinh đều thực kích động, không nghĩ tới tân phó tổng bình dị gần gũi như vậy, thân mình buộc chặt chậm rãi thả lỏng xuống, nhưng mà phần cung kính kia lại không dám buông lỏng.

Hai vị phó tổng tài luân phiên nói mấy câu, mọi người càng nghe càng kích động, nhưng cả người Ý Ý lại lạnh thấu.

- Cô Tiêu Ý Ý.

Giọng hần hần trầm thấp trong trẻo nhưng lạnh lùng, ở trước mặt toàn bộ nhân viên công ty cao thấp, chuẩn xác kêu tên của cô.

Ý Ý bất ngờ không kịp đề phòng.

Cái cổ cứng ngắc ngẩng lên, nhưng cũng không dám nhìn mặt hần, hai cánh môi buộc chặt, cô có thói quen hay cắn môi, bên gò má bỗng nhiên đụng phải một cổ ấm áp.

Cô ngẩn ra, người đàn ông đưa tay, nắm lấy sợi tóc bên má cô, ôn nhu vén ra sau tai.

Ý Ý giữ vững hô hấp, ánh mắt mọi người đều đang nhìn cô, thấy rất tự tại.

- Lúc đi làm nên cột hết tóc lên, che mắt con mắt sẽ không tốt lắm.

Hần cúi đầu nói, cách cô thật sự gần, như đang thật sự giúp cô sửa sang lại dung nhan.

Ý Ý cúi đầu, lơ đãng chú ý tới thể công tác của mình trước ngực, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu lên, khẽ cười nói:

- Tôi sẽ chú ý, cảm ơn phó tổng.

Nam Cảnh Thâm cười, ngũ quan tinh xảo lập thể giống như vương tử tao nhã từ trong tranh đi ra, nhưng một thân hơi thở lạnh lùng như thần, làm cho người ta không dám ở trước mặt hần làm càn.

Lúc sau, hai vị phó tổng bỏ lại đám cấp dưới bước vào thang máy chuyên dụng.

Bọn họ vừa đi, nhất thời như là công tắc bị tắt, vừa rồi còn im lặng nhưng giờ đây trong đại sảnh ồn ào cả lên, nghị luận giăng co lẫn nhau.

Ý Ý đứng cùng với đám người sau cùng, bị đẩy tới đẩy lui chen chúc nhau, không vào được thang máy, cuối cùng đến bộ phận nhân sự, không duyên cớ bị mắng suốt.

Cuối cùng đến giờ nghỉ, mọi người đi ăn cơm trưa, muốn Ý Ý cùng nhau đi, cô chỉ nói trong chốc lát sẽ tìm đến các cô, sau đó một mình đến cuối hành lang, đặt mông ngồi trên thùng có thiết bị phòng cháy, nhếch lên một chân, cẩn thận đem giày cởi ra.

Quả nhiên, bị giày xát vào làm đỏ cả lên, dấu vết chỗ gót chân lại càng rõ, hiện ra nốt máu thật nhỏ.

Không thích ứng được, thật sự không thích ứng, cô đối với giày cao gót này nọ, hoàn toàn không tìm thấy phương pháp nào khống chế nó.

- Nếu khó chịu như vậy, sao còn muốn mang!?

Âm thanh quen thuộc chợt vang lên, Ý Ý đang buồn bã ỉu xìu lập tức bị kinh sợ, ngửa đầu nhìn, chống lại con ngươi sâu thẳm của người đàn ông.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt cứng ngắc.

Cô bấu môi.

- Ai cần anh lo đâu.

Trên trán bị gõ một cái.

Cô tức giận trừng mắt, cái tay Nam Cảnh Thâm gõ cô còn chưa có về phụng phịu nói:

- Sao lại cùng lãnh đạo nói chuyện như vậy.

-.....

Lấy thịt đè người, tuyệt đối là lấy thịt đè người.

Người đàn ông bỗng nhiên ngồi xổm xuống, cô kích động lùi hai chân ra sau, cảnh giác nhìn hắn.

- Làm gì vậy?

Hắn không nói chuyện, bắt được chân của cô, Ý Ý theo bản năng giãy dụa, hắn liền tăng thêm lực, đem chân cô kê trên đùi hắn, đem ngón cái chạm vào miệng vết thương rất nhỏ trên gót chân cô mà vuốt ve.

Cô bỗng nhiên sùng sốt, hắn đây là.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cùng hắn phân rõ giới hạn

Nhìn từ trên xuống dưới, người đàn ông này có dáng người cao thẳng, lông mày cong che đi con mắt thâm trầm khó dò, ca-ra-vat ngay ngắn, cổ áo phẳng phiu đầu vào đẩy ở hai bên, thân cao rắn rỏi, mặc dù là đang ngồi, cũng chỉ thấp hơn cô một cái đầu.

Lúc này trên mặt hắn tỏa ra vẻ lạnh lẽo, tỉ mỉ nhìn vết thương của cô, đáng vẻ khiến người ta phải sợ hãi.

- Đưa cái chân còn lại cho tôi xem.

Ý Ý hướng về một bên khác hơi di chuyển, chân cũng di chuyển theo, cách hắn xa hơn một chút, cả người không được tự nhiên.

- Không, không cần đâu.

- Cho tôi xem

Lời nói mau lẹ, nghiêm nghị.

Cô cắn môi, rất không tình nguyện, mũi chân hướng về trước cách hắn hai li.

Nam Cảnh Thâm không kiên nhẫn nữa, hắn đưa tay lôi kéo, một tay nâng mắt cá chân cô, tay còn lại nhanh chóng đem giày cởi ra.

Hắn nhìn chăm chú, cổ chân cô có vết thương đã tím bầm.

Ý Ý hoảng sợ, vội vàng chuyển động ngón chân cùng mu bàn chân, còn có thể động, còn tốt, không có bị liệt.

- Chính mình còn vui mừng được à?

Người đàn ông đột nhiên ngừng đầu, vẻ lạnh lẽo trên mặt ngày càng nặng, trong tròng mắt sâu hút chứa một chút ý lạnh, sống mũi cao hai bên, cặp con ngươi đen kìa làm kinh sợ lòng người kia đang nghiêm túc nhìn cô.

- Không muốn đôi chân này rồi hả?

Cô hồ đồ nhìn hắn, bờ môi đung một cái, còn chưa nói, lại bị hắn lạnh lùng chặn lại một câu:

- Nếu như không muốn, tôi hiện tại sẽ chém chân cô đấy.

- Đùng.....

Cô hoảng hốt, thu chân lại, khí lực trên tay của hắn cũng không nhỏ, không thể gãy được ra khỏi tay hắn, mắt nhỏ sụp xuống.

- Anh đem chân tôi chặt đi, tôi làm sao đi đường được.

- Thì ra cô còn biết này đôi chân dùng để làm gì.

Hắn cười một tiếng, đứng lên, đột nhiên ném chai thuốc mỡ cho cô.

Ý Ý nắm ở trong tay, một loại suy nghĩ can đảm xông ra:

- Anh đặc biệt đưa tôi tới đây sao?

Ánh mắt Nam Cảnh Thâm không rõ vui hay giận nhìn cô.

- Đúng vậy.

Nàng cho là hắn liệu sẽ nhận thức, trực tiếp như vậy thừa nhận, ngược lại là có chút lúng túng.

- Cảm ơn.....

Sau đó, không nói gì nữa.

Cô gái nhỏ cắn môi, hai hàm răng trắng nhẹ cắn bờ môi béo mập non mềm, mi mắt buông xuống, hai hàng lông mi nhỏ dài dày đặc ở đáy mắt che xuống tầng bóng râm, nổi rõ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như men của cô, làm hắn không thể dời ánh mắt sang chỗ khác được.

Nam Cảnh Thâm một lần nữa ngồi xuống, từ trong tay cô đem thuốc mỡ cầm lấy, lấy ra một ít hướng trên vết thương cô mà xử.

- Không cần không cần đâu, Từ gia, tôi tự mình làm là được rồi.

Cô vội vã liếc nhìn bốn phía, nếu như bị người ta nhìn thấy tình cảnh này, cô nên giải thích thế nào.

Nam Cảnh Thâm không có nghe cô, tiếp tục động tác trên tay, mang theo nhiệt độ nơi lòng bàn tay nhẹ nhàng ở mắt cá chân cô xoa bóp.

- Cùng Từ gia khách khí làm cái gì.

- Ngài một ngày kiếm tỷ bạc, tôi là không muốn gây phiền phức cho ngài.....

Thực ra cô mong hắn đi nhanh lên, đều đã là người kết hôn, lại là quan hệ trên dưới, ở nơi công cộng cũng không tránh được hiềm nghi.

Nam Cảnh Thâm khinh thường liếc nhìn cô một chút, tiểu cô nương khuôn mặt hồng hồng, mi tâm thanh tú nhắn lại, thì nổi lên tâm tư trêu đùa:

- Không phiền phức, dựa vào việc chúng ta từng ngủ chung, tôi không cảm thấy phiền phức.

Ý Ý kinh ngạc mở to mắt, miệng mở to hình chữ "o".

Cô dùng cả hai tay, một tay vẩy trên mặt hắn, một tay che cái miệng của hắn, giảm thanh âm nói:

- Anh nói nhăng nói cuội gì đó, không sợ bị người khác nghe được sao!

Nam Cảnh Thâm không có lấy tay cô xuống, ngược đầu, con mắt đen không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, nơi sâu lắng trong mắt hắn hiện ra ý cười.

Thân thể cô hơi nghiêng, gần ngay ở đỉnh đầu hắn, tiếng hô hấp nhẹ nhàng, trong hơi thở tất cả đều là ngọt ngào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ả hồng, khuya ngày hôm trước uống đến say khướt còn miễn cưỡng muốn treo ở trên cổ hắn, bộ dạng vô lại kia rất đáng yêu.

Nửa ngày, Ý Ý mới ý thức tới hành vi của mình rất không thích hợp, đầu ngón tay buông ra, thấp thỏm không dám nhìn mắt hắn.

- Nam tứ gia, xin tự trọng!

Môi mông của người đàn ông nhếch lên, nhưng không thấy một nụ cười:

- Tiêu tiểu thư từ chối người, cũng thật là thẳng thắn.

Cô hít sâu một hơi.

- Dù sao chúng ta đều là người đã lập gia đình, chú ý một chút điều tốt.

Nam Cảnh Thâm không nói một lời nhìn chăm chăm cô, ánh mắt rất có áp lực làm cho người ta giống như đang đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Cô gái nhỏ luống cuống ngón tay của mình. Trên người cô mặc tây phục màu đen không hợp với mình, bên trong là sơ mi trắng đúng chuẩn, phía dưới màu đen túi mỏng vậy rất là ràng buộc, tóc nhưng vẫn thành viên thuốc đầu, thành thực không nói, đáng yêu cũng giảm phân nửa, mặc đồ này, ở trong mắt Nam tứ gia, không ra ngô cũng chẳng ra khoai.

Đặc biệt là váy, ngắn đến ngay cả đầu gối cũng không che được.

Một đôi chân trắng nõn cứ như vậy lộ hết ra ngoài, Hồ Bá mời nhà thiết kế nào sao mà ánh mắt lại kém như vậy?

Lòng Nam Cảnh Thâm không thích, người cong xuống, hai tay để ở trong túi quần, hai bên cánh tay nở nang, đưa thân thể nhỏ nhỏ của cô hoàn toàn gắn vào hán Âm Ảnh ở trong.

- Cô đây là đang cùng tôi phân rõ quan hệ sao?

Ý Ý không đoán ra được tính tình của hán, nhưng ngữ khí này, nghe cũng biết không phải là vui vẻ gì.

Cô nhớ lời nói lúc nãy của mình, cảm thấy không có lỗi nào, chỉ có điều tim đập rất nhanh, cô cô trấn định lại, nói:

- Phải, xin anh tự trọng một chút, tôi cũng có lòng tự trọng, không dây dưa lẫn nhau, đối với từng người trong nhà của vị kia, mới xem như là có lương tâm.

Hán nguy hiểm híp mắt:

- Cô rất yêu chồng cô?

- Rất yêu.

Ý Ý bật thốt lên, chột dạ đến bần chồn, vì sâu sắc thêm câu nói này đích thực thực tính, ngẩng đầu nhìn con mắt của hán, thật lòng bỏ sung:

- Tôi yêu ông xã tôi nhất, khắp toàn bộ thế giới này, anh ấy là người đối với tôi tốt nhất, còn người khác, tôi một chút hứng thú đều không có.

Nam Cảnh Thâm nở nụ cười.

Còn không biết mình ở trong lòng cô vợ nhỏ có địa vị như thế cao, bình thường cũng không có việc gì, ngay ở trước mặt Hồ bá quả trách hán không được, lúc này đúng là có thể lòi ra đến làm bia đỡ đạn.

Nam Cảnh Thâm khoe miệng nhếch lên, nửa thật nửa giả cười:

- Xem ra là tôi tự mình đa tình rồi, yên tâm, sau ngày hôm nay, tôi cùng Tiêu tiểu thư sẽ chỉ tồn tại quan hệ cấp trên, cấp dưới.

-.....

Cô thở ra một hơi rồi quay người.

Người đàn ông rời đi, trước khi đi, lạnh lùng phun ra vài chữ:

- Một ngày ba lần.

Ý Ý mờ mịt giương mắt nhìn. Tầm mắt hạ xuống, chú ý thuốc mỡ ở bên chân, cái hán nói, là vật này đi.

Nói thật, Nam Cảnh Thâm là thiên chi kiêu tử, bao nhiêu người cầu xin đều cầu không được. Có thể cùng hán có quan hệ, ước gì có thể công khai cho toàn bộ thế giới đều biết. Dám đẩy hán ra, cõi đời này chỉ có duy nhất Ý Ý.

Trong lòng cô thật không biết có tư vị gì.

Đáng tiếc, cô đã không còn quyền lợi yêu hán, cho dù là thoáng có điểm hảo cảm, cũng nhanh chóng ở thời điểm nảy sinh bóp nát đi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Cố ý lạnh nhạt

Ăn tối ở trong nhà ăn.

Hồ bá hỏi cô cảm giác đi làm ngày thứ nhất ra sao, cô cười ha hả, nói mấy câu, cũng không có tâm tư ăn cơm, lại sợ Hồ bá cảm thấy được bất thường, cô nhân lúc ông vào nhà bếp, nhanh chóng nhét cơm vào miệng cùng một viên kẹo xanh, sau đó trở về phòng của mình, mới phát giác sự chột dạ trong lòng đã phai nhạt đi chút.

Đến bây giờ trong lòng cô vẫn còn gút mắc về chuyện Tứ gia cùng Nam Tứ gia là bạn tốt.

Bọn họ vừa là bằng hữu, cũng đều gọi là Tứ gia.

Sau đó Ý Ý có điều tra, Hải Thành ngoại trừ Nam Cảnh Thâm ra, bên ngoài không còn người thứ hai gọi là Tứ gia, như vậy, ông chồng thần bí của cô, nhất định là trong nhà đứng hàng thứ tư, do đó mới được xưng như vậy, đúng không.

Cô nâng đầu, dùng sức lắc lắc, quên đi, không nghĩ ra sẽ không nghĩ đến, tắm rửa đi ngủ.

.....

Thích ứng một tuần, Ý Ý cuối cùng cũng coi như làm được một chút việc. Cô là mới tới, lại là thực tập sinh có học lực thấp nhất, ở Hoa Thụy, sinh viên học lực cao có cả một đám lớn, học lực của cô tự nhiên sẽ không được coi trọng, bị phân đến bộ phận quảng cáo, không có cho cô chuyện đứng đắn để làm, bình thường thì Photocopy tập tin, làm chân chạy vặt, hay thuận tiện cho những tiền bối sai khiến đi mua cà phê hay món tráng miệng.

Lúc này, trong tay cô mang theo hai giỏ cà phê từ dưới phòng cà phê mua được, đứng chờ thang máy, cả người mệt mỏi, lúc cửa mở, cô vừa tiến vào liền đem đầu tựa ở trên tường, híp mắt, dự định lợi dụng hai phút để chớp mắt.

- Đi lâu mấy?

Phía sau, có thanh âm của đàn ông rất bình tĩnh hỏi.

Ý Ý thuận miệng đáp:

- Lâu 12, xin giúp tôi ấn, cảm ơn.

Há mồm, đánh cái ngáp lớn.

Mắt nhìn xuống, một cái tay từ bên cô duỗi ra, đầu ngón tay thon dài mạnh mẽ nhấn xuống nút bấm.

Cô ngó người, mới nhìn thấy mình đang đứng ngay trước ô nút lệnh.

- Cảm ơn.

Cô nói tiếng cảm ơn, né đến bên cạnh một ít, nhưng mà người này hình như không muốn từ bên người cô rời đi, Ý Ý không được dấu vết nhú lông mày, nghiêng người ra sau, cả kính suýt chút nữa làm rớt cái rổ, hoảng hồn một hồi, cô nhanh chóng nắm chặt, cả phê còn nóng giội ra, văng vào mu bàn tay.

Cô hô khẽ một tiếng, muốn đưa tay ra che, nhưng hai tay đều đang cầm đồ, chỉ có thể trở mặt nhìn hơi nóng trên mu bàn tay, rất nhanh nổi lên cái dấu đỏ ửng.

- Cô muốn bị bỏng chết à?

Nam nhân đề giọng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ý Ý méo xẹo, phải nhấn nhĩ, không thể ở trước mặt hắn lộ ra chút tâm tình nào. Cô còn nhớ lời hắn nói ngày hôm qua, trong quan hệ cấp trên cấp dưới, không thể quan tâm hơi quá như vậy.

Nam Cảnh Thâm thấy cô cố ý coi thường, tâm tình có chút căm tức, hô hấp nặng nề đi.

Hắn theo cô vào thang máy, vào lúc này ngược lại là càng lộ vẻ chính mình là đang bám theo cô, hắn cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện như vậy, sắc mặt càng không dễ nhìn.

Ý Ý mím chặt môi, quyết định không để ý tới hắn, con mắt liên tục nhìn chăm chăm vào màn hình. Đến lầu 12, cô nắm thật chặt túi giấy trong tay, trước tiên đi ra ngoài, thừa dịp cửa còn chưa đóng, nói thật nhỏ một tiếng:

- Phó tổng sau này vẫn nên dùng thang máy chuyên dụng đi, miễn cho lại hù người.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm âm trầm, ý là nói hắn không thức thời hả?

Ý Ý nói xong lời kia, kỳ thực cực kì giả dối, dưới chân bước thật nhanh hơn, đến bộ phận quảng cáo, cơ hồ là dùng vai đem cửa kính mở ra.

- Lỗi mạng như vậy!

Một giọng nữ khiển trách ngay ở bên hông vang lên, sau đó, tay Ý Ý nhẹ đi, có người đem cà phê cô mang theo lấy đi, hai mắt đánh giá, khẩu khí ôn hòa

rất nhiều:

- Cũng còn tốt, cà phê không có bị cô làm rơi đổ, tất cả mọi người chờ hơn nửa ngày rồi, sao đi lâu vậy?

Ý Ý khảy khảy móng tay.

- Phải xếp hàng dài, cho nên mới chậm chút.....

Người kia nhìn thấy tay cô có vết bong, không để ý lắm, tay giờ lên, hướng về văn phòng giám đốc chỉ.

- Giám đốc vừa nãy tìm cô, bảo cô sau khi trở lại vào văn phòng ông ta một chuyến.

- Tôi sao?

Cô hơi kinh ngạc, đã một tuần lễ, chỉ mong sẽ gặp giám đốc, vẫn không có dịp mặt đối mặt nói chuyện, đây là muốn cho cô công việc đằng hoàng làm sao?

Nghĩ như vậy, cô quả thực là nhanh chóng đi đến.

- Giám đốc.

Cửa mở, vị giám đốc hơn bốn mươi tuổi, đỉnh đầu hơi có chút trọc, nhìn thấy cô đi vào, thân thể ngồi ở sau bàn làm việc đứng lên, kính mắt trên mũi đẩy xuống một nửa, đang nhìn cô.

Không biết nguyên nhân gì, Ý Ý luôn cảm thấy, ánh mắt của ông ta không có ý tốt, tựa hồ là đang quan sát cô, giống như đánh giá giá trị hàng hóa.

- Ông tìm tôi có chuyện gì không.

- Là như thế này, buổi tối tôi có xã giao, cô theo tôi cùng đi.

Ý Ý có chút từ chối:

- Nhưng là tôi không có kinh nghiệm a.

- Không cần kinh nghiệm.

Giám đốc bật thót lên, nói xong lại cảm thấy lời này có chút nôn nóng rồi, trên mặt lập tức tươi cười:

- Tôi dẫn cô đi, cho cô học tập một chút, kinh nghiệm vốn là tích lũy, lại nói, cô là thực tập sinh có tư chất kém nhất, tôi vốn là có thể mang người khác đi, cuối cùng nhưng chọn trúng cô, cô đừng để tôi thất vọng a.

Ý tứ là, mặc kệ cô có từ chối hay đồng ý, xã giao đêm nay đều chạy không được.

.....

Nam Cảnh Thâm ngồi trên ghế salông ở văn phòng, trên đùi bày mở ra tập văn kiện, nhưng là một chữ cũng không xem vào.

Trong đầu toàn là gương mặt lạnh nhạt của Ý Ý vừa nãy, tâm tình xấu đến cực hạn.

Điện thoại di động reo lên, hần liếc mắt nhìn, không ý định bắt máy, tiện tay đem văn kiện quăng qua một bên, đầu ngửa ra, xoa xoa mi tâm.

Chuông điện thoại vừa dứt, mới vài giây, cú điện thoại thứ hai lại đánh tới.

Hần không nhanh không chậm bắt máy, ngữ khí lạnh lùng:

- Có việc gì?

- Đây là bị ai chọc giận đây.

Phó Dật Bạch cùng hần quen biết nhiều năm, từ trong giọng nói, là có thể đoán được tâm tình của hần.

Người đàn ông híp híp mắt, sâu thẳm trong mắt một mảnh băng lạnh.

- Cúp.

- Đùng, đùng mà, tôi ở khách sạn Duyệt Thành, cậu tới một chuyến đi.

Phó Dật Bạch sợ hần cúp điện thoại lại bổ sung một câu:

- Lão Cổ trở về.

Nam Cảnh Thâm dừng tay, đem lời nói của hắn nghe cho rõ.

- Phòng nào?

Phó Dật Bạch nhếch miệng cười, dự định trêu hắn, nhưng Nam Cảnh Thâm giống như liền biết, căn bản không chờ hắn trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Cái tên này, hôm nay là ăn thuốc súng hay sao?

.....

Ý Ý uống nhiều rượu, mỗi lần đều là Bạch Cừu 52 độ, cô vốn không có tư lượng, vào lúc này cảm thấy mê mẩn, khí lực ngồi thẳng đều không có.

Bên cạnh có một con lợn béo, tay khoát lên trên đùi cô, xoa xoa, lòng bàn tay thô ráp đầy nốt chai xoa đến đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Người đáng nghi nhất

Ý Ý cố nén cảm giác buồn nôn, cũng không đẩy ra, cô mơ màng ngẩng đầu lên, tay đang run rẩy cầm chai rượu.

- Đừng có gấp, tiểu bảo bối, chú Luru tới giúp cháu.

Luru tổng khoát tay lên trên mu bàn tay cô, ngón tay cái cố ý vuốt nhẹ.

Năm ngón tay vừa thô vừa mập, quả thực cực kỳ giống con giò đang phồng lên.

Rượu rơi văng ra vung vẩy, so với rót vào còn nhiều hơn.

Ý Ý lúc này mới đem tay rút ra, con mắt mông lung say rượu, bụng ly rượu lên, thân thể vô ý thức hướng về trên người Luru tổng dựa vào.

- Đến, Luru tổng, tôi mời ngài một ly nữa, hợp tác vui vẻ.

Ôn hương nhuyễn ngọc nồng nàn, Luru tổng khó nhịn kéo cô một cái, đem người kéo vào trong lồng ngực, cái bụng to tướng chọc vào cánh tay cô, dậm tà cười hắc hắc nói:

- Vui vẻ vui vẻ, cùng tiểu mỹ nhân nói chuyện hợp tác, tôi rất vui vẻ.

Ý Ý híp con mắt về say rượu, khẽ cười cười.

Cô uống một hơi cạn sạch, tuốt tay làm rơi ly rượu, ly rượu vỡ nát một chỗ.

Luru tổng giờ chân tránh ra.

- Ôi nha đầu chết tiệt kia, cô cố ý à.

Giám đốc bộ phận quảng cáo thấy thế, sốt sắng nịnh nọt nói:

- Luru tổng đừng nóng vội, đừng nóng vội, Tiểu Tiêu đây là uống nhiều rồi, ngài xem.

Ông ta chỉ chỉ, Tiểu Ý Ý đã nằm ở trên bàn, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt hiện lên sắc đỏ hồng, hóa ra là đã say ngất rồi.

Luru tổng cười hi hi nói:

- Nói đúng lắm, không thể gấp, tiểu cô nương non như thế, sao có thể gấp a, giám đốc Tô, lần này người ông đưa tới, tôi rất hài lòng.

- Đó là Tiểu Tiêu ở bộ phận chúng tôi, tướng mạo xem như là trưởng thành, lại là sinh viên mới tốt nghiệp đại học, cho nên.....

Giám đốc Tô kéo dài âm cuối, híp mắt, cười nịnh nọt.

.....

Cửa phòng bao bị đẩy ra, tiếng vang rất nhỏ.

Người đàn ông bước chân không nhẹ không nặng đi vào, chỗ bàn ăn, hai người đàn ông đồng thời ngẩng đầu.

- Tôi không đem số phòng nói cho cậu biết, cậu quả nhiên vẫn có thể tìm được.

Nam Cảnh Thâm lười phản ứng với Phó Dật Bạch, đốt điều thuốc, thân thể dựa vào trong ghế, ném bật lửa hướng lên trên bàn ăn. Khuôn mặt xa cách mặt lạnh lùng cũng không có biến hoá lớn, hần ngâm điều thuốc phun khói, lúc này mới đem tầm mắt nhìn Cố Đình Thâm.

- Trở về lúc nào.

- Trời vừa sáng thì đến sân bay.

- Tra được không?

Cố Đình Thâm ngâm đũa, nở nụ cười.

- Tôi vừa mới trở về, ngay cả cơm cũng chưa ăn ngon, liền phải báo cáo công việc cho cậu.

Nam Cảnh Thâm cau mày, nhin lại, cánh tay dài đem cái gạt tàn thuốc lấy tới, gảy gảy khói bụi.

Khói thuốc trắng che đi đường nét quá mức ác liệt trên mặt hần, cả người toát ra vẻ cực kỳ sắc nhọn.

Dù có là người không có nhãn lực mạnh mẽ, cũng nhìn ra được hần là tức giận rồi.

Cố Đình Thâm ngẩn người, bỗng nhiên quay đầu nhìn Phó Dật Bạch, mở miệng liền trách cứ:

- Sao cậu không nói cho tôi biết trước, cái tên này tâm tình đang không tốt, nếu như sớm nói, tôi ít nhất phải trốn hai ngày mới đến gặp cậu ta.

- Bữa tiệc là cậu nói tôi hẹn, thực ra từ lúc trong điện thoại, tôi nghe ngữ khí cậu ta đã thấy gì đó không đúng rồi.

Phó Dật Bạch nhún vai, cột nhà nói:

- Huynh đệ chúng ta cùng chung hoạn nạn, nếu như tôi bị đánh, ít nhất trước tiên đem cậu kéo đến phía trước tôi để che chắn chứ.

- Cậu, tên vô lại này!

Nam Cảnh Thâm ngoài miệng ngâm thuốc lá, mi tâm nhíu lại, khóe miệng lạnh nhạt kéo nhẹ:

- Là ăn cơm trước, hay là nói chuyện trước?

..... Đây không phải giọng điệu trung cầu ý kiến nên có.

Cố Đình Thâm nghẹn lời ở yết hầu, nuốt chút nữa nghẹn cơm, hần nhanh chóng quyết định:

- Nói chuyện trước đi, tôi không muốn ăn dưới áp lực không thể giải thích của cậu.

Bên cạnh, Phó Dật Bạch đưa cho hần ly nước, thuận tiện tặng cái ánh mắt đồng tình.

Sau khi nói chuyện, sẽ khá phí miệng lưỡi, Cố Đình Thâm đơn giản uống nửa ly, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại một lần.

- Tôi ở bên kia đợi nửa năm, xác thực tra được một chút manh mối.

Nam Cảnh Thâm hít mắt lại.

- Chỉ có một chút manh mối?

- Lão tứ, chỉ có manh mối, đã hao phí tôi mất nửa năm. Lúc trước chi nhánh công ty chúng ta ở Mĩ nuốt chút nữa bị chặn, bởi vì trong siêu thị có thứ gì đó trong một lô hàng, cơ quan kiểm tra quốc gia của Mĩ đòi chúng tôi ngồi không đến nửa thán. Vì không tra được bằng chứng chính xác có chứa thuốc mới thả người, thế nhưng bị cảnh sát giám thị tới hai năm, tư vị cũng không dễ chịu đâu.

Cố Đình Thâm di chuyển cái ghế dịch ra sau một tấc, ghế ma sát mặt đất phát ra tiếng chói tai, sau đó không gian bỗng nhiên lặng im xuống đột ngột, hần từ trong hộp thuốc lấy ra một điều thuốc hút.

- Tôi là không nghĩ tới, nửa năm trước cậu để tôi đi điều tra, nửa năm sau, vụ án ở chỗ cục cảnh sát bên kia, cơ hồ đã bị xóa sạch, cậu lại đột nhiên quyết định đem tất cả công ty nhập vào Hoa Thụy, từ tổng giám đốc, cam nguyện ngồi cái vị trí Phó Tổng tài.

Nam Cảnh Thâm bình tĩnh hút thuốc, một thân màu đen, nổi bật lên về thâm trầm.

Nguyên nhân nói gần đủ rồi, ngay cả Phó Dật Bạch chưa trải qua cũng nghe được một vài điểm mấu chốt, Cố Đình Thâm cũng sẽ không vòng vo, rục tiếp từ trong bao lấy ra một tấm hình, đặt trên mặt bàn.

- Không có mười phần nắm chắc, tôi cũng không dám nghĩ đến người kia.

Nam Cảnh Thâm liếc mắt nhìn, con mắt đột nhiên tối đen, điều thuốc kẹp chỗ ngón tay suýt nữa làm rớt.

- Là hắn.

- Biết à?

Môi mỏng người đàn ông nhếch lên, cả người giãn ra một chút, trong mũi phun ra khói, xen lẫn trong trong hô hấp, có chút ồ ồ, nửa ngày mới nói:

- Ừ.

- Nếu cậu biết thì dễ làm rồi. Tôi đã điều tra rất lâu, bên ngoài giả vờ để đối phó với giám sát của chi nhánh công ty bên Mỹ, mặc khác tôi đã âm thầm đem mấy khoản trong những năm này giải quyết, bao gồm những người có tiếp xúc qua với lô hàng hóa, tôi đã kiểm tra mấy lần, chỉ có người này là đáng nghi nhất.

Nam Cảnh Thâm nghe xong, lạnh nhạt nhìn không thấu cảm xúc, khói thuốc mỏng lung ở trước mặt, những gì sâu trong con người được che giấu rất khá, căn bản khiến người ta đoán không ra giờ khắc này hắn rốt cuộc có tâm tư gì.

Một lúc lâu, hắn phun ra khói thuốc, thuốc lá bị đốt cháy đến cuối được đặt nhẹ trong rãnh ở rìa của gạt tàn, ngón tay gõ nhẹ một cái.

- Chuyện này cậu không cần phải để ý đến, ngày mai đến Hoa Thụy đi làm đi, vị trí thanh tra tài vụ giữ lại cho cậu.

Nói đến đây, Cố Đình Thâm mới xem như được thở phào một hơi, một lần nữa đem đũa cầm lên.

- Hiện tại tôi có thể ăn một bữa cơm yên ổn chưa.

Nam Cảnh Thâm không nói gì, đẩy ghế ra đứng dậy, tiến vào trong phòng rửa tay.

.....

Ý Ý uống đến say khướt, bị giám đốc Tô cùng Lưu tổng một trái một phải đưa đi.

- Căn phòng có mở không?

Bộ phận quảng cáo cùng vị Lưu tổng này không phải lần đầu tiên giao thiệp, sau mỗi hạng mục hợp tác với ông ta, mở đầu rất lớn, nhưng có một điểm khiến người ta phản cảm, đó chính là háo sắc.

Vừa thấy hắn dáng dấp nôm nóng như con khi, liền biết hẳn nài không được bao lâu, giám đốc Tô nhanh chóng lấy lòng đem tấm thẻ phòng giao cho ông ta.

- Có phòng, có phòng, ở lầu 802, là phòng tình nhân gian, chúc ngài thật hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chỗ này, không phải là nơi để trốn

Lưu tổng toét miệng cười, cúi đầu nhìn Tiêu Ý Ý say đến bất tỉnh nhân sự trong lòng ngực, cảm giác làn da này, quả thực chính là vu vật, ông ta sớm đã ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể đem Ý Ý lột sạch.

Ông ta hừ cười hai tiếng, miễn cưỡng đưa tay từ trên mặt Tiêu Ý Ý dời đi, lấy thẻ phòng.

Hai người đàn ông trung niên có dáng mập lùn ụt ịt, cách một người phụ nữ, mặc dù đã đuổi dài tay, cũng không thể đuổi hẳn. Lúc sắp lấy được thẻ phòng, bỗng nhiên thẻ rơi xuống đất.

Bọn họ đồng thời ngồi xuống tìm kiếm, vì đều đã uống nhiều rượu, cả người cứ lắc lư, đầu đụng phải nhau, thẻ phòng không thể nhặt lên được.

Lưu tổng lão đảo đứng lên, kêu giám đốc Tô đi kiểm, thân thể ông ta còn chưa có đứng thẳng, người bên cạnh bỗng nhiên động đậy, còn chưa có phản ứng nào, một cái cái tát vang dội đánh vào trên mặt ông ta, đem Lưu tổng đánh cho hồ đồ, lui về phía sau vài bước.

Ông ta sững sờ, nhìn chăm chú bóng người con gái kia, đang nhanh chóng chạy tới đầu bên kia hành lang.

- Mẹ kiếp, cô ta không có say!

.....

Ý Ý sợ hãi, chạy trốn rất nhanh, chuyển hướng, không gian không lớn không nhỏ, cô nhất thời thu lại không được, chân đá phải lọ hoa cao bằng nửa người, mảnh vỡ bắn tung tóe lên tay và lưng cô, cô không thời gian quan nhiều như vậy, cứ theo hướng lối thoát hiểm dưới lầu mà chạy.

Lại xuống tới lầu hai, là phòng ăn, chỉ cần nhiều người, hai người đàn ông này tuyệt đối không dám manh động.

Không nghĩ tới vừa mới bước vào xã hội, ông trời lại cho cô một bài học khủng bố như vậy, nếu nói là xã giao, chẳng qua là giám đốc chi nhánh đem nữ nhân viên dưới trướng mang đi ra ngoài ngủ với đối tác mà thôi.

Như thế để đòi lấy giao dịch, có thể sạch sẽ à.

Cô sợ hãi, nước mắt nhịn không được chảy ra, làm tầm nhìn mờ đi, để rõ đường, cô dùng sức lau đi, nhưng nước mắt cứ tuôn ra, cô lại lau, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nhanh giống như mặt con mèo vậy.

Ý Ý sợ hãi, sợ đến hoang mang lo sợ, chạy ra hàng lang phía sau, trong lòng đột nhiên chìm xuống.

Tầng lầu này không phải phòng ăn bình dân, mà là chuyên phục vụ riêng khách hàng vip cao quý.

Cô quay đầu muốn chạy ngược lại, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Lưu tổng hùng hùng hổ hổ, tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Trái tim cô muốn nhảy tới cuống họng, đặt tay trên một cánh cửa, không có suy nghĩ nhiều đẩy cửa đi vào, khóe mắt vừa vận nhìn thấy bóng người Lưu tổng chạy tới.

Nguy rồi, bị phát hiện!

Cô lập tức đem cửa khóa lại, dưng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài, miệng há hốc thở dốc, lòng bàn tay cô dán lên cánh cửa, chống mình mới không trượt khỏi cửa.

Ầm —— một tiếng vang thật lớn.

Cửa bị người ta tàn nhẫn đập một cước, ván cửa run lên một cái, Ý Ý thảng thốt, nhìn chòng chọc vào cánh cửa gỗ, lòng bàn tay cong lên một chút, đầu ngón tay đặt sát vào nhau, xung quanh nổi lên vòng màu trắng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

- Tiện nhân, dám khóa trái cửa.

- Cho ta đập, xem đêm nay ta bắt lấy cô ta, không làm cho chết mới là lạ!

Tiếng mắng gào, cách vền vền một cánh cửa, rất rõ ràng truyền vào trong tai, Ý Ý trong lòng đập trùng bất định, sợ đến hồn bay phách tán.

Thân thể cô hồ cũng không phải của mình, thần thờ đưa tay chống đỡ cửa, lòng bàn tay bị chấn động đến mức tê cứng, trán rịn ra tầng tầng mồ hôi lạnh, trái tim như bị người xoay vòng dùi trống dùng sức đánh.

- Tiểu cô nương, trốn ai vậy?

Phía sau, bất thành linh vang lên giọng nam cười khê.

Cả người cô chấn động mạnh mẽ.

Dùng sức nuốt xuống một cái, xoay người, có hai người đàn ông cao lớn đang ngồi chỗ bàn ăn, bàn ăn gần hơn một nửa thân thể, từ eo trở lên lộ ra thân thể cương nghị mà cường tráng, còn vị đang nói chuyện kia, trong tay cầm ly rượu đỏ, nhẹ nhàng đưa, một đôi mắt đào hoa, đang hứng thú nhìn nàng:

- Ở chỗ này, không phải là nơi để trốn.

Cô suyết chút nữa rớt nằm do bị dọa, chân mềm nhũn, muốn quỳ xuống đất, trong đầu ngơ ngơ ngác ngác, vô ý thức đưa tay ra tùy tiện bắt được một đồ vật, đem mình ổn định.

Cô buồn bã hai khuôn mặt xa lạ, không biết đây là người nào, nhưng bất kể là ai, dù sao cũng hơn hai cái tên dơ bẩn ngoài cửa.

- Cầu các người, để cho tôi trốn một lúc, một lúc thôi, được không?

Cố Đình Thâm dùng lắc rượu, khóe môi có ý cười không rõ, con mắt trong trẻo nhìn cô từ trên xuống dưới.

- Không thể nha.

Trong bụng cô hồi hộp.

- Chúng tôi lập tức sẽ đi, cô làm sao chống đỡ cửa, cũng không được rồi.

Bên cạnh có một vị nam nhân mang kính mắt phụ họa theo, trên mặt mang theo ý cười giống như đúc vị trước.

Ý Ý vừa kinh vừa sợ, hiện tại càng đang ném trái nhân thế nóng lạnh, đã nhìn qua người năm sáu người, lại không một người muốn cứu giúp cô, trên thế giới này, ở đâu sẽ có nhiều người lương thiện như vậy.

Cô đang không biết nên làm gì, ngoài cửa, tiếng kêu la càng lúc càng lớn, trong phòng hai vị khách không phải là không có nghe thấy, nhưng họ mặc kệ, cảm thấy xem người xa lạ chịu khổ là chuyện rất sung sướng.

Cô cắn môi, lúc này không thể nói được gì, lời cầu xin đã đến miệng, cửa phòng rửa tay "cạch" một tiếng mở ra.

Vào lúc này tinh thần Ý Ý căng thẳng cao độ, nghe thấy tiếng khóa cửa, tường cánh cửa phía sau chống đỡ bị phá tan, cô cả người mất hết sức lực, "đông" một tiếng vang, hai chân bỗng nhiên quỵ xuống.

- Ôi, tiểu cô nương, làm sao sợ đến như vậy rồi.

Cố Đình Thâm không ổn định rượu, hấn chính là thích trêu ghẹo, sẽ không thật sự thấy chết mà không cứu, trước mắt cô gái nhỏ này xem ra yếu đuối mong manh, lại sợ hãi. Hấn sợ đem người làm cho sợ cháng váng, vừa muốn tới đỡ, ghé vừa mới đẩy ra lại bị người dùng lực đập một cước, vừa vặn liên đá vào chân sau của hấn, bị ép ngồi xuống.

Hấn ngửa đầu liên gọi:

- Nam Cảnh Thâm cậu làm gì thế!

- Ngồi.

Âm thanh này.....

Ý Ý không thể tin được ngẩng đầu lên, tay còn đỡ ở ngực, khi thấy rõ ràng đúng là Nam Cảnh Thâm, viên mặt nóng lên, khóe miệng không thể không nhúc nhích.

Dĩ nhiên sinh ra cảm giác yên ổn.

- Từ gia.....

Nam Cảnh Thâm không để ý đến cô, tự mình kéo cái ghế ngồi xuống, rót rượu, tiếng rượu đổ vào trong ly đặc biệt chói tai.

Gương mặt hấn lạnh lùng, cầm đũa ở trên bàn lên, bình tĩnh tự nhiên bắt đầu ăn từ đĩa rau.

Bên cạnh, hai người đàn ông cả kinh, cảm muốn rơi mất, từ trưa đến giờ, Nam Cảnh Thâm không ăn miếng nào, sau đó lại giục lấy đi, hiện tại lại có thể ngồi ở chỗ này tiếp tục dùng cơm.

Cố Đình Thâm cùng Phó Dật Bạch liếc mắt nhìn nhau, lại đồng thời nhìn về phía tiểu cô nương đang đứng ở cửa nơm nớp lo sợ, trong lúc nhất thời, vẻ mặt không hẹn nổi lên hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đêm nay bảo vệ cô chu toàn

Tuyệt đối có vấn đề!

- Tứ gia.....

Ý Ý nói hai chữ này suýt phải cắn phải đầu lưỡi, từ xa nhìn sắc mặt Nam Cảnh Thâm, lời cầu cứu trong nháy mắt không thể nói ra miệng.

- Còn không mau nhanh lên ra đây, chờ lâu từ phá tan cửa, liền ở ngay đây giết chết cô!

- Mở cửa! Có nghe thấy không!

- Đồ tiện nhân!

Âm thanh phá cửa ngày càng lớn, Ý Ý run lên, cả người cứng đờ, từ đầu tới cuối sự lạnh lẽo làm chóp mũi đỏ lên, trước mắt tầng tầng lớp lớp sương mù, tầm mắt cũng rất không rõ ràng, chỉ có thể đại khái nhìn qua loa đường nét thân thể của người đàn ông.

Cô hoang mang lau mắt, mở miệng:

- Tứ gia, xin ngài giúp tôi một chút, để ta ở đây tránh một chút, được không?

Không có bất kỳ ai đáp lại cô.

Bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, con người híp lại, lộ ra nét tinh quang giá rét như sương tuyết, sự sắc bén trong con mắt khóa chặt sự sợ hãi trên mặt Ý Ý.

- Cầu người thì thái độ phải nghiêm chỉnh, cô đây là đang cầu xin tôi?

Ngón tay Ý Ý xiết chặt vào nhau, để ở trước ngực, cô chần chờ, sau đó vừa quỳ vừa di chuyển đến trước mặt hắn.

Không phải giả bộ, mà là cô bây giờ căn bản không có khí lực đứng lên, mặc dù có, phỏng chừng cũng không địch chân nổi.

Tay duỗi ra đi, ở giữa không trung dừng một chút, sau đó như là quyết tâm, kéo một góc quần tây hắn.

- Tôi van cầu ngài, giúp tôi một chút thôi.

Cô ngẩng đầu, đỉnh đầu vừa vặn là ánh đèn thủy tinh long lanh. Dưới ánh sáng, da cô như mỡ đông, trắng nõn, sắc mặt bị dọa kinh sợ, trắng bạch có chút quỷ dị, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến ngũ quan thanh tú đáng yêu của cô.

Nam Cảnh Thâm lãnh đạm nhìn lướt qua, mắt hơi nheo lại, trong con mắt ẩn chứa tia nham hiểm.

- Đây chính là cầu sao?

- Còn muốn..... làm sao mới đúng là cầu xin đây?

Khóe miệng người đàn ông nhếch lên, phát ra tiếng cười bạc bẽo.

Hắn khom lưng, bờ vai rộng hạ xuống, trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai người, chỉ còn kém hai li, liền có thể đụng phải mũi.

- Đêm đó chúng ta làm chuyện gì, còn nhớ không?

Đêm đó?

Ý Ý đang hồi tưởng, kỳ thực cách đây không lâu, tình huống cô và Nam Cảnh Thâm ở buổi tối chung đụng, chỉ có một lần như vậy thôi.

Xem ra là đã nghĩ tới.

Hắn ý tứ sâu xa nhếch môi.

- Ở đây, chúng ta làm tiếp lần nữa, cô đến lấy lòng ta.

Ý Ý kinh hãi đến biến sắc, con người rung động kịch liệt.

Hắn đến tận cùng có biết hay không, mình đang nói cái gì.

- Tứ gia, anh nói cái gì, tôi..... tôi không hiểu.

- Không hiểu?

Hắn hừ nhẹ một tiếng, Ý Ý đem thân thể lui ra sau, ngồi xuống bấp chân của mình, cách hắn có một ít chút, đỉnh đầu có cảm giác ngọt ngào, nhưng người cô không thể hạ thấp xuống được nữa.

Nam Cảnh Thâm đồng thời đứng thẳng người lên, do đó cũng không có vẻ cô đang tránh né, động tác khá đột ngột.

Chỉ thấy hấn làm gì đó trên điện thoại di động một lúc, màn hình bỗng nhiên ép đến trước mặt Ý Ý, một đoạn video, không hề có báo trước xuất hiện trước mắt.

Không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý nào, ánh mắt Ý Ý nhìn vào màn hình điện thoại di động vừa để xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ lên.

Hấn cho cô nhìn, lại không phải cái nghiêm chỉnh gì, mà là trên đảo quốc nào đó, hình ảnh không thể nói nên lời, đã kích mạnh mẽ mắt cô.

.....

Cô chỉ ngây ngốc nhìn mấy giây, rốt cục cảm thấy then, vội vàng dời tầm mắt đi.

Một giây sau, sau giây bỗng nhiên có cái tay, vững vàng bao phủ cô, đem đầu cô xoay trở lại, buộc cô xem xong.

Hai phút sau, Nam Cảnh Thâm mới buông tha cô.

- Không cần tôi giải thích thêm đi, cứ chiếu theo nội dung trong video mà làm như vậy.

- Hiện tại? Ở đây?

Cô hỏi, đầu lưỡi nóng lên.

Hấn đột nhiên đưa tay, kéo lại cánh tay cô, đàn ông khí lực vốn lớn, Ý Ý không chống đỡ được hấn đột nhiên mạnh động, bị lôi kéo lao đảo hai bước, cái trán nặng nề đập lên đầu gối của hấn.

Nam Cảnh Thâm cũng không thềm nhìn tới cô, hấn một tay cầm thuốc lá, khói thuốc bốc lên từ từ như sương trắng mỏng lung trước mặt hấn, con người đen híp lại thâm thúy mà u ám.

Hấn đem bật lửa dùng sức hướng về trên bàn ăn ném, cúi đầu xuống nhìn cô:

- Cơ hội chỉ có một lần, làm, đêm nay tôi bảo vệ cô chu toàn, không làm, vậy thì cút ra ngoài.

Lời này, vô tình làm sao.

Không có lấy một sự tôn trọng.

Mắt Ý Ý đầy nước, cắn xuống môi càng lúc càng lớn, ngay cả mình cũng cảm thấy đau.

Nhìn ánh mắt hấn, với ma quỷ không khác nhau gì cả.

Bên cạnh, hai người đàn ông không nói một chữ nào nãy giờ, sắc mặt càng ngày càng nghiêm nghị, chỉ bằng vào Ý Ý có tướng mạo hiền lành, hai cái đại gia này tự động đứng về phía cô, nhưng cũng không dám ở nơi này mở miệng nói thay cô.

Phó Dật Bạch lặng lẽ đem điện thoại di động cầm tới, vừa nhìn hình ảnh dừng lại trên đó, mơ hồ đoán được mấy phần, hấn đem đoạn phim tạm dừng mở ra, quả nhiên.....

Một sự phản kích, ngay cả âm thanh âm cũng có.

Tiếng kêu ngâm nga, không đúng lúc truyền ra.

Sắc mặt Ý Ý đỏ hơn, lúc cho cô nhìn vừa nãy, Nam Cảnh Thâm không mở tiếng, vào lúc này vừa nghe, trong đầu vậy lại tự động nhảy ra những hình ảnh ngượng ngùng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn rụt rè ngẩng lên, hô hấp dần dần dồn dập.

- Ngài thật sự muốn cho tôi làm như vậy?

- Sợ à?

Nam Cảnh Thâm thờ ra vòng khói, nhẹ nhàng nắm cầm cô, bắt cô ngẩng đầu.

Bốn phía không khí, trong nháy mắt ngưng kết thành băng.

- Vâng.....

Cô mím môi thật chặt, tay nắm ống quần trên của hấn, cách một tầng vải vóc xa xỉ, móng tay của cô, bấm vào đầu ngón tay của chính mình, đau đớn lan ra.

Rất không giúp chịu thua:

- Từ già, tôi sợ, tôi thật sự không làm được, cầu xin ngài.....

Cô mang theo biểu hiện cầu xin, tha thiết nhìn hấn.

Nam Cảnh Thâm trầm mặc.

Ý Ý trong lòng liền dấy lên hi vọng, cô nhẹ nhàng hé mở đôi môi, có ý định làm ra âm điệu mềm nhũn.

- Tôi là tín nhiệm ngài, ngài sẽ không đối với tôi thấy chết mà không cứu, đúng không?

Cô đánh cược, đánh cược trước hai nhà Nam Tiêu, trong hôn lễ, Nam Cảnh Thâm hung hăng che chở cô, đối với cô có phần thương tiếc.

Dù cho bị hấn nhìn đến kinh sợ, cảm giác ngột ngạt muốn đem lý trí cùng thể diện của cô ép xuống.

Ngắn ngủi vài giây, người đàn ông bỗng nhiên lần thứ hai hạ thấp người, đến gần, cách cô chỉ có nửa cái nắm đấm mà thôi, hấn cười gằn, nhìn chăm chăm mặt cô, lạnh lẽo nói:

- Cô dựa vào cái gì cảm thấy tôi sẽ không công cứu cô?

Hấn vừa hỏi xong, trực tiếp làm Ý Ý bối rối.

- Chúng ta..... chúng ta, chúng ta cùng một công ty, ngài là cấp trên của tôi.

Cái có vụng về như thế, hiển nhiên không thể thuyết phục được hấn.

Nam nhân lạnh lùng hé môi.

- Không phải cô đã nói, muốn cùng tôi phân rõ giới hạn, giữa chúng ta, nên tính là người xa lạ đi.

Ý Ý mạnh mẽ chấn động, viên mắt ửng hồng, hiện ra vẻ xám trắng.

Thì ra.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nhục nhã

Hấn đề ý những câu Ý Ý đã nói ngày đó ở hành lang.

Cho nên mới bày ra tư thái thấy chết không cứu, những âm thanh ngoài cửa hấn không phải không nghe thấy, hàng ngày toàn thừa dịp cô gặp rắc rối, cố ý làm khó dễ, thật sự nhẫn tâm như vậy sao.

Cô không tin, như vậy, lại đánh cược một lần.....

- Là tôi sai rồi, ngày đó, tôi không biết nói chuyện.....

Nam Cảnh Thâm chăm chú hút thuốc nhả khói, cử chỉ tao nhã, gương mặt lạnh lẽo không hề có cảm xúc, miệng mở hé ra phun ra vòng khói trắng không có quy luật, lò mờ ở trong đó có pha thêm tia lạnh lẽo.

- Âm thanh quá nhỏ, tôi nghe không rõ.

Ý Ý nắm chặt cái tay khác, dùng sức ngất lấy lòng bàn tay, cảm thấy đau.

Hai bên khuôn mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn nữa, cái miệng nhỏ bé mấp mí ướt át chu ra, kèm theo tiếng khóc nức nở:

- Tôi sai rồi, tôi nói chúng ta nên phân rõ giới hạn, là tôi sai rồi.

Người đàn ông hừ cười một tiếng.

- Vậy cô cảm thấy, giữa chúng ta, nên là quan hệ gì?

Quan hệ gì.....

Cô căng thẳng, cong ngón tay lại.

Vấn đề này, làm sao mới đúng đây, trả lời như thế nào, đều sai cả.

- Không nói được?

Hắn lười biếng dựa sâu vào ghế, nhìn chăm chú vào ánh mắt thâm thúy kia, giọng nói bạc bẽo:

- Vậy thì làm đi.

Ý Ý kinh ngạc, mi mắt run rẩy, kết quả, cô nói, vẫn không làm hắn hài lòng, hay là muốn...

Cô theo bản năng nhìn xuống xem thứ cường hãn giữa hai chân hắn.....

Tầm mắt vừa chạm đến, còn chưa có nhìn hết, cô đã hoang mang xoay mặt đi, thật sự là quá ngượng ngùng.

- Lão tứ, đủ rồi nha.

Phó Dật Bạch không nhìn nổi nữa.

- Cô bé này mới bao nhiêu, cậu với người ta nào có thâm cừu đại hận gì, trêu tí là được rồi.

Cố Đình Thâm cũng phụ họa theo:

- Cậu cũng không phải người chuyên ý thế hiếp yếu, cậu xem cậu dọa tiểu cô nương này thành hình dạng gì rồi.

Nam Cảnh Thâm thu mắt lại, sâu trong mắt bắn ra ý lạnh, tầm mắt thẳng tắp bắn xuyên qua, sắc mặt đáng sợ giống như Diêm Vương.

Hai người đàn ông kia đồng loạt im miệng, đồng tình liếc mắt nhìn Ý Ý đang còn quỳ dưới đất, chỉ có thể nhìn cô tự mình có cầu phúc, ai không chọc, lại chọc phải vị này.

- Trên đất lạnh, trước tiên đứng lên đi đã.

Cố Đình Thâm nhin không được, nhắc nhở một câu.

Ý Ý thoáng giật mình, liếc mắt nhìn, ánh mắt còn chưa có nhìn thấy người nói chuyện, thì một giây sau đã được một bàn tay lớn dùng sức kéo lại. Cô khó có thể chống lại sức mạnh đem cô từ trên mặt đất nhắc lên, thân thể cô bị ép buộc theo hướng cái tay lôi kéo, trong nháy mắt, đã ngồi ở trên đùi của hắn.

Tay, bị Nam Cảnh Thâm nắm đến sung lên, mạch dưới lòng bàn tay nhảy lên, cô căng tròn con mắt, khó có thể tin hắn trực tiếp bắt lấy tay cô, chạm đến nói đó của hắn.

- Nam Tứ gia!

Trái tim Ý Ý đập sắp nhảy đến cuống họng, kinh hoàng hô một tiếng, nhiệt độ cơ thể cô nhanh chóng hạ xuống, sự lạnh lẽo từ dưới chân lan ra toàn thân.

Cô một tay chống lên đùi Nam Cảnh Thâm, miệng lớn thở hỗn hển hai tiếng, lấy hết dũng khí đến xem hắn. Lúc nói chuyện, cảm giác trong cổ họng đều run lên:

- Tôi bị người đuổi theo, không cẩn thận chạy đến nơi này, là quấy rối đến anh, anh cứu tôi, tôi vô cùng cảm kích, anh không cứu, cũng không cần..... làm nhục tôi như vậy.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm không hề thay đổi, chỉ là đặt tầm mắt ở trên người cô nhiều thêm chút.

Không nghĩ tới ép cô, ngược lại lại đưa ngạo khí tận trong xương tuy cô ép ra ngoài rồi.

Đáng tiếc dù có như vậy, đôi tay nhỏ còn đang bị hắn khống chế đang run lẩy bẩy.

Hừ lạnh một tiếng, từ hai làn môi mòng ra lệnh:

- Cút ra ngoài.

Não Ý Ý tạm dừng lại, có chút đột nhiên không kịp chuẩn bị, cô nói những câu nói kia, không phải là muốn kích thích hắn, nhưng loại kích thích lại phản ngược lại.

Đến đây, cô bỗng nhiên hiểu được.

Nếu như Nam Cảnh Thâm chịu giúp cô, từ lúc vào cửa, hắn liền giúp, sao có thể ngay ở trước mặt bạn bè, một hai lần nhục nhã cô. Ngoài cửa, mấy lão phá cửa còn chưa có rời đi, mà ngày càng hung hăng. Cô bỗng nhiên không biết làm sao bây giờ, chỉ từng sờ nhìn hắn lạnh lùng đến không có tình người.

- Nghe không hiểu?

Hắn nhún mày, dĩ nhiên là không còn bao nhiêu kiên nhẫn nữa.

Hắn không rống cô, nhưng Ý Ý cảm thấy so với bị rống lên còn khó chịu hơn, nước mắt lưng tròng sắp rơi ra, không thể giả bộ được nữa.

Cảm giác nhục nhã chặc chẽ bao lấy cô, Ý Ý cảm thấy đợi ở chỗ này, cô sẽ bị dẫm đạp đến một điểm tôn nghiêm cuối cùng cũng không còn.

Giờ tay lên, đẩy ra cái tay Nam Cảnh Thâm đặt trên mu bàn tay cô, dùng sức lườm hắn một cái, sau đó đứng lên, hướng về cửa đi.

Ánh mắt Nam Cảnh Thâm chìm xuống.

Tiêu Ý Ý thật có bản lĩnh khiến hắn động nổi giận!

Tay cô đã đặt trên tay nắm cửa. Cả người Ý Ý run rẩy, cô không muốn ở lại đây chịu khổ, nhưng bên ngoài, cũng không phải là nơi cô có thể đi, nhất thời, không biết có nên mở cánh cửa này không.

Hoảng hốt một thoáng, khí lực trên tay không nặng, không biết làm sao, chính mình đem cửa khóa mở khóa ra.

Tay cầm tay nắm đề xuống đến mức làm cửa mở.

Lúc cô còn đang từng sờ, hai người đàn ông ngoài cửa đã hùng hăng hổ hổ muốn va vào cửa đi vào.

Ý Ý sợ đến mức lui một bước, nâng tay lên dừng lại ở giữa không trung.

Khóe mắt bỗng nhiên thấy có vệt bóng đen, cơn gió thổi qua gò má như lưỡi dao sắc bén.

Nam Cảnh Thâm bước nhanh tới chỗ cô, một cước đem cửa đã đẩy ra một nửa đạp lên, sức mạnh lớn đến mức kính trong phòng kịch liệt rung lên, cũng đem cửa khóa lại.

Vừa xoay người, cũng không nhìn cô, nhưng chuẩn xác bắt lấy cổ tay cô, động tác có thể nói rất tàn nhẫn thô bạo, tay hắn khí lực vốn lớn, Ý Ý tránh thoát không được, bị lôi đi phía trước.

Nam Cảnh Thâm hình như là chê cô chậm chạp, đơn giản ôm ngang cô lên, rồi lại không muốn để cho cô thư thái, nâng cổ tay cô đột nhiên xoay chuyển, liền đem cô khiêng ở trên vai, bước tới phòng rửa tay.

Cửa kính bị lực mạnh đóng sầm lại, Cố Đình Thâm run lên, rượu suýt chút nữa từ trong ly văng ra.

Hắn chậm rãi để ly rượu xuống, chăm chú trung cầu ý người bên cạnh:

- Có muốn báo cảnh sát hay không?

- Bất ai? Cậu dám đem cảnh sát gọi tới, lão tứ ngày mai sẽ đem cậu ném vào ngồi hơn nửa tháng đi.

..... Thật là, Nam Cảnh Thâm là ai a, là chúa có thù tất báo.

Ở cửa phòng bao, hai lão già ngoài đó cứ đá lại đạp, tiếng mắng càng ngày càng lớn, Phó Dật Bạch đã sớm không còn kiên trì được nữa, đứng lên nói:

- Tôi đi đem người đuổi đi cho rồi.

- Đừng đi chuyển, cái cửa này bằng gỗ, sức người không đạp nổi đâu.

Nói chuyện, Cố Đình Thâm nhìn về hướng phòng rửa tay.

- Không thấy lão tứ này giờ vẫn không lên tiếng sao, đem người giữ lại, chờ một lúc còn có trò hay để xem.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chỉ bằng tôi là Tứ gia của em

Nam Cảnh Thâm khóa cửa lại, bật đèn, hần cơ hồ là một quyền đập tới, cái đèn trên đỉnh đột nhiên sáng choang. Ý Ý theo bản năng nhắm mắt lại, tay nhỏ nắm chặt lấy áo hần.

Dù cho hần có ném cô xuống, cô cũng không buông tay.

Trong lỗ mũi, tràn đầy hơi thở bá đạo của nam nhân này, nhàn nhạt mùi rượu, với mùi thuốc lá mát lạnh, xuống phía dưới, y phục của hần lạnh lẽo.

Chờ thích ứng với ánh sáng, Ý Ý mở mắt, đập vào mắt là hầu kết đang chuyển động của hần, trên đỉnh đầu hạ xuống giọng nói lạnh lẽo của hần:

- Thật là to gan, tôi không cho em đi, em lại dám đi.

Mặc dù là gầm nhẹ, nhưng âm thanh hần nói ra khỏi miệng mang theo khàn khàn ngọt ngào.

- Dựa vào cái gì không được.....

Cô đáp trả bình tĩnh, nhưng thật ra không trấn định chút nào.

Hần hừ cười, từ trên cao nhìn vào ánh mắt của cô sâu hơn chút, ngón tay dài ở trên khuôn mặt nhỏ nhấn mềm mại bấm một cái.

- Chỉ bằng tôi là Tứ gia của em.

Ý Ý trong đầu thoáng chốc trống rỗng, ngón tay trắng bệch bám trên vai hần, động tác rõ ràng chậm đi rất nhiều, trong đầu ong ong, không rõ lời hần nói.

Rõ ràng sợ muốn chết, vẫn không sợ chết tranh luận:

- Anh còn muốn để tôi cầu xin anh sao, tôi đã cầu xin, anh không cứu, tôi cũng chỉ có thể dựa vào chính mình tự cứu mình.

Giương mặt người đàn ông trong nháy mắt âm trầm.

Trong mắt hần hiện ra tầng băng lạnh, bấm vào bên eo cô, cách da thịt, giống như là xoa bóp bộ xương.

- Em đang ghét thân thể mình quá sạch sẽ?

Ý Ý mờ mịt mờ to mắt, tiếp theo chớp mắt, bỗng nhiên "ư ư" một tiếng khóc lên.

- Nay tôi phải làm sao đây, tôi sợ hãi..... chẳng lẽ muốn tôi nhảy cửa sao, ô ô.....

Khóc thất thanh, âm thanh nhu mềm, lại giống như bị nghẹn, giống âm thanh bú sữa.

Người đàn ông thoáng ngẩn ra, sau đó sắc mặt dễ nhìn chút, sinh ra chút thương tiếc, bắt đầu hối hận vừa nãy không nên làm đau cô.

Hần có chút không đành lòng, thân thể phản ứng, muốn đem nước mắt của cô lau đi.

Còn chưa có đụng tới, Ý Ý dốc hết khí lực, dùng sức đẩy hần ra, nhếch miệng khóc lớn tiếng hơn:

- Tôi sợ bị bắt nạt, nhưng tôi cũng sợ chết, bị bắt nạt dù sao cũng tốt hơn chết, dù sao vừa nhắm mắt lại, chịu đựng qua một buổi tối là tốt rồi.

Nam Cảnh Thâm mới vừa nâng tay lên, nghe cô nói thế, con ngươi tối đen nặng nề nhìn chằm chằm trán của cô, gân xanh trên trán nổi lên, tất nhiên là đáng về nổi giận:

- Em lặp lại lần nữa cho lão tử.

Ý Ý bị rống đến sững sờ, cái cổ rụt lại, đặc biệt không cốt khí, đầu còn dám nói chuyện, cái miệng nhỏ chỉ để ý đến khóc.

Trên mặt người đàn ông che kín một tầng băng lạnh, bàn tay đưa xuống ôm cô ẩn về phía chính mình, giọng điệu thô bạo:

- Tôi thấy em thích ăn đòn, quả thực không biết trời cao đất rộng!

- Tứ, Tứ gia!

Ý Ý thấy tình thế cấp bách, đẩy hần ra.

- Anh muốn làm gì.

- Hiện tại hỏi vấn đề này, em có phải có chút ngốc không.

Hần không hề có cảm xúc, đầu ngón tay xảo diệu kéo ra cái cravat, trói chặt tay cô ra phía sau, một tay hần phủ lên hai bàn tay nhỏ bị bắt chéo của cô,

đột nhiên hướng về trên lưng cô chống đỡ một chút.

Thân trên của Ý Ý không thể khống chế được, trong lòng dán chặt lấy hắn, hai chân gác ở hai bên hông hắn, thân thể hiện ra một loại tư thế vận vẹo.

- Đau, Tứ gia, đau.....

- Mới bắt đầu đã kêu đau, chờ chút tôi xem em làm sao nhận được ngu ở."

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng động tác trên tay rõ ràng nhẹ đi rất nhiều.

- Có cảm thấy gì không?

Ý Ý run lên:

- Cảm giác gì.....

Nam nhân mặt lạnh, môi mỏng nhếch lên.

- Thân thể tôi biến hóa.

-.....

Nguyên lai, đó là thân thể hắn nổi lên phản ứng tự nhiên.

Tiểu Ý Ý sao lại không hiểu điều này là gì, cô sợ đến sắp khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn lúc trắng lúc xanh.

Hai chân cô run rẩy lợi hại, cô cắn chặt môi dưới, con mắt còn còn mờ lung một tầng hơi nước do mới khóc, trông mắt chuyển động, mở to nhìn đôi môi mỏng của hắn, người đàn ông có khuôn mặt sắc bén gần ngay trước mắt.

- Nói chuyện.

Hắn véo mạnh cổ tay cô.

Ý Ý run rẩy gật đầu, hoảng hốt vội nói:

- Tứ gia, van cầu ngài, bỏ qua cho tôi đi, tôi sợ.....

Hiện tại mới biết sợ?

Nam Cảnh Thâm lạnh lùng híp mắt, không nhúc nhích chút, chợt đem người con gái từ trên bồn rửa mặt ôm xuống, hắn ngồi trên bồn cầu, kéo cô lại, tách hai chân cô ra, lấy tư thế ngược lưng ngồi ở giữa hai đùi hắn.

- Thả em làm cái gì, lúc thân thể còn sạch sẽ, tôi trước tiên dạy em làm thế nào, sau đó đi ra ngoài, em mới có chút kinh nghiệm.

Ý Ý hoảng sợ càng trừng mắt càng lớn.

Hắn không phải đang đùa giỡn.

Làm sao đây, làm sao bây giờ đây, cửa đã khóa rồi, phòng khách ngoài cửa, có hai người đàn ông là bạn tốt của hắn, hơn nữa cũng sẽ không giúp cô, lại tiếp một cánh cửa nữa phía ngoài, so với đầm rồng hang hổ còn đáng sợ hơn.

Cô tựa hồ đã bị bức ép đến tuyệt cảnh, không có một con đường nào có thể thuận tiện, trừ phi, ủy thân ở một nơi.....

- Có phải... nếu tôi thỏa mãn anh, anh có thể giúp tôi đem mấy người ở ngoài kia đuổi đi?

Nam Cảnh Thâm nhướng lông mày, ánh mắt cổ quái nhìn cô nửa ngày.

Ý Ý không dám ngẩng đầu, tay nhỏ rụt rè nắn nắn tay áo hắn.

- Vậy tôi cho anh hôn một chút, anh hãy giúp tôi một chút, được không?

Cô thật sự không muốn ở đây tiêu hao khí lực, lại bị Lưu tổng chà đạp, chỉ cần vừa nghĩ tới Lưu tổng hói đầu bụng phệ, cô liền buồn nôn.

Nam Cảnh Thâm không giống vậy, chỉ ít hắn cao to đẹp đẽ, hôn một chút, cũng sẽ không thiếu đi miếng thịt nào.

Cô cúi đầu, vui suy nghĩ của mình vào trong, không chú ý tới, người đàn ông có gương mặt tinh xảo hoàn mỹ, đang ngày càng thâm trầm.

- Em đây là đang cùng tôi bàn điều kiện?

Mi mắt Ý Ý run rẩy, trái tim nhảy lên.

- Anh đồng ý sao?

Hắn nhẹ nhếch môi, lộ vẻ trào phúng.

Sắc mặt lại chìm lạnh, nhất thời khiến người ta nhìn không thấu, bàn tay hắn nâng đỡ sau gáy cô, ép hướng về hắn, nguy hiểm híp mắt.

- Tiêu Ý Ý, tôi thật đúng là coi thường bản lĩnh của em a.

Làn da trên mặt cô trắng như sứ, gò má có nước mắt chảy qua, không giống như bị bệnh mà óng ánh hẳn lên, tuyệt đẹp như là đang chờ đợi hái đóa hoa nhỏ kiêu diễm

Vung lên cái cổ dài có đường cong đẹp, nhắm hai mắt, nhìn như hạ quyết tâm, nhưng lông mi khẽ run cùng xương quai xanh chấp trùng, đã tiết lộ đáy lòng căng thẳng.

Nam Cảnh Thâm cứng đờ, quá mức kiên cường, cả người có chút căng chặt.

- Em nghĩ thông suốt rồi?

Hắn hỏi, trong cổ họng như hun khói lửa, cực kỳ khàn khàn.

Ý Ý không lên tiếng, cô cũng nói không ra.

Cô cái gì cũng không hiểu, liên tiếp hôn cũng sẽ căng thẳng, căng thẳng đến nghẹt thở, trên thân khí tức người đàn ông càng nặng, ép tới cô không thở nổi.

Cô càng sợ, càng muốn sớm một chút kết thúc cảm giác gấp gáp bị động này.

Không biết lấy dũng khí từ đâu, cô đột nhiên nắm lấy hai khuy áo hắn, đem hắn kéo về hướng mình....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tứ gia hảo hảo dạy cho em một bài giảng

Xấu hổ mở miệng, đáng dấp hồn dỗi, thật sự là đáng yêu cực kì, cũng khó trách khỏi băng son ngàn năm Nam Cảnh Thâm lại bị bẫy ở trong tay nàng.

..... Khuôn mặt nóng bỏng như thế, băng cũng phải tan thôi.

- Không bằng tôi hỏi em, tôi hỏi em cái gì thì nói cái đó.

Ý Ý quấy ngón tay, cũng không ngẩng đầu.....

- Anh hỏi đi.

- Em cùng lão tứ đã dặt tay nhau sao?

- Ừ.....

- Đã hôn môi chưa?

- Đã chạm qua.....

- Tiến tới bước nào rồi?

Cố Đình Thâm có chút cuống lên, liên quan đến cuộc sống riêng Nam Cảnh Thâm, hắn và Phó Dật Bạch giống nhau đều thích xem bát quái, nhưng trước mắt là con tiểu bạch thỏ mềm cực kì này, liền lập tức khôi phục nét mặt đang chấn kinh.

- Sau khi hôn môi, lại phát triển đến một bước nào rồi hả?

Hắn hỏi lên như vậy, Ý Ý dĩ nhiên lục lại hồi ức.

- Sau khi..... tôi bị ném ra a, nghĩ tới, thật giống nghe thấy được tiếng dây kéo của...

- Dây lưng?

Mí tâm của Cố Đình Thâm nhảy một cái, không che dấu được hưng phấn, hắn không hỏi lại, kết quả đã rõ ràng, nếu như lão tứ tiến hành được bước cuối cùng, Ý Ý sao có bộ dáng hồ đồ này, càng khỏi phải nói lại tiêu sái đi ra, lão tứ cũng không cần ở bên trong tắm nước lạnh để lùi dục vọng thân thể.

Lúc này, cửa phòng rửa tay mở ra.

Phó Dật Bạch đang phá cửa lập tức thu lại không được, bị trón, Nam Cảnh Thâm đứng bên cạnh một bước, làm cho hắn vọt tới càng thảm hại hơn.

Phó Dật Bạch đụng vào bồn rửa mặt, khẩn cấp dùng tay chống, mới không có bị đụng đầu, lại đứng ngã mấy cái lọ bình, làm chúng ngã lăn ra.

- Cậu chán lối đi quá!

Nam Cảnh Thâm không hề liếc mắt nhìn hắn, thân thể cao ngất từ trong phòng rửa tay đi ra, một thân áo somi màu trắng cùng quần tây, không tìm được một chút dấu hiệu ngổn ngang cùng chật vật.

..... Chất lượng quần áo, chính là không giống nhau.

Cửa phòng bao, đột nhiên bị đập một cước.

Lực rất lớn, nhưng giống như là khí lực vẫn còn, quả nhiên, cửa vẫn y nguyên, hai người chưa có từ bỏ, thờ hồn hể ô ô mắng:

- Tao không tin cô đêm nay có thể tại bên trong chờ một buổi tối!

Ý Ý sắp đem hai người kia cho bỏ quên, một tiếng mắng mạt, liền đem cảm xúc e ngại phát tiết ra.

Nam Cảnh Thâm hai bước đi tới chỗ cô, đứng thẳng, cô cũng không nhìn xem là ai đang đứng bên người mình, bản năng hướng phía sau hắn trốn, chờ đến gần rồi, mới cảm thấy được hơi thở quen thuộc.

- Từ gia.

Cô nắm lấy cánh tay Nam Cảnh Thâm.

- Ngài có thể đem bọn họ đuổi đi sao?

Người đàn ông buông xuống tầm mắt, chăm chú nhìn cánh tay nhỏ xanh xao của cô, trong lòng sinh ra một loại cảm xúc.

Thời khắc nguy cơ, còn hiểu phải ý lại hắn, không sai, có tiến bộ.

Hắn đảo mắt qua nhìn cô:

- Đi theo bên cạnh tôi, đừng nói chuyện, Từ gia hảo hảo cho em một bài lên lớp, rồi sau đó đừng tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn nữa.

Hắn dùng ngôn từ chính nghĩa, Ý Ý rất khó đem hắn cùng tên lưu manh vừa nãy liên hệ cùng nhau, đáy lòng sinh ra cảm giác tin cậy hắn.

Cửa phòng khách ở ngoài, giám đốc Tô cùng Lưu tổng luân phiên phá cửa, tay đã đập đến đau đớn, chân cũng đá đã tê rần, men rượu đã sớm đi hơn nửa, giờ khắc này trong đầu đều là phần nộ, có được ngủ với người phụ nữ kia không đã không còn quan trọng, quan trọng là, lấy địa vị Lưu tổng hiện nay, còn không có người dám vùng một bạt tai với ông ta.

Đêm nay phá cánh cửa này, giết chết cô ta!

- Mẹ kiếp, dây dưa như vậy làm cái gì, đi lấy đồ, dùng dao cạy cửa ra cho tôi!

Lưu tổng la lên, chống nạnh thờ dõc, khoe mắt nhìn thấy chỗ vách tường ngoài hành lang có bình chữa cháy, liền hướng chỗ đó cầm bình lên định ném.

Thân thể đi về phía trước mạnh mẽ, giờ khắc này cả người như dùng hết sức khí lực.

Lúc cửa mở ra từ bên trong, ông ta không kịp thu tay lại, giờ bình chữa cháy lên và té ra đất, thân thể to béo lăn vài vòng trên đất, đỉnh đầu có chùng vài cọng tóc tán loạn trước mắt, ông ta vron ta ra, cái áo bị kéo lên như muốn tuột ra.

- Tôi tưởng là ai chứ, đây không phải Lưu tổng sao, làm sao, thậm lại một mồi, tìm tôi xem bệnh tìm tới nơi này luôn rồi?

Phó Dật Bạch trêu chọc, lông mày nhướng lên rất cao.

Vừa nghe thấy giọng nói này, Lưu tổng mới vừa bò lên nửa thân thể bịch một tiếng quỳ xuống run rẩy ngẩng đầu lên.

- Phó, bác sĩ Phó, vừa nãy bên kia không nói đây là phòng bao của ngài, tôi đã quấy rầy lâu như vậy, thực sự..... thực sự xin lỗi.....

Phó Dật Bạch này là truyền nhân duy nhất của Phó gia, là danh môn quý tộc ở Hải Thành. Ở đây tổng cộng có mấy nhà, Nam, Phó, Bạch, Hạ. Trong bốn họ này, Phó Dật Bạch nổi danh là hồn thể ma vương, bình thường không muốn làm gì cả đẽ, ham muốn duy nhất chính là làm cho chữa bệnh, không phải là viện trưởng, chỉ ngồi cái chức vị bác sĩ điều trị chính, người trong nhà cũng chịu cực kỳ, mặc dù hấn náo loạn mấy năm, cũng lại trở về tiếp nhận xí nghiệp gia đình, tổ tiên dòng tộc bốc lên khói xanh, Nam gia cũng như thế, có tổ tông làm quan trong cung dưới triều nhà Thanh, mấy trăm năm cấm rể ở Hải Thành, phát triển đi xuống, bây giờ đã là thế gia tiếng tăm lừng lẫy, ai dám trêu tới.

Lưu tổng vào lúc này hồi hận đến xanh ruột rồi.

Phó Dật Bạch cong cong khóe miệng, cười không có ý tốt:

- Dù sao thì, đây cũng không phải phòng bao của tôi, là của Nam Tứ gia nha.

Lưu tổng sợ đến toàn bộ thân thể nằm rạp xuống, tứ chi hướng thân thể hai bên cong cong, quả thực như con lừa đội da người, cả người run lẩy bẩy, tay kẻ sát ở mặt đất mờ mờ, già bộ đang tìm đồ vật.

Phó Dật Bạch ngồi xuống, ung dung nói:

- Lưu tổng đang tìm món đồ gì sao?

- A, đúng đúng đúng, tôi rơi mất cúc tay áo ở chỗ này..... không tìm được, bác sĩ Phó, tôi tự tìm được rồi.

Mặt Phó Dật Bạch bỗng trở nên lạnh lẽo, hấn không cần, trong nụ cười dần dần hiện ra sự trào phúng.

Lưu tổng nằm úp sấp ra gian phòng nhìn giống một con chó như thế, cửa đang đóng lại trước mắt ông ta, nếu không phải nhanh rút về, chắc ngón tay ông ta đã bị bấm gãy rồi.

Ông ta liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, trong lòng bồn chồn.

Trong phòng khách đột nhiên yên tĩnh lại, ông ta thở cũng không dám, mồ hôi nhỏ xuống đất, ông ta vội vàng đem ống tay áo lau khô, nửa người trên dĩ nhiên đã ướt đầm mồ hôi.

Bật lửa lau đốt trong nháy mắt, mặc dù đột ngột, nhưng là tiếng động rõ nhất lúc này.

Nam Cảnh Thâm mặt không hề cảm xúc ngồi xuống salông, mặt không hề cảm xúc, khói thuốc trắng che mất cái miệng, hấn hút một hơi, thổi ra khói thuốc mỏng lung.

- Lưu tổng, lại đây ngồi.

Lưu tổng ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông như đế vương, hai chân dài ngồi ở trên salông, mặt hấn không hề cảm xúc, nhưng lại sắc bén, lạnh lùng khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Ông ta nhìn một chút cũng không dám nhìn, đầu so với vừa nãy cúi xuống càng thấp.

- Tôi không ngồi đâu.....

Nam Cảnh Thâm không miễn cưỡng người khác, lời khách sáo, người khác không nhận, cũng không nói lần thứ hai.

- Có công ty gần đây đang cùng Hoa Thụy bàn bạc, Lưu tổng là người phụ trách chính?

Lưu tổng thấp thỏm lau mồ hôi.

- Là, là tôi.....

Nam Cảnh Thâm híp mắt, môi mỏng hút một ngụm thuốc lá, khóe môi có chút ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Hấn đã muốn bảo vệ cô, thì đó chính là bảo vệ

- Ai là người bày ra?

Hắn hỏi, con người tối đen lóe ra lưu quang nguy hiểm.

Người bày ra?

Đề án này, là tổ kế hoạch nhìn hơn nửa tháng mới làm ra, là trực tiếp tiếp thu ý của tổng giám đốc, nhưng toàn quyền bàn giao xuống, ông ta còn chưa từng hỏi qua, vẫn chưa có định ra tổ trưởng. Lưu tổng có thể cùng Hoa Thụy bàn bạc, bất quá là bởi vì ông ta ở trên thương trường là kẻ dối trá, hay a dua nịnh hót, đối phương lại là Hoa Thụy, lần hợp tác này, không nhất định có thể thành công, phải ông ta đến, một là đem thành ý công ty bày ra, hai là Lưu tổng khá là khéo đưa đẩy, sẽ không đắc tội với người quyền thế cao hơn ông ta.

Có hai tầng đảm bảo, Lưu tổng có chút nhẹ nhõm, vậy mà lúc này Nam Cảnh Thâm hỏi như vậy, ông ta không chút suy nghĩ, há mồm đáp:

- Nam Tứ gia, chính tôi là người phụ trách, ngài cảm thấy có vấn đề gì, chúng ta còn có thể bổ sung.

Lúc nói chuyện, khóe miệng ông ta nhếch lên nụ cười đắc ý, dường như đã thấy lần hợp tác này sẽ thành công.

Con người Nam Cảnh Thâm ngày càng lạnh lẽo.

Khóe môi khẽ nhếch lên ý cười, một tay chống thái dương, uy thế lẫm liệt nhìn người trước mặt.

- Là có vấn đề.

Lưu tổng cả kinh.

- Ngài nói, là chỗ nào, chúng ta thật đúng lúc có thể sửa đổi.

Người đàn ông như đế vương trầm thấp cười khẽ, không nhẹ không nặng nói.

- Lưu tổng ở thương trường nhiều năm, có biết trộm văn kiện cơ mật của công ty đối thủ, là tội gì không?

- Cái gì..... văn kiện cơ mật, tội gì?

Người đàn ông không nói gì, chỉ liếc mắt ra sau ra hiệu.

Cố Đình Thâm không nhanh không chậm đem điện thoại di động đưa tới trước mặt Lưu tổng, trên màn ảnh, đang mở ra một thư kiện.

- Đây là hai giờ trước, Ôn thị gọi tôi đề án, cùng cái ông cho ra giống nhau như đúc, nhưng so ra lại kém một chút.

Sắc mặt Lưu tổng cả kinh.

- Bọn họ làm suýt giống, sao không phải là bọn họ trộm của chúng tôi?

- Ông vẫn chưa rõ sao.

Cố Đình Thâm mặt không hề cảm xúc hừ cười, thanh âm vững vàng, phảng phất chỉ là đang bàn luận chuyện không thể bình thường hơn được.

- Cũng bởi vì các người càng tinh tế, hầu như đem mỗi một hạng mục của bọn họ đều làm hoàn thiện, hoàn thiện đến không tìm được một chỗ sai lầm, nhưng dù là bởi vì làm quá hoàn mỹ, trái lại làm lộ chân tướng.

Cố Đình Thâm lấy lại điện thoại di động, không hề nhìn đến Lưu tổng đã hoảng loạn, quay người về phía Nam Cảnh Thâm xin chỉ thị:

- Tứ gia, có muốn khởi tố không?

Môi Nam Cảnh Thâm khẽ nhếch, dúi ra một tia khói xanh, tàn thuốc chưa cháy hết dụi tắt ở trong chén nước, phốc một tiếng, làn khói màu xám đen quét qua con người đen sâu thẳm của hắn.

- Gọi điện thoại cho Ôn thị đi.

- Tứ..... Tứ gia!

Lưu tổng dần dần hoảng hồn, sợ đến không thể nói được, con mắt chưa bao giờ mở lớn như vậy.

- Ngài không thể làm như thế, phần văn kiện này, không hề có một chút quan hệ với tôi, thật, thật ra, tôi căn bản cũng không có tham dự, ngài đừng.....

Nam Cảnh Thâm khinh thường híp mắt lại, cười như không cười.

- Lưu tổng, ông đã lãng phí tôi rất nhiều thời gian, không bằng tiết kiệm một chút tinh lực, chuẩn bị cẩn thận làm sao thắng kiện đi, ăn cắp văn kiện tôi

mặt, ở trên thương trường là tối kỵ.

Lưu tổng bị bảo an kéo ra ngoài, hai chân đều run, trên đỉnh đầu nửa trực, che kín một tầng mồ hôi lạnh.

Trước khi ra ngoài, ông ta quay đầu lại, liếc mắt nhìn từ đầu tới cuối người con gái được Nam Cảnh Thâm bảo hộ ở trong ngực.

Trong đầu đột nhiên trúng một cái ám côn.

Ông ta cuối cùng đã rõ ràng, Nam Cảnh Thâm căn bản không có muốn cùng ông ta hợp tác, vừa bắt đầu, chính là có chủ ý đùa bỡn ông ta một trận, muốn báo thù cho tiểu tình nhân của hắn!

Tính thông tính kẻ cả đời, cuối cùng lại bị một đứa bé mềm trong tay lật thuyền!

Ý Ý bối rối hồi lâu, nửa ngày sau, thân thể mới giật giật, một đôi mắt nâng lên lặng lẽ nhìn gương mặt tuấn tú của người đàn ông gần trong gang tấc.

Hắn nghiêng người ngồi, mặt mày lạnh lẽo, lông mày cong, ánh mắt kia thâm trầm khó lường, không nhìn ra được tâm tình, cũng không nhìn thấy trên người hắn có chút tức giận, hàng ngày nhẹ như mây gió, đem một người chính vào chỗ chết.

Cuối cùng đã rõ ràng rồi, cái gì gọi là giết người không thấy máu.

Càng rõ ràng, kỳ thực Nam Cảnh Thâm, lúc vừa mới bắt đầu chính là giúp cô.

Cô quả thực có chút không dám tin tưởng, môi nhỏ hơi giương ra, tựa hồ muốn nói cái gì, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng trêu tức:

- Lo lắng làm gì nữa, còn không ôm cổ lão Tứ mạnh mẽ hôn một cái.

Cô kinh ngạc, cuống quýt đem ánh mắt còn chăm chú vào Nam Cảnh Thâm thu hồi lại, ánh mắt phập phù, e lệ cúi đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ ửng.

Tiểu cô nương này sao lại ngây thơ ngu ngốc như vậy, Phó Dật Bạch sắp đổ kị chết rồi, lão Tứ từ nơi nào tìm được một Đại Bảo Bối như thế này nhỉ, hắn nửa đùa nửa thật nói:

- Thật không tiện a? Có muốn tôi và lão Cổ cho các người không gian không?

Mặt Ý Ý càng ngày càng hồng, ngượng ngùng, mí mắt trên như là vật nặng đè ép, cô gắng gượng lên nhìn một chút, chỉ nhìn thấy một bóng người đi tới, những cái khác cũng không kịp xem, liền cúi đầu cho thấp xuống.

- Xin đừng cười tôi chứ.

Nói còn chưa hết, trên bả vai bỗng nhiên có cái tay đặt lên.

Cô cả kinh, suýt chút nữa nhảy dựng lên, vai nặng nề đập vào lồng ngực Nam Cảnh Thâm, cái tay vẫn đặt ở trên eo cô nháy mắt nắm chặt chút, cô không nhìn được liếc mắt nhìn, sắc mặt của hắn đã chìm xuống, con ngươi đen u lạnh nhìn xuống cô.

Nhìn, nhưng là Phó Dật Bạch đặt tay ở trên bả vai Ý Ý.

Phó Dật Bạch như không có mắt nhìn, cô ý ôm lấy vai Ý Ý.

- Không phải cười cô, tôi cho cô biết a, lão Tứ là hủ nút, nhưng tính khí táo bạo cực kì, cậu ta muốn bảo vệ cô, thì đó chính là bảo vệ, đừng cảm thấy thụ sủng nhược kinh a.

Tính khí hắn bạo sao?

Ý Ý lén lút nghĩ, cũng tốt chứ.

- Tôi nay bị dọa sợ hỏng rồi à?

-..... Cũng còn tốt.

Bên cạnh, người đàn ông nào đó hô hấp nặng.

Phó Dật Bạch nhìn lên hắn một chút, cô ý đem mặt hướng về Ý Ý để sát vào một tí.

- Đói bụng rồi phải không, anh trai gọi ít đồ ăn tới cho em.

Ý Ý cuống quýt xua tay, cô thật không muốn phiền toái người ta nữa.

Lúc này, ghế sofa bên cạnh, nguyên bản người ngồi kia bỗng nhiên đứng dậy, cất bước đi tới cửa.

Ý Ý đang định nói, nhìn theo Nam Cảnh Thâm ra cửa, những gì muốn nói nuốt hết vào miệng rồi.

Có chút lơ mơ áp bức, không hiểu đây là tình huống gì nữa.

- Còn trêu nữa, tôi thấy cậu gần đây ngứa da.

Cố Đình Thâm mắt nhìn Phó Dật Bạch hạnh kiểm.

- Còn không lấy tay ra.

Phó Dật Bạch ngượng ngừng lau mũi.

- Được rồi, tiểu khả ái, đuổi theo lão Tứ đi.

Ý Ý quay mặt lại, về mặt mờ mịt.

- Muốn tôi đuổi theo anh ta sao?

Phó Dật Bạch chậm rãi há to mồm, sau đó lại nhanh chóng dừng lại, hẳn thật đúng là kinh hãi a, tiểu nha đầu này, trì độn đến thế.

- Đương nhiên a, là cậu ấy cứu cô, làm sao thì cô cũng phải đuổi theo cảm ơn chứ.

Lời này, nói rất có đạo lý.

Không phân vân nữa, Ý Ý lễ phép cáo biệt, liền đuổi theo, hướng theo hành lang có thang máy, không chút suy nghĩ, trước tiên hướng về thang máy bên kia đi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hợp đồng 80 triệu, cô giữ

Bên trong phòng bao.

Phó Dật Bạch lau mặt, trên mặt nụ cười dần nhạt đi.

- Lão Tứ đây là muốn quá trớn a?

Hắn trách một tiếng:

- Tôi làm sao lại quên mất, cậu ta hai năm trước cũng đã kết hôn.

- Vậy cậu đã gặp vợ cậu ta rồi à?

- Cũng chưa có gặp.

- Cậu ta có làm qua lễ cưới chưa?

-..... Cũng không có a.

Thu lại sự buồn bực, làm cái gì vậy, lúc trước biết lão Tứ không buồn lên tiếng đem hôn nhân kết liễu, Phó Dật Bạch rất giận, sau đó biết hắn ai cũng không mời, trong lòng mới cân bằng chút.

Cố Đình Thâm nâng mặt, hướng về cửa trống chỉ.

- Cậu ta giữ mình trong sạch, cậu có bao giờ thấy cậu ấy chủ động trêu chọc qua phụ nữ chưa.

Phó Dật Bạch vỗ trán, bỗng nhiên thông suốt.

- Ý của cậu là.....

- Dừng lại, tôi không muốn nói gì nữa, muốn đoán mò là chuyện của cậu, tuyệt đối đừng đem tôi kéo xuống nước.

Cố Đình Thâm ngồi xuống ghế, cầm lấy đĩa ăn cơm, món ăn đã sớm nguội, may là cơm trắng là vẫn ở trong nồi cơm điện, tốt xấu gì cũng phải no cái bụng đã.

Phó Dật Bạch Khả không có tâm tư ăn, bị dăm ba câu trêu chọc, vào lúc này trong lòng ngứa cực kì, lấy điện thoại, gọi một cú cho thám tử tư quen biết, lúc mở miệng lại sợ hãi.

Dám tra việc tư của Nam Cảnh Thâm, trừ phi hấn chán cái đầu còn trên cổ quá lâu, chán sống rồi!

.....

Ra cửa chính quán rượu, căn bản cũng không cần đi tìm, liền có thể nhìn thấy người đàn ông lúc này đang đứng ở bên cạnh xe hút thuốc.

Nhìn thấy cô đi ra, thân thể đứng phía trước chiếc Maybach không mấy may di chuyển, đôi mắt thâm thúy phát hào quang xuyên phá ban đêm, không hề chớp mắt nhìn cô, tựa như đang chờ cô đi tới.

Chờ cô tới gần rồi, hấn hút một hơi cuối, sau đó ngón tay trở hướng về trên ngón giữa, xoay tròn, liền đem thuốc lá dụi tắt.

Ý Ý chạy đến trước mặt hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, thở hổn hển, chưa kịp lấy lại nhịp thở, liền mãnh liệt cảm giác ngọt ngào từ hấn, nhất thời hô hấp trở nên khàn trương, rụt rè ngửa đầu, cố gắng đối diện với tầm mắt của hấn.

- Nam Tứ gia, chuyện vừa rồi, cảm ơn ngài.

- Hợp đồng 80 triệu, em lấy cái gì đến cảm ơn tôi.

Môi mỏng khẽ mở, tiếng nói trầm thấp chắc chắn, cực kỳ đầu độc lòng người, nhưng cũng vô cùng lạnh lẽo.

Trong lòng Ý Ý kinh sợ, căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, thần sắc sốt sắng.

- Tôi, tôi không đền nổi.....

- A.

Hấn trầm thấp cười khê, tiếng cười là vui hay giận cũng làm cho người ta không có cơ hội nắm bắt.

Thân thể cao quý bỗng nhiên nghiêng xuống, hơi thở tràn ngập tính xâm lược từ đỉnh đầu đè xuống, vì thân thể cao lớn, ngay cả ánh sáng phía sau hấn đều bị chặn lại, bóng râm từ bờ vai rộng kéo léo bao bọc thân thể cô.

- Tôi có nói muốn đòi tiền em sao?

Ý Ý căng thẳng đến nuốt một ngụm nước bọt, không nghĩ tới hấn sẽ hào phóng không để ý đến 80 triệu, trên mặt vẫn duy trì trấn định, nhưng vừa mở miệng, tiếng nói run rẩy đã bán đứng chính mình.

- Vậy anh muốn cái gì à?

Hấn nheo lại mắt.

- Em có thể, lấy thịt bồi thường.

- Tứ tứ tứ tứ..... Tứ gia!

Cô nhất thời bị sợ thành cà lăm.

Hai chân đều bắt động, cũng không dám động, cứ đứng thẳng như vậy, mắt to nhìn hấn, tim áy náy nhảy lên.

- Ngài đang đùa giỡn phải không?

- Em cảm thấy tôi giống như đang đùa giỡn à?

..... Không giống

Hơn nữa, hấn rất chăm chú.

Khóa chặt cô sâu trong mắt không chớp mắt, giống như dự định bức bách cô đáp ứng.

Cái miệng nhỏ bặt lại, thanh âm mềm nhũn buồn bã, rung rung muốn khóc nói:

- Nam Tứ gia, ngài là người tốt, đêm nay ngài có thể cứu tôi, tôi vô cùng cảm kích, 80 triệu tôi không bỏ ra nổi, thế nhưng lấy thịt bồi thường, tôi cũng là không làm được, xin lỗi..... Ngoài trừ những cái này, ngài muốn tôi làm cái gì, chỉ cần tôi có thể làm được sẽ làm, làm trâu làm ngựa báo đáp lại ngài.

Ý Ý nhanh chóng, mắt đảo qua hắn, sau đó mạnh miệng, nhắm mắt nói:

- Ngoài ra, bất kỳ chuyện tình làm khó dễ tôi tôi đều không làm được, tôi là thiếu nợ ngài ân tình, thế nhưng tôi không có ý muốn ngủ với ngài, tôi một buổi tối sao có thể đắt đến 80 triệu.

Khóe miệng người đàn ông nhếch lên dần dần cứng đờ, gương mặt hắc tuyến, thực sự nghe không vô, cô ở bên ngoài liêu lĩnh lắm la lắm lét, thực sự hận không thể đem vá cái miệng nhỏ của cô lại.

Tâm tư đùa giỡn, trong nháy mắt mất hết, mặt lạnh, ngữ điệu nghiêm túc.

- Làm trâu làm ngựa đúng không?

Ý Ý giữ vững hô hấp, không dám lập tức nói tiếp, bất tri bất giác, lặng yên hồi lâu, mới gian nan gật đầu một cái, chỉ là môi dưới đã bị hàm răng cắn ra máu.

Nam Cảnh Thâm không nói hai lời, từ trong bao lấy ra bút máy, kéo tay cô qua, Ý Ý theo bản năng tránh né, hắn trực tiếp cầm cán bút ở tay cô dùng sức đánh một cái.

Ý Ý bị đau, không dám kêu oan ức, nhưng cũng không dám động.

Hắn nhanh chóng trong lòng bàn tay cô viết xuống địa chỉ.

- Đây là tôi ở, nghĩ kỹ lúc nào đến trả 80 triệu, thì đến tìm tôi.

Mi mắt cô mạnh mẽ run lên.

Hạ xuống tầm mắt, nặng nề ngưng ở lòng bàn tay của chính mình: Quốc tế Tân Giang, dãy B, phòng 1501.

Tim cô nóng lên, nhất bút nhất hoạ, tựa hồ còn giữ cảm xúc từ cây bút máy, cùng với lúc hắn viết chữ vào trong lòng bàn tay cô, lưu lại nhiệt độ, cảm giác như đốt đến bỏng.

Cô thật lâu đưa bàn tay mở ra, không dám khép lại, cũng không dám nhớ cái địa chỉ này.

Thật mật mờ..... giống như pháo nổ?

- Lên xe.

Còn đang ngây ngốc, Nam Cảnh Thâm dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng một cái vào khuôn mặt bị gió thổi lạnh.

- Còn muốn bày ra bộ dáng bị đe dọa bao lâu đây.

Cô ngẩn ra, phục hồi tinh thần, hai tay nâng mặt lên.

Lập tức, cảm thấy không khí khô nóng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng lòng bàn tay, được một đôi tay che lại, cũng chỉ lộ ra một đôi mắt, dịu dàng sáng sủa, tựa như hồ phách thuần khiết, sắc mặt Nam Cảnh Thâm nhu hòa chút, khóe môi thoáng một tia cười khê, cánh tay dài duỗi một cái, bàn tay đặt sau gáy của cô, năm ngón tay xen kẽ vào sợi tóc, nhẹ nhàng xoa, bỗng nhiên kéo cô hướng về ngực mình, cầm gờ lên, đặt ở trên đầu cô, trong mắt đen càng nhiều ý cười.

Ý Ý không hiểu hắn có ý gì, lỗ tai khẽ sát ở trong lòng hắn, nghe thấy nhịp tim hắn nhảy lên, lại liên tưởng đến chính mình, cảm thấy tương đối không công bằng.

- Tứ gia thì có gì mà đáng sợ?

Cô mờ mịt mở to mắt, nhìn bờ vai của hắn, nhẹ nhàng, rất nhẹ "Ừ" một tiếng.

Sau khi ừ xong, lại cảm thấy mình như là phạm vào lỗi lớn, mau ngậm miệng lại.

Nam Cảnh Thâm đã sớm nhìn cười đến không thể tự kìm, nhưng một điểm âm thanh cũng không làm cho cô nghe thấy, ôm toàn thân cô, kéo mở cửa xe, đưa cô ôm vào ghế phụ.

"Cùm cụp", tiếng khóa dây an toàn, ở trong buồng xe vang lên đặc biệt rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: 80 triệu, chỉ là đưa cho cô

Anh muốn dẫn tôi đi đâu?

Cô như khúc gỗ nhìn người đàn ông lên xe, trong lòng sinh ra chút cảnh giác, cái tay lặng lẽ dõng đến trước người, đem nửa người mình ôm lấy.

- Em muốn đứng ở chỗ này hóng gió, vậy chúng ta liền xuống xe.

Hắn liếc mắt nhìn, con người sâu hơn.

- Không muốn hóng gió thì về nhà.

- Ngài là muốn đưa tôi về nhà sao?

Nam Cảnh Thâm giờ tay, vốn muốn nắm tay lái bỗng nhiên chuyển hướng, khoát lên bả vai cô, nhếch ngón tay cái ở khóe miệng cô ấn xuống một cái.

Ý Ý vốn đang rất sốt sắng, hắn hơi động, thực ra cô muốn phòng bị, chỉ là nâng tay lên cũng không phải đẩy hắn ra, mà là ôm lấy hai vai của mình, hoảng sợ hướng về trong ghế dựa né tránh, lo lắng ngẩng đầu, vừa vận chạm phải con mắt sâu thẳm của hắn.

- Em hỏi như vậy, là đang ám chỉ tôi à?

-.....

- Dẫn em đi khách sạn?

Hô hấp cô cứng lại, run sợ, phát tay muốn ngăn tay hắn, lại bị Nam Cảnh Thâm thấy được, tóm lấy cổ tay cô hướng vào trong lòng mình, rồi hắn để sát gương mặt tuấn tú vào mặt cô, về mặt thâm trầm, càng dán càng gần, lúc nói chuyện còn lẫn hơi thở của cô ở bên trong.

- Như thế nào, không thể chờ đợi được nữa muốn trả nợ, tôi không phải nên phối hợp với em à?

Ý Ý cứng ngắc nhìn hắn, con người rung động, môi dưới bị cắn trắng bệch, mơ hồ có hai vết sâu của dấu răng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy căng thẳng.

Nam Cảnh Thâm không kiềm chế được nữa, trong nháy mắt, hắn dõng người đi, một tay chống lên đệm xe, lòng bàn tay ở bên môi vuốt ve, một tay kia để trên tay lái, khởi động xe.

Sau đó, hắn không có động tác gì quá phận nữa.

Ý Ý từ lúc mới bắt đầu còn căng thẳng, đến lúc sau, thân thể mới chậm rãi dựa lưng vào ghế dựa, cảnh giác đã buông xuống hơn nửa.

Suốt lộ trình, cô lên nhìn hắn vài lần, không thể phủ nhận, hắn rất đẹp trai, tinh xảo có vẻ như được chăm sóc rất tốt, ngũ quan mỗi một chỗ giống như là được tỉ mỉ khắc họa, hoàn mỹ đến không có tí vết, hắn cười rất ít, gương mặt ở bất cứ lúc nào, cũng chỉ đều là thâm sâu cùng lạnh lẽo.

Giống như là độc dược vậy, không thể tới gần, cũng quyết định không thể tới gần.

Ý Ý thu tâm lại, giãy giụa đem tầm mắt dời đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, từ cửa sổ phản chiếu ra cái bóng của mình đang nhìn ra ngoài, con đường vô cùng sáng sủa, tốc độ xe lúc này đã chậm lại, rồi chậm rãi dừng lại.

Đã đến bên ngoài biệt thự nơi cô ở.

- Cảm ơn đã đưa tôi về nhà.

Cô coi đây an toàn, tay đang nắm cần cửa xe, ngón tay nhẹ nhàng khảy khảy, dựa vào ánh sáng vàng từ đèn đường, nhìn kỹ một chút gò má của hắn.

- Còn có..... Cảm ơn đêm nay anh cứu tôi.

Nam Cảnh Thâm thở mạnh, híp lại con mắt nhìn theo bóng lưng cô sau khi xuống xe dần dần đi xa.

Cô càng chạy càng chậm, còn xa hai mét, như do dự một chút, bỗng nhiên lại vòng trở lại, cúi người, gõ hai lần cửa sổ xe chỗ hắn.

Cửa sổ hạ xuống, Ý Ý nhìn gò má kiên nghị của hắn, thành kính nói:

- Nam Tứ gia, nếu như, tôi nói nếu như, tôi có thể gom đủ 80 triệu trả lại cho anh, vậy có phải hay không cũng không cần.....

Bồi thường "thịt", cô không có dũng khí nói ra.

Nam Cảnh Thâm thể nhưng lại hiểu.

Vàng sáng vàng ảm áp từ ngọn đèn đường, phác hoạ đường viền cương nghị của người đàn ông như đao tước rìu đục.

Con mắt bình tĩnh như nước, nhưng khiến người ta nhìn không thấu.

Đầu ngón tay Ý Ý theo bản năng nắm lại.

Lâu đến mức tinh thần không chịu nổi uy thế của hắn, mới nghe thấy hắn trầm thấp nói:

- Có thể.

Cô thở một hơi thật dài.

- Cảm ơn ngài.

Quay người lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vất vả mới nhoe nộ cười, một giây sau lại phai nhạt xuống, đổi thành vẻ u sầu.

Nam Cảnh Thâm cười như không cười nhếch khóe môi, nhìn theo cô đi vào biệt thự, đuôi lông mày hờ hững nhếch lên một tí.

Hắn thật tò mò, Tiêu Ý Ý có thể từ nơi nào có 80 triệu, Tiêu gia là không thể hi vọng, thế cũng bị Hồ Bá thu rồi, cô bây giờ, ngoại trừ áo com không lo, chứ ở ngoài, kỳ thực không có kinh tế, như vậy, sẽ cầu xin đến ông chồng này sao?

Tồn thất 80 triệu, chỉ vì giúp cô trút con giận, Nam Cảnh Thâm là cam tâm tình nguyện, tiền không đáng kể, cô cao hứng là được, kết quả lại vượt qua dự liệu của hắn.

Vì bảo vệ trình tiết, liên loại nói khoác này cũng dám khen ngợi, không thể không nói can đảm lắm.

Đang suy nghĩ, chợt điện thoại di động rung lên.

Hắn liếc mắt nhìn số điện thoại rồi mới bắt máy.

- Lão tứ, giám sát chỗ khách sạn đã gửi tới hộp thư của cậu rồi.

Cố Đình Thâm bây giờ còn ở trong quán rượu, vừa mới từ trong phòng theo dõi đi ra.

- Khổ cực rồi.

Nam Cảnh Thâm không tới, chỉ an vị ở trong xe đem hình ảnh điều tra ra xem, vừa nhìn, đúng là phát hiện ra thú vị gì đó.

.....

Sau khi Ý Ý về nhà, liền ăn cơm tối, tắm rửa sạch sẽ, lúc sắp ngủ nhận được điện thoại của giảng viên hướng dẫn, bảo cô ngày mai về trường một chuyến.

Cô đáp lại, sau đó gọi điện thoại cho giám đốc Tô xin nghỉ, vốn đang cho rằng giám đốc Tô sẽ từ chối, nhưng một tiếng liền đáp ứng, có điều đáp ứng cũng không thoải mái, điện thoại cũng cúp rất nhanh, cô nghĩ tới chuyện tối nay người khởi xướng là do người này, trong lòng liền không có hảo cảm, vừa nãy chắc cho rằng cô đi khỏi bình vẩn tội.

Nhưng vừa mới vào công ty, Ý Ý nào có can đảm kia.

Sau đó, cô gọi điện cho Tống Khải, hai người cẩn thận hẹn thời gian ngày mai cùng đến trường.

Ngày hôm sau, Ý Ý cùng Tống Khải bận rộn cả ngày, buổi tối ở kí túc xá đại học ngủ lại, ngày hôm nay qua đi, các cô coi như chân chính là sinh viên tốt nghiệp, sau đó cũng lại không có cơ hội trở về, trong phòng ngủ còn có hai cô bé khác ở, bốn người ăn mặc áo ngủ, vẫy ngủ đánh bài suốt đêm, đến hừng đông thì khóc thành một đoàn, Tống Khải từ trong bao lấy ra một bình rượu trắng, mọi người chia nhau uống cạn, coi như là tạm biệt, sau đó không biết đến bao giờ gặp lại.

Ngủ hai giờ, Ý Ý thức dậy, rửa mặt đơn giản rồi trực tiếp đi tới công ty.

Cô vừa tới, mới ngồi xuống, giám đốc thư ký đến gõ bàn của cô, bảo cô đi một chuyến đến văn phòng giám đốc.

Ý Ý rất bất mãn, hỏi là chuyện gì, thư ký cũng không biết, chỉ nói cô chỉ cần đến thôi.

Ý Ý nghĩ nghĩ, trước khi đi vào, đem điện thoại di động mở ghi âm, cửa đẩy ra, giám đốc Tô cười khanh khách nhìn cô:

- Tiểu Tiêu đến rồi a, đóng cửa lại đi.

Cô chỉ đứng ngay cửa, tay còn để trên tay cầm.

- Giám đốc, có chuyện gì thì cứ như vậy nói đi, ngày hôm qua tôi xin nghỉ, còn có nhiều công việc cần phải xử lý nữa.

- Nhìn cô kia, khách khí với tôi như vậy làm cái gì.

Giám đốc Tô bước nhanh tới, muốn đóng cửa, Ý Ý cho là ông ta muốn chạm vào cô, nhanh chóng lấy tay ra, hướng về bên cạnh bước một bước.

Một bước này, vừa vặn là đứng vào trong phòng làm việc, lúc cửa đóng lại, lòng cô chìm xuống, quay đầu, tầm mắt hoảng loạn nhìn giám đốc Tô.

Lúc này trên mặt của ông ta, nơi nào còn có nụ cười, gương mặt âm u đầy từ khí nhìn chằm chằm cô.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Điểm giới hạn của cô ở đâu?

Cả người Ý Ý cảnh giác.

- Giám đốc Tô, ông nói lời này là có ý gì.

- Chớ sốt sắng, Tiểu Tiêu, tôi chỉ quan tâm cấp dưới của tôi, cô tới công ty cũng đã một thời gian, ở trong công ty đã quen chưa?

Giám đốc Tô mặt cười lấy lòng, khóe mắt nặn ra nếp nhăn, gờ tay lên đặt vào một bên bả vai Ý Ý, vừa nói lời mang ý vị sâu xa vừa vỗ vỗ tay xuống vai cô.

Ý Ý căng thẳng, trên bả vai như là có rất nhiều trọng lượng, cô không dấu vết nghiêng người, né tránh tay ông ta, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Cũng còn tốt, vẫn còn có thể thích ứng.

- Có thể thích ứng là tốt rồi, là tốt rồi ha, không hiểu gì có thể hỏi tôi, chỉ sợ cô làm không quen.

Giám đốc Tô ngượng ngùng thu tay về, giữa đường tạo thành nắm đấm, để vào trong túi quần, đôi môi mím lại chặt chẽ, chống đỡ đầu, hai chân trên đất luân phiên dậm nền nhà, một bộ muốn nói lại thôi.

- Giám đốc Tô, ông còn có việc sao, nếu không tôi đi ra ngoài trước.

Ý Ý hỏi một tiếng, người đã đi tới cửa.

Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng vang ầm ầm, Giám đốc Tô đột nhiên quỳ xuống, nắm lấy cổ tay cô, cầu xin nói:

- Tiểu Tiêu, chuyện buổi tối kia, cùng tôi thật không có quan hệ, tôi mang cô đi ra ngoài xã giao, thuần túy là cho cô chút kinh nghiệm, tôi không biết Lưu tổng đối với cô có loại tâm tư kia, đều là tôi không đúng, không có đúng lúc cứu người, ngày hôm qua Nam tổng đi tìm tôi, yêu cầu tôi chủ động từ chức, tôi không thể không có công việc này, van cầu cô, có thể hướng Nam tổng van nài, ngày đó anh ta nếu có thể cứu cô, vậy đã nói rõ, cô ở đâu anh ta ở đó, là có thể đủ nói chuyện.....

Ý Ý ngăn ra, ngày hôm qua không có tới công ty, hiển nhiên không ngờ sẽ có biến cố này.

Nếu như nhớ không lầm, lúc đó ở Nam Cảnh Thâm đứng ở cửa phòng bao, giám đốc Tô đem Lưu tổng bỏ lại nơi đó, chính mình thì bỏ chạy, căn bản sẽ không ở trước mặt Nam Cảnh Thâm ra mặt, nhưng cũng bị tra xét ra, bây giờ còn cầu xin cô, hành vi có thể nói là dễ tiện.

Cô căm ghét hất tay giám đốc Tô ra.

- Ông đánh giá cao tôi quá, tôi không có lớn như vậy.

Giám đốc Tô sống chết cầm lấy cô không buông tay, khóc nức nở:

- Cô giúp tôi một chút đi, tôi trên có già dưới có trẻ, vợ năm ngoái kiểm tra ra mắc ung thư, bây giờ còn đang trong bệnh viện cần gấp tiền, trong nhà chỉ

có một mình tôi đi làm, tôi mà thất nghiệp, cái nhà này sẽ bị hủy mất.

Sắc mặt Ý Ý dần dần vắn vẹo, sinh ra chút mờ mịt, động lòng trắc ẩn.

Giám đốc Tô cầu xin mãi, rất nhiều lần cô không đáp ứng liền đây đưa đến cùng, hết cách rồi, cô bắt đầu dĩ đành nhả ra, chỉ nói đi thử xem, nhưng không có nói có thể được không.

Đầu óc lơ mơ, người đã từ trong thang máy đi ra, đứng trước cửa phòng làm việc Phó Tổng Tài, lúc muốn gõ cửa, bỗng nhiên có cảm giác lạnh lạnh từ đỉnh đầu xuống, cả người trong nháy mắt tỉnh táo.

Sau khi do dự, cô xoay người rời đi, đi hai bước lại dừng lại, thờ dài, vẫn gõ cửa.

Tiếng người đàn ông lạnh lẽo, cách hai miếng cửa gỗ truyền đến:

- Vào đi.

Cô theo bản năng có chút lùi bước, quay đầu nhìn hai bên một chút, tầng lầu này là của Phó Tổng Tài, trừ hần ra, bên ngoài, thư ký đều không có chú ý bên này, hiện tại đi vẫn kịp.

Đi sao? Cuối cùng vẫn là đẩy cửa đi vào.

- Phó tổng.

Cô khẽ gọi một tiếng, đóng cửa lại, trong phòng làm việc có một tầng mét màu trắng thâm trải nền, cô tháo giày, không tìm được dép lê, cứ như vậy chân đất đi tới trước mặt hần.

Người đàn ông ngược mắt nhìn cô một cái, cũng không có ngừng làm việc, tiếp tục di chuyển con chuột tay một lúc, mới mở miệng hỏi:

- Có việc gì?

Ánh mắt Ý Ý lay động yếu ớt, hai hàng hàm răng nhẹ nhàng đung một cái.

- Cái kia, là có một chút chuyện.....

- Có việc liền nói.

- Tôi nghe nói, ngày hôm qua, ngài bảo giám đốc Tô từ chức.....

Người đàn ông đang đánh bàn phím bỗng dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô.

Ánh mắt quá uy hiếp, Ý Ý vốn muốn nói tiếp, liền bị dọa lui, chột dạ không dám cùng hần đối diện.

Cũng không biết cô lấy dũng khí từ đâu tới, đem câu nói bổ sung hoàn chỉnh.

- Ngày đó ở trong quán rượu, thật ra giám đốc Tô..... cũng không có bao nhiêu sai.

Cô vốn là muốn nói cùng giám đốc Tô không quan hệ, nhưng là trong lòng lại biết rất rõ, làm sao có khả năng sẽ không có quan hệ, vì không chịu được việc giám đốc Tô lấy người nhà của mình để van cầu cô, hiện tại cô cũng sẽ không đứng ở chỗ này.

Chịu đựng Nam Cảnh Thâm nhìn mình, con mắt lạnh lẽo, thoáng nheo lại, như là đã đem nội bộ tâm tư cô nhìn thấu.

- Không sai? Đem nhân viên nữ trong công ty tôi mang ra ngoài, đưa đến trên giường đàn ông, dựa vào da thịt lôi kéo hợp tác, đây chính là em nói không có bao nhiêu sai?

Ý Ý run rẩy, miệng nhỏ khê va chạm hai lần, rốt cuộc là không nói nên lời.

Bầu không khí thoáng ngưng trệ, trong phòng làm việc yên tĩnh đến quỷ dị.

Nam Cảnh Thâm dùng sức quăng con chuột, hai chân cao ngất từ đằng sau cái bàn đi ra, ánh mắt thâm thúy nhìn từ trên xuống dưới, mang ý tứ trách phạt cùng xem xét nhìn chăm chăm cô, nhìn đến Ý Ý tê cả da đầu, cảm giác đôi mắt hần, có thể trực tiếp từ đầu cô xuyên thấu xuống, không hiểu sao đỉnh đầu cô run rẩy.

Tĩnh mạch, loại trầm mặc này, duy trì khoảng chừng hai phút, trong lúc đó, chỉ nghe được người đàn ông này hô hấp càng ngày càng nặng nề.

Ý Ý không dám nói lời nào, lòng mi nhẹ nhàng run lấy lấy, khẽ nâng lên ánh mắt dò xét hần một chút, cô đem âm thanh ép tới trầm thấp.

- Gia cảnh ông ta không được tốt, trong nhà chỉ một mình ông ta kiếm tiền, ngài có thể hay không..... tạm tha cho ông ta?

- Tiêu Ý Ý.

Hắn gọi cả tên họ cô ra, âm điệu lạnh lẽo, nghiêng từng chữ từ trong miệng ra.

- Giới hạn của em ở đâu?

- Tôi.....

- Nếu như buổi tối ngày hôm ấy không có gặp phải tôi, em đã ngủ với Lưu tổng rồi, bây giờ còn đứng trước mặt tôi nói ra những lời ấy?

-..... Cô không biết.

Khuôn mặt lạnh lùng của Nam Cảnh Thâm từ từ chìm xuống, một phát bất được cổ tay cô, sức lớn đến mức giống như là muốn đem xương cô bóp nát.

- Trả lời tôi.

Ý Ý chấn động.

Cổ tay đau đớn, cô nhẹ nhnú mày lại, không dám kêu đau, lơ đãng nhìn qua, rõ ràng con mắt đen kìa của hắn đang ẩn nhẫn tức giận.

- Nam Tứ gia.....

Cô lúc này rốt cuộc cũng biết sợ, thanh âm yếu ớt như muỗi, lá gan nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa.

Một giây sau, người đàn ông trực tiếp ôm lấy cô, ép vào trong sofa, hắn nặng nề đè xuống, hai chân cô cong lên thì liền một đôi chân đè xuống.

- Tôi xem em thật sự không biết thân thể nam nữ khác biệt ở đâu, giáo huấn còn chưa đủ.

Tay hắn dùng sức lớn, kéo xé cổ áo cô xuống, lộ ra một đoạn vai trắng rất đẹp.

Cúi đầu, dùng sức ở trên bả vai cô cắn một cái.

- Để tôi hảo hảo dạy dỗ em, để em nhớ lâu một chút.

Ý Ý kinh ngạc sững sờ, liền đẩy hắn ra một cái, hai mắt trừng lớn, hoảng sợ nhìn người đàn ông ma quỷ kia.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Con nhỏ, có cảm thấy không

- Tôi sai rồi, tôi sai rồi.....

Cô gấp đến độ hết to, đón lấy ánh mắt hắn, cặp mắt đen bình tĩnh đến đáng sợ, cả người căng phồng tức giận, làm cho cô khiếp sợ.

- Nói một chút coi, sai ở chỗ nào?

Nam Cảnh Thâm bóp lấy eo của cô, thanh âm trầm thấp, khàn khàn, hầu kết chuyển động lên xuống.

Ý Ý hô hấp hỗn loạn, trong đầu xoắn xuýt rối tung, hốc mắt cố ép nước mắt, liền có muốn khóc cũng sẽ không khóc:

- Tôi không nên tới thay giám đốc Tô cầu xin!

Mi tâm người đàn ông nhấn lại, sâu trong con mắt lóe ra tia sáng lạnh tàn nhẫn.

Chộp mắt, tay dán vào eo của cô, nặng nề đè xuống, bắt đầu cời nút quần cô.

Ý Ý gấp gấp chặn lại, chạm vào ngón tay hắn, bỗng nhiên cảm thấy cả người mình thấu lạnh, sức của cô căn bản là không ngăn được hắn, Nam Cảnh Thâm chỉ dùng cánh tay đã ngăn cô lại, không trở ngại chút nào đem quần cô kéo đến khuỷu chân.

Hắn cười gằn, khí tức tỏa ra mang theo mùi vị lạnh thấu xương:

- Tiêu Ý Ý, đầu óc em thật đúng là ngu ngốc, em cho rằng, tôi muốn nghe chính là cái này?

- Vậy còn có thể là cái gì!

Cô sốt ruột, trong lòng nghĩ cái gì, trực tiếp liền hét lên.

Mặc dù đã kết hôn, tính ra, cô vẫn là một cô thiếu nữ, tuổi lớn ra, đại não sao lại không giỏi ra, đặc biệt là dưới tình huống này, cô sao lại không rõ, tệ hơn nữa, còn có thể đoán được tâm tư của người đàn ông này.

Cô đứng là cực sợ, không dám khóc lên, cật lực đè thanh âm cổ họng đến bốc khói, lại mở miệng, dĩ nhiên là khóc nức nở:

- Anh đến cùng muốn như thế nào, anh nói cho tôi biết đi, đừng bảo tôi đoán, tôi thật sự đoán không ra, van xin ngài.....

Con người người đàn ông tối sầm lại, có phần nộ, lạnh lùng, còn có tia thất vọng.

Hắn không nói hai lời, trực tiếp đẩy áo Ý Ý lên tới ngực, tay từ vạt áo dưới đi vào, lòng bàn tay bọc lấy cái nịt vú thêu phim hoạt hình của cô, nhào nặn, khí lực trên tay căn bản không lưu tình.

Rất kỳ quái, thật đau đớn, Ý Ý hít vào một ngụm khí lạnh, quay đầu che đi cảm giác si nhục.

- Nam Tứ gia..... Nam Cảnh Thâm! Tôi van anh, van anh.....

Cô nhanh chóng hô to, lại sợ bị người bên ngoài phòng làm việc nghe thấy, đành cắn vào môi dưới, bờ môi run lên, răng đều không thể cắn.

Con mắt Nam Cảnh Thâm càng ngày càng sâu, thân thể phản ứng càng ngày càng mãnh liệt, mấy cái nút áo trên áo sơ mi đã mở ra, cổ áo mở rộng, mờ hồ có thể nhìn thấy xương quai xanh hằn lồi lên, cơ bắp căng phồng, hắn thốt nhiên gầm nhẹ một tiếng, sờ eo của cô, rồi tiến vào trong lồng ngực, môi mỏng chống ở vành tai cô, trách mắng:

- Thỏ con, có cảm thấy không?

Bàn tay to lớn của người đàn ông như kim sắt điều khiển cô, khiến cô xụi lơ thân thể, lòng bàn tay dày rộng bao lấy cái mông của cô, dùng sức ép hướng về nơi đó của hắn, lòng bàn tay đốt nóng nhiệt độ, cùng nhiệt độ trước mặt hắn so ra, quả thực không đáng nói.

Ý Ý trong lòng bàn tay hắn rung động không ngừng, đầu ong ong.

- Tôi muốn ở nơi này làm em, em có thể làm được gì? Em dám nói thân thể của đàn ông cứng rồi sẽ không muốn phát tiết?

Từng tiếng, từng câu, làm cô á khẩu không trả lời được, nước mắt ngay ở khóe mắt, cũng không dám rơi xuống, nhìn chằm chằm trần nhà, ánh mắt trắng bệch, âm trầm, chỉ có thể nhìn thấy viền mắt hắn.

- Hiện tại, em còn cảm thấy chuyện khuya ngày hôm trước, không có tôi cô có thể an ổn? Còn mặt mũi đến thay giám đốc Tô cầu xin? Em đối với thân thể mình, đến cùng có bao nhiêu tri diện!

Hắn không để ý đến sự xấu hổ của cô, "nhất châm kiến huyết" chọc thủng cô, trên người cô gần như còn mỗi cái quần lót, đã dính chút nhiệt lưu kỳ quái từ bên trong thân thể mình chảy ra.

Loại cảm giác đó rất xa lạ, cô không biết này đại biểu cho cái gì.

Nam Cảnh Thâm cắn răng nghiêng lợi, cuối cùng phát một tiếng gầm nhẹ:

- Con mẹ nó em cho rằng, đồng ý vì em tắm nước lạnh, ngoại trừ tôi ra còn có người khác hả?

Cô sợ vỡ mật, một chữ đều nói không ra, kinh ngạc nhìn hắn, trong đầu trống rỗng.

Rất cực hiểu rõ tại sao hắn lại nổi nóng, là trách cô trong tiềm thức đối với cơ thể đàn ông đánh giá quá thấp sao.

Vậy đây không tính là một loại..... quan tâm?

Cô đứng là điên, lại ở thời điểm như thế này, lại có loại ý nghĩ này, quả thực giận dữ và xấu hổ đến muốn đánh mình bạt tai.

Nam Cảnh Thâm cúi xuống ở cổ cô, thật sâu thở hổn hển, không có tiến thêm một bước nữa, giống như đang bình phục xao động trong cơ thể. Tim Ý Ý như treo ở giữa không trung, chậm chạp không xuống được, con người lay động, cô cố gắng nuốt xuống một cái, đuôi mắt chậm chạp hướng về phía hắn nghiêng đi, khóe mắt nhìn ra chỗ ánh sáng, màu sắc lỗ tai hắn đã bình thường.

Mặc dù dục vọng đã thức tỉnh, hắn còn có thể duy trì bình tĩnh được không.

Hắn chống ở trên cổ cô thở ra khí thô, nhưng không làm gì nữa.

Không biết qua bao lâu, Nam Cảnh Thâm từ trên người cô rời đi, quay lưng về phía cô mà đứng, nhấc lên quần xilip, nút áo bị đứt sớm không biết đã

lăn đi nơi nào, cúi đầu nhìn một chút dọc vụng dưới bụng, không có dấu hiệu muốn lùi xuống.

Đáng chết!

Hắn chưa từng có mắt không chế qua như vậy.

Chỉ cần vừa dính vào thân thể của cô, cơ thể táo bạo liền không thể ép xuống được.

Sau khi hắn đứng dậy, Ý Ý ngay lập tức che lại mình, chậm rãi ngồi dậy, cảm áo kéo xuống, lại kéo quần, đến bây giờ tay cô còn đang run rẩy, căn bản không có lực, chẳng qua là chỉ cúi đến khuỷu chân, ước chừng hai phút mới kéo lên được, lúc cài cúc áo, móng ngón trở mắc vào trong khe hở, không không chế sức, đứt mất nửa đoạn.

Cô nhẹ hít một cái, không biết là móng tay đau, hay là bị hắn nhào nặn chỗ kia đau, hay thật sự cảm thấy xấu hổ oan ức, nước mắt rớt cục rơi xuống. Vừa nghe thấy động tĩnh, người đàn ông liền xoay người lại.

Hắn thâm thúy nhìn cô, Ý Ý theo ý thức cuộn hai chân, hướng về trong sofa trốn, đầu cúi xuống đến thấp, mi mắt nửa che, lông mi nhỏ dài trên điểm nước mắt như hạt châu óng ánh, cô cố ý không nhìn tới hắn.

- Cho tôi nhìn một chút.

Người đàn ông ngồi xuống, lòng bàn tay hướng cô mở ra.

- Tay.

Ý Ý không nhúc nhích.

Hắn chờ vài giây, sau đó kéo tay cô, lần này cô không giãy dụa. Khi hắn nhìn thấy cô đứt móng tay, dưới móng có máu chảy ra, mắt hắn liền chìm xuống.

Một tiếng thờ dài, hắn nắm lấy ngón tay của cô ngậm vào mồm.

Ý Ý giật mình, run rẩy nghiêng mặt đi, trong lòng ngứa ngáy, cô cắn môi dưới, cái miệng nhỏ đang run rẩy, rốt cục không nhìn được ai oán một tiếng.

Người đàn ông giương mắt, nhăn trán lại.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Oan ức ở đâu, nói nghe một chút coi

Không một tiếng an ủi, chỉ mồm đầu ngón tay đang chảy máu của cô, sau đó đè xuống, dán băng keo cá nhân vào vết thương.

Sau đó Nam Cảnh Thâm đi ra, hắn lấy ra hộp thuốc lá, lấy ra một điếu thuốc, bật lửa đốt, thực ra nội tâm hắn không có bình tĩnh như ở vẻ ngoài.

Nhưng mà, trên người Nam Cảnh Thâm tự có một loại khí chất tự phụ mà người bên ngoài khó có thể sánh bằng, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn có thể rất nhanh tỉnh táo lại, sự trầm ổn đó là từ trong xương mà ra, ngoại trừ khay áo bị kéo ở ngoài, khó có thể từ trên người hắn tìm thấy dấu hiệu chật vật, như trận kịch liệt lúc này, cũng chỉ có Ý Ý ở bên trong kia mới lấy ra được.

Tiếng cửa vang lên, Nam Cảnh Thâm tắt khói thuốc, nhắc chân hướng tới cửa, từ trong tay Cố Diễn nhận lấy đồ, cũng không nhìn người ta một cái, trực tiếp đóng cửa lại.

Nam Cảnh Thâm một lần nữa ở trước mặt cô ngồi xồm xuống, tâm tình hiển nhiên đã bình tĩnh lại.

Ý Ý vẫn còn kinh sợ, khóc nghẹn ngào, cả người run rẩy, yếu đuối giống như búp bê sứ đụng vào sẽ vỡ nát.

- Cảm thấy ủy khuất sao?

Người đàn ông cúi đầu, tầm mắt chăm chú nhìn trên đầu ngón tay cô, ngón tay thon dài nâng đốt ngón tay cô, chính là ngón tay đang đeo băng vết thương.

Ý Ý cắn môi, rầu rĩ, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng run:

- Ừ.....

- Oan ức chỗ nào, nói nghe một chút coi.

Cô vẫn cứ cắn môi, trong mắt đầy nước mắt tầng tầng lớp lớp giống như sương mù nhìn hẩn, đáng đáng nhỏ bé oan ức như đứa bé.

Nam Cảnh Thâm cũng không vội vã thúc giục, an tĩnh chờ cô mở miệng.

Vừa nãy hai bên đang bình tĩnh, Ý Ý lại không biện pháp điều chỉnh tốt tâm tình của mình, đến bây giờ, con mắt còn đỏ hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy rằng đỏ ửng, nhưng lại đỏ đến mức kì dị, chỗ nhân trung lại trắng bệch.

Đôi mắt mờ mịt, nhìn hẩn một chút, rất nhanh lại dời đi, trong mắt đầy phòng bị cùng cảnh giác.

Mơ hồ, đó là một sự phẫn nộ.

- Anh bá đạo, ngang ngược không biết lý lẽ, có mấy lời rõ ràng có thể nói rõ ràng, nhưng anh lại..... lại.....

Ép buộc.

Người đàn ông hơi run, đường nét lạnh lẽo cứng rắn không dần ra, trái tim đang đập như được cô dẫn dắt, bởi vì cô lên án hẩn với ngữ khí bị thương, không biết sao lại cảm thấy đau nhói.

- Còn gì nữa không?

Hẩn chờ đợi, giọng trầm thấp, mang theo một tia chọc ghẹo ngay cả mình cũng không phát giác ra.

- Tôi ngày hôm nay vừa mới tới công ty, giám đốc Tô liền đến cầu xin tôi, tôi biết không nên tới xin tha cho ông ta, nhưng ông ta thật sự rất đáng thương, trong nhà mẹ già con nhỏ dựa vào một mình ông ta nuôi, vợ còn mắc bệnh.....

- Cho nên em liền mềm lòng?

Giọng nói Nam Cảnh Thâm trầm ổn, không có bất cứ rung động gì.

Ý Ý liếc hẩn một cái, gờ tay lau mắt một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời bị dính nước mắt y như con mèo nhỏ:

- Vốn là không muốn quản, nhưng là tôi cảm thấy thật đáng thương.

- Mềm lòng?

Hẩn tựa hồ căn bản không quan tâm lời giải thích của cô, chỉ cố ý lặp lại câu hỏi lần nữa.

Con mắt như hồ phách của Ý Ý vụt sáng, bởi vì cô nước mắt mà có vẻ nặng trĩu, nhưng càng làm người khác thương yêu.

Nàng không biết Nam Cảnh Thâm hỏi như vậy ý tứ của, do dự qua sau, gật gật đầu.

Nam Cảnh Thâm bình tĩnh nhìn cô, rõ ràng không lộ vẻ gì, càng có vẻ cao thâm khó dò.

Hẩn cứ như vậy nhìn cô có tới một phút, mới đứng dậy, ngồi vào bên cạnh cô, ngón tay trắng nõn nắm lấy cằm của cô, sau đó, hẩn nhẹ nhàng, rất dịu dàng, lau nước mắt trên mặt cô....

- Ý Ý, ở trên thế giới này, trừ người thân yêu nhất ra, vĩnh viễn không được đối với người xa lạ nhẹ dạ, sự nhẹ dạ của em, sẽ khiến người khác làm xằng làm bậy, có hiểu hay không?

Cô mê man nghe, nhìn vào con người đen sâu hút của hẩn, nơi đó rất lạ lùng mà cô có thể hiểu.

- Học vấn của em có vẻ không tốt, tôi cũng không miễn cưỡng em, nhưng ít nhất phải có ý thức bảo vệ mình, người khác cầu xin em em liền nhẹ dạ, nếu như lần này em thành công thuyết phục tôi, lần sau, giám đốc Tô cũng có thể lấy cách như vậy làm thương tổn em, bởi vì em cho ông ta không phải trừng phạt, mà là buông thả.

Ý Ý không hiểu những lời này, vốn là chưa va chạm nhiều, Nam Cảnh Thâm cũng không muốn một lần dạy cho cô nhiều quá, cô không cần học được về mạnh mẽ, có hẩn che chở là tốt rồi.

- Trước khi em đến tìm tôi, em có từng nghĩ xem gia đình ông ta thật sự có khó khăn như lời ông ta nói?

Cô kinh ngạc, chậm chạp lắc đầu:

- Không có.....

- Sau đó cô đến giúp ông ta cầu xin, ở trước mặt tôi nói những lời này, em nghĩ em có thể còn đứng được ở đây à?

Phân tích của hần rất có logic, ý dần dần rõ ràng, Ý Ý vừa nãy không thể tỉnh táo lại, vào lúc này yên tĩnh lại, hần phân tích tư tưởng năng lực của người khác, nói ra, vừa vận đậm trúng chỗ cô đang mù mờ.

Ý Ý trợn mắt lên, nhìn hần, sau đó rất nhẹ lắc lắc đầu.

Cô lấy dừng khí, hơi di chuyển ra bên ngoài, tới gần hần một ít, ngón tay kéo lấy một góc áo sơ mi của hần, nhẹ nhàng lay động hai lần.

- Tôi hiện tại thật sự biết sai rồi, không nên tới tìm anh hồ đồ, Nam Tứ gia, anh đừng tức giận nữa được chứ?

Giọng nói nhỏ nhẹ, phảng phất như con mèo con.

Người đàn ông liếc cô một chút, sâu trong con mắt ấm lên, hầu kết lên xuống, giọng nói mang theo mê hoặc vang lên:

- Như vậy mới ngoan, nhiều lúc, cô phải tự mình phân rõ năng lực, không phải lần nào, tôi cũng có thể phân tích tốt xấu cho cô, biết không?

- Ủ.....

Cô đáp nhẹ:

- Tôi biết rồi.

Người đàn ông khẽ nhếch môi, ý cười không rõ lắm hiện ra, sắc mặt so với trước đã nhu hòa đi nhiều, lúc hần đưa tay nắm khuôn mặt cô, Ý Ý không có trợn.

- Như vậy mới ngoan.

Rồi bàn tay nhẹ nhàng xoa tóc cô.

- Đi vào phòng rửa tay rửa mặt đi, khốc đến như con mèo bản vậy.

Cô theo bản năng sờ mặt, những chỗ nước mắt chảy qua đã sớm khô cạn, sờ có chút dính, cô đáp một tiếng được, đến phòng rửa tay, nhìn mình trong gương mà sợ hết hồn, viên mắt hồng hồng, thái dương dính vài sợi tóc, cô dùng đầu ngón tay, quét tóc ra khỏi mặt, cảm giác dính dính.

Đầu chỉ là con mèo bản, hần là đứa bé mới đúng.

Cô phải quay về đáng về ban đầu, rồi còn quay lại chỗ hần nữa.

Ngẫm lại cảm thấy thật là khó có thể a.

Ý Ý không ở trong phòng rửa tay lâu, chỗ người đàn ông này, ngoại trừ một ít đồ tắm hằng ngày, không còn những thứ khác, sạch sẽ quá mức mà còn trống rất nhiều chỗ, cô cái gì đều vô dụng, chỉ dùng nước rửa mặt, lúc lau mặt lại do dự, hần có hai cái khăn mặt, ở trên giá xếp đặt đến mức chỉnh tề, cô không biết cái nào hần dùng rửa ráy, cái nào là rửa mặt, mà đơn giản cô cũng không cần, dùng khăn giấy lau qua loa một chút liền đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc, Nam Cảnh Thâm lần nữa ngồi trở lại sau bàn làm việc, nghe được tiếng bước chân, ánh mắt thâm thúy lạnh lùng giương lên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chỗ nào tốt để có thể sử dụng?

Có mấy người cái gì cũng không cần làm, hàng ngày cứ tồn tại cảm giác mãnh liệt như vậy.

Bất quá chỉ là một ánh mắt mà thôi, Ý Ý suy nghĩ nửa không biết nên làm sao.

- Nam Tứ gia, tôi, tôi rửa sạch mặt rồi.

- Ủ, thật ngoan.

Hần nửa nghiêng gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, con mắt màu mực rất sâu phảng phất như nước sông, giọng nói trầm thấp.

- Cô tốt nghiệp chưa?

- Dạ, rồi.

- Có cùng bạn bè họp mặt?

Ý Ý có chút không tìm ra được manh mối, nhưng cũng bị dẫn dắt, nói sâu hơn cái đề tài này:

- Hẹn một tuần lễ sau, mọi người cùng nhau tụ tập, xem như là tiệc tiễn đưa.

Nam Cảnh Thâm lạnh nhạt một chút, cầm điện thoại di động lên, như đang lật xem món đồ gì, y phục trên người hắn đã đổi qua, lúc trước là áo soni màu trắng, vào lúc này đổi thành màu đen, cô áo phông dựng thẳng ở bên gáy, phác hoạ đường nét bên dưới má thâm thúy, nhiệt độ không thấp, nên bên trong, hắn không có mặc áo khoác, tay áo được vén lên vài lần đến khuỷu tay.....

Người đàn ông này, khắp toàn thân đều tràn đầy khí chất đàn ông thành thực.

- Một tuần lễ sau, vừa đúng là thứ bảy.

Người đàn ông ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Ý Ý còn đang dao động tầm mắt, giọng nói thuần hậu hỏi:

- Dự định ngày đó đi?

Trong nháy mắt, Ý Ý tâm không bị khống chế hơi xao động một chút.

Cô cuống quýt dời tầm mắt đi, luống cuống nhìn mũi chân mình.

- Đúng vậy.....

Người đàn ông thoáng trầm ngâm.

- Đi chơi đi, chơi xong rồi thì nên kiểm chế lại và đặt mình vào công việc đi.

- A? Nha.....

Mắt Nam Cảnh Thâm sâu hơn một phần, như không có chuyện gì xảy ra từ trên mặt cô xẹt qua một chút.

- Đi ra ngoài đi, chuyện giám đốc Tô, không cho xen vào nữa.

Ngữ điệu trầm trọng chút, mang theo ý nhắc nhở.

Có kinh nghiệm vừa rồi, Ý Ý nào còn dám quăn, vội vã nói biết rồi, đẩy cửa ra rồi đi.

Bút máy trong tay người đàn ông chợt dừng lại, đặt nằm ngửa trên mặt bàn, ấn xuống nội tuyến, chuyển đến chỗ Cố Diễn.

- Thứ sáu tuần sau có lịch trình gì cả ngày không?

- Thứ bảy thì không, tôi đang xem xét.

Nam Cảnh Thâm đi công tác, từ trước đến giờ là đầy nửa tháng, Cố Diễn mở xem lịch trình làm việc, còn chưa có gì hết, lại vang lên bên tai giọng trầm thấp của người đàn ông.

- Mặc kệ có sắp xếp gì, toàn bộ dời hết đi.

Dời hết? Mi tâm Cố Diễn giật một cái.

- Ngày đó sẽ cùng chủ tịch ngân hàng họp.....

- Dời.

Ngữ khí người đàn ông không cho phép xen vào.

- Đem cả ngày đó xếp trống cho tôi, tôi có sắp xếp.

- Vâng.

Tình huống như thế, trước đây chưa từng có, về công tác, Nam Cảnh Thâm tuyệt đối sẽ không qua loa, phàm là là hân xã giao hay là hội nghị, sẽ không có khả năng dời, ngày hôm nay đúng là kỳ quái, có chuyện gì có thể so sánh với chuyện xin khoản tiền cho vay còn trọng yếu hơn.

.....

Ngày đó, giám đốc Tô bị sa thải.

Có người mới nhậm chức ở bộ phận quảng cáo, là tình anh chuyển từ chi nhánh công ty tới, là một phụ nữ chừng ba mươi, thành thực già dặn, vừa mới nhậm chức, các kế hoạch chụp hình quay quảng cáo từ chi nhánh công ty liền kéo qua đây, có người nói đây là ý của nữ chính quảng cáo Bạch Sanh Nhi.

Từ đó về sau, bộ phận quảng cáo thường tăng ca, tất cả mọi người đều bận bịu, Ý Ý cũng bận rộn, vội vàng in ấn, copy tư liệu, mua cà phê.

Cửa thang máy mở ra, Cố Diễm hướng ra phía ngoài liếc mắt nhìn, nghiêng đầu nói:

- Nam tổng, đây là lầu 12.

- Ừ.

Nam Cảnh Thâm đáp một tiếng, chân cũng đã bước ra ngoài.

Cách tường thủy tinh, nhìn khí thế bận rộn ngất trời ở bên trong bộ phận quảng cáo, tầm mắt chính là đang tìm bóng người quen thuộc.

Lần trước ở trong phòng làm việc dạy dỗ cô, sau đó mấy ngày liền không có gặp lại, Hồ Bá có gọi điện đến hai lần, nói khẩu vị cô gần đây chênh lệch rất nhiều, là do có tâm sự nặng nề, lâu rồi không có cười.

Cô là không tìm không phôi, có thể phát sầu chuyện tình gì được chứ.

Lời tuy như vậy, hôm nay kết thúc khảo sát đất xây dựng, trở về công ty thì tới trước tầng này.

- Chú Tư.

Phía sau, một giọng nói nam truyền đến, tiếng bước chân cũng càng ngày càng gần, có chút xốc nổi.

Nam Cảnh Thâm dừng lại, nhìn vào mặt Nam Vân, con mắt lạnh lẽo, không chứa chút nhiệt độ nào.

- Cháu nghe nói ngài ở đây.

Nam Vân đi tới trước mặt hần đứng lại, lấy uy thế cao, nhưng khí thế tự nhiên có chút kém.

- Có việc gì?

Giọng nói trầm ổn, rất có hương vị chín chắn của đàn ông, trong xương có loại khí thế vương giả cao quý.

Nam Vân cũng không có cái dừng khí cùng hần đối diện.

- Cháu muốn hỏi, sắp tới trong công ty có an bài đi công tác không.

Nam Cảnh Thâm nhẹ chớp mắt, một chút liền nhìn thấu tâm tư của hần ta.

- Cậu nghĩ đi?

- Nghĩ.

Nam Cảnh Thâm nghiêng đầu, hỏi dò Cố Diễm.

- Cậu ta gần đây có lịch công tác sao?

- Cái này tôi không rõ, ngài nếu muốn hiểu rõ, tôi có thể lập tức hỏi trợ lý Vân.

- Không cần hỏi.

Người đàn ông lo lắng nói.

- Đem công việc nửa tháng này của cậu ta giảm bớt một nửa, có thể để trống thời gian nào thì để trống đi.

Nam Vân vui mừng trong bụng, cho rằng Tứ thúc đã an bài ở ngoài cho hần ta, câu nói tiếp theo của Nam Cảnh Thâm, trong nháy mắt làm toàn thân hần ta lạnh thấu.

- Cậu mỗi ngày chỉ cần đứng giờ đi làm, chủ nhật cũng không cần ở lại trong công ty, mặt khác, Tỉnh Đình gả vào Nam gia đã một thời gian, đã sớm nên an bài lại mặt, tôi quay về nhà nói một tiếng, hai ngày này, cậu ngoan ngoãn theo cô ta về Tiêu gia đi.

Nghe vậy, Nam Vân khó có thể tin.

- Chú Tư, ý ngài là sao, là muốn đem cháu cùng con tiện nhân kia quẩn vào một chỗ đúng không, cô ta đến tốt cùng đã cho ngài lợi ích gì?

- Dưới cái nhìn của cậu, gửi lợi ích gì để có thể động được chú Tư?

Mặt mày Nam Cảnh Thâm nghiêm túc, tư thái ôn hòa, điềm đạm, trầm ổn không sợ hãi, không lộ ra trước mắt người khác, hàng ngày có thể khiến người ta tự giác khi ở dưới uy thế hắn. Trên người hắn có một loại trầm ổn do kinh nghiệm lâu năm chìm nổi ở trên thương trường lắng đọng xuống, lúc vung tay nhắc chân, đều khiến người khác không dám xem thường, mỗi một câu nói, giống như ra lệnh, làm người ta không thể bất bẻ được.

Nam Vân biết tính tình của hắn, nói nữa cũng không chiếm được cái gì tốt, bờ môi hơi giương ra, cuối cùng là sửa lại ngữ khí.

- Biết rồi, cháu sẽ đi.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm tốt hơn một chút.

- Trở lại đi làm đi.

Nam Vân nghiêng rặng, tâm trạng uất ức, con mắt lơ đãng thoáng nhìn thấy một bóng người, hắn ta ngẩn người, sau đó nhìn lại, cách cánh cửa kính lớn sát đất, hắn trông thấy một bóng lưng quen thuộc.

Cô sao lại ở chỗ này?

- Còn không mau đi đi?

Nam Cảnh Thâm giục, có chút cảnh cáo.

Nam Vân nhìn hắn một chút, ánh mắt khiếm tốn, lại liếc nhìn bên trong bộ phận quảng cáo, không nói gì, rời đi.

Nam Cảnh Thâm đứng nghiêm tại chỗ, lông mày dài như núi, bộ mặt cương nghị được tia nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, lộ ra vẻ thâm trầm, hơi thở hắn nhẹ nhàng, con ngươi đen sâu đột nhiên sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Lão nam nhân xấu xa

- Từ gia, ngài mạnh tay như vậy là muốn đem Vân thiếu gia cùng Tiêu Tinh Đình quẩn lấy.....

Cố Diễn ép giọng nói, nhưng chưa nói hết đã bị ánh mắt sắc bén của Nam Cảnh Thâm làm cho dừng lại, không dám nói nữa.

Hiện tại không có người ngoài, xưng hô từ Nam tổng đổi thành Từ gia, thái độ cũng không có mấy móc như vậy.

Nam Cảnh Thâm không phải là không nhìn ra ý tứ trên gheo của Cố Diễn, hắn khẽ nhủ lại lông mày.

- Rất rõ ràng sao?

Cố Diễn mím môi, gật đầu.

Rõ ràng, quá rõ ràng.

Nam Cảnh Thâm chưa bao giờ làm chuyện ép buộc người, vì tất cả mọi chuyện liên quan đến Tiêu Ý Ý, mà lần đầu tiên phá vỡ quy tắc của mình.

Từ gia cho tới bây giờ không có như vậy, hắn ước gì Nam Vân cùng Tiêu Tinh Đình cả đời đều không thể tách rời, mới thu thập tốt được Tiêu Ý Ý.

Dù sao cái thân phận bạn trai cũ này, hắn cảm thấy khá chán ghét.

.....

Ý Ý đang phát cà phê cho các đồng nghiệp.

Sắp quay hình quảng cáo, nữ chính rất khó hầu hạ, đưa ra một loạt yêu cầu. Có tin đồn, cô ta cùng phó tổng Nam Cảnh Thâm quan hệ rất không bình

thường, cho nên cô ta yêu cầu gì, tất cả đều phải làm.

Kết quả chính là đem bộ phận quảng cáo bặt tăm.

Ý Ý một tay nâng ly cà phê, lúc qua đường phải cẩn thận dưới chân, nhưng vẫn là dẫm lên cái gì đó buông thồng từ bàn làm việc, thân thể nghiêng ngã, cà phê trong tay toàn bộ đổ ra ngoài.

- Ai nha, cô làm sao không cẩn thận như vậy!

Nữ nhân viên gấp đến độ giờ chân, cô ta mới vừa sửa sang lại vài phần văn kiện, đặt ở cùng một chỗ còn chưa có đóng gáy, lại bị Ý Ý làm đổ cà phê phá hủy mất, đầu đầu trên văn kiện cũng có, trên y phục cũng bắn tung tóe ít cà phê, khẩu khí tương đối bức mình:

- Không nhìn thấy tất cả mọi người rất bận sao, lại không cho cô làm chuyện khác, đưa cà phê cũng không được, làm sao bây giờ đây, cô nói đi!

Cô ta nắm một tờ giấy, lại nặng nề thả xuống.

Ý Ý vốn là không phải người khúm núm, nhưng cũng xác thực coi như là lỗi của cô, liền không cùng người ta hung dữ, chỉ nói:

- Xin lỗi, tôi không cẩn thận, chữ còn có thể nhìn rõ ràng, tôi cảm đánh lại một phần nhé?
- Đánh một lần nữa? Đây chính là tôi nhin suốt đêm, cô đem phá hủy không nói, cứ như vậy hời hợt quên đi?

Ý Ý cau mày, bên trong mắt nhìn ra vẻ thiếu kiên nhẫn, cô cao giọng nói.

- Không phải vậy chứ cô còn muốn làm sao đây?

Đối phương không nghĩ tới cô sẽ tỏ thái độ này, nhất thời kinh ngạc.

- Chỉ ít, chỉ ít.....

Cô chỉ ít nửa ngày, cũng không nói ra cái gì, bỗng nhiên vò lấy quần áo Ý Ý, vụn vặt áo cô hướng về văn kiện lau, làm như căn bản không có làm chuyện gì, chỉ thuần túy hả giận thôi.

- Cô!

Lúc này, một bàn tay lớn, nắm lấy eo của cô, đưa cô vào trong một bộ kiên cố ngực.

Ý Ý chợt kinh, đang muốn né tránh, giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên:

- Xây ra chuyện gì?

Thanh âm này.....

Nàng hoảng hốt cảm thấy là từ sau gáy xuyên thấu xuống, rất có nhận ra độ, ngẩng đầu, quả nhiên là hắn.

- Nam tứ..... Nam phó tổng.

Mặt Nam Cảnh Thâm lạnh lẽo không hề có cảm xúc, lấy tư thái bề nhễ, ánh mắt lưỡi dao nhìn nữ nhân viên làm khó dễ Ý Ý.

- Tôi đang hỏi cô, nói.

Lúc này, trong phòng làm việc yên lặng như tờ, người người cảm như hén, đã sớm cảm thấy được lửa giận của Nam phó tổng.

Nữ nhân viên nào còn hung hăng mạnh mẽ như vừa nãy, cả người run rẩy, thở nhẹ cũng không dám thở.

- Tôi mới vừa làm tốt tập tài liệu, cô ấy..... cô ấy lại làm ướt chúng.

Con mắt người đàn ông tối đen u ám đi, sâu trong đó càng lạnh hơn mấy phần.

- Cà phê?

- Dạ..... Chính là cà phê mua. Khoảng thời gian này, vẫn..... vẫn luôn là Tiêu Ý Ý phụ trách toàn bộ khâu cà phê.

Hắn cười lạnh một tiếng:

- Công ty mượn thực tập sinh, chính là để cho các người tự xưng là tiền bối để sai khiến à?

Người kia run lên, suýt chút nữa không đứng thẳng được.

Tay Nam Cảnh Thâm đặt ở trên eo Ý Ý lấy ra, lúc này mới nhìn thẳng vào cô, sự thâm thúy trong mắt, con ngươi lạnh dần, bình tĩnh đến đáng sợ.

- Còn lại bao nhiêu cà phê, toàn bộ đem tới đây.

Ý Ý cũng rõ lắm dụng ý của hắn, nhưng tình huống trước mắt, hắn nói cái gì, vậy liền làm cái đó, bên cạnh cũng có đồng nghiệp cho cô cái nháy mắt, tốt nhất chớ đem mình nổi bật quá, giúp đỡ cô đem cà phê còn bốc hơi nóng bụng đến trước mặt Nam Cảnh Thâm.

- Nam tổng, cà phê đều ở đây, còn lại chín ly.

Nam Cảnh Thâm cong tay lên, ở trên mặt bàn gỗ gỗ, tốc độ không nhanh không chậm, phát ra tiếng vang, như là đánh vào lòng người, sắc mặt lạnh băng, cực kỳ hờ hững nhìn lướt qua.

- Yêu thích uống cà phê đúng không, đem những này uống hết đi, nếu như không đủ, tôi lại gọi người đi mua.

- Nam phó tổng, những thứ này..... những thứ này tôi làm sao uống hết.

Nữ nhân viên buồn bã xin tha, nhưng người đàn ông không nhúc nhích chút nào, xung quanh không có người nào dám cầu xin, cô ta nhìn chung quanh một vòng, bí mật mang theo ánh mắt khuất nhục cùng yếu thế cầu viện, cuối cùng rơi vào Ý Ý.

- Nam phó tổng.....

Ý Ý vừa mới há mồm, tầm mắt Nam Cảnh Thâm như lưỡi dao ác liệt đâm tới.

Cô rùng mình, bỗng nhiên liên tưởng đến chuyện giám đốc Tô, nếu cô lúc này dám mở miệng, có lẽ sẽ bị hắn..... lập lại giáo huấn một lần nữa.

Mắt thấy không có người nào dám lên tiếng, nữ nhân viên kia không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, hai tay dùng sức mới có thể miễn cưỡng nâng lên cốc cà phê, nhưng lại run rẩy, tiếng khóc nức nở nghẹn trong cổ họng, không dám phát ra.

Nam Cảnh Thâm cầm cái ghế, ngồi xuống gần đấy, hai chân thon dài cao ngất để hai bên, mặc dù là ngồi, ở đây không có ai dám cảm thấy hắn thấp hơn một cái đầu, quanh thân tản ra hơi thở tự phụ lạnh lẽo.

Lạnh lẽo gần như không có tình người.

Cố Diễn nhận cuộc điện thoại, sắc mặt hơi dị dạng, hắn cúi người, nói nhỏ một câu ở bên tai Nam Cảnh Thâm.

- Cô ta đang làm cái gì vậy?

- Chuyện này.....

Cố Diễn cũng nói không ra nguyên nhân vì sao.

Nam Cảnh Thâm cũng không phải là thật muốn hỏi, hắn đứng dậy, nói:

- Cậu ở chỗ này nhìn đi.

Cố Diễn kinh ngạc, tầm mắt mấy không thể xem xét ở trên người Tiêu Ý Ý một chút, lại rất nhanh dời đi chỗ khác, trong lòng như sáng tỏ, trên miệng chỉ đáp lại, sau đó nhìn theo hướng Nam Cảnh Thâm rời đi.

Gặp thoáng qua một lúc, đuôi mắt hắn cũng không chéch lên, Ý Ý lên dò xét hắn một chút, mặt mũi hắn thâm trầm không có nổi phong ba.

- Được rồi, đừng vây quanh xem trò vui nữa, nên làm gì thì làm đi.

Cố Diễn vỗ tay, tất cả mọi người đều tản ra.

Ý Ý cũng phải đi, bị nữ kia đồng nghiệp kia kéo, khóc lóc cầu xin cô:

- Ý Ý, là tôi sai, không nên tìm cô rồi tra, cô giúp tôi nói một chút lời hay với Cố trợ lý, những ly cà phê, tôi thật sự, thật sự uống không hết.

- Tiêu tiểu thư, quần áo bẩn rồi, đi xử lý một chút đi.

Cố Diễn cười híp mắt, thái độ rất hòa thuận, ý tứ đuôi người cũng rất rõ ràng.

Ý Ý không khỏi sửng người, chuyện này nếu như cô có bản lĩnh quần, đã sớm quần rồi, cho nên cô không có nói gì, trực tiếp đi tới phòng rửa tay cuối hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Hôn nhân của hắn chỉ là trên danh nghĩa

Cửa phòng làm việc Phó tổng tài khép hờ.

Nam Cảnh Thâm đẩy cửa, một bóng người từ chỗ tối nhảy ra, treo ở trên cổ hắn, hương thơm ngào ngạt nức mũi, đeo mắt kính màu đen, người phụ nữ ngửa đầu nhìn hắn.

- Từ ca, biết em đến rồi, anh tại sao lâu như thế mới đến?

Nam Cảnh Thâm để hai tay ở trong túi quần, không cúi đầu, con ngươi nửa hạ thấp, không có bất kỳ tâm tình gì, liếc mắt xuống.

- Buông tay.

Người phụ nữ làm nũng chu mỏ.

- Không mà, anh mỗi lần đều lạnh băng băng như vậy, em sẽ không nghe theo đâu.

Như là vì chứng thực câu nói này, hai tay cô càng quấn quýt chặt lấy cổ của hắn, ngược đầu, chu đôi môi, chỉ kém hai li là có thể chạm đến dưới cằm hắn. Cô cố ý nhón lên, từ nhỏ đã học nhảy múa, càng thuận tiện cho cô quấn ở trên thân người đàn ông, làn váy màu tím hồng nhạt như hòa hợp với bộ com lê của hắn.

Cô gỡ mắt kính xuống, kéo tóc ở phía sau ra, tiện tay gãi hai lần, mái tóc dài nâu quấn đến eo, làm nổi lên đôi mắt to nhí nhánh của cô, ngũ quan tinh xảo, là một báu vật rất đẹp.

Nam Cảnh Thâm không có đẩy cô ra, cũng không có ôm cô, chỉ nhíu mày lại:

- Sao lại chạy đến đây?

- Tìm anh a, ngày hôm nay em mới vừa xuống phi cơ, biết anh tới Hoa Thụy đi làm, vừa vận em mới cùng Hoa Thụy có hợp tác, mới quay quảng cáo ở chỗ các anh, mà cũng là sản phẩm nhà các anh, bắt quá em đến, là đặc biệt vì anh mà tới.

Bạch Sanh Nhi nháy mắt, trong mắt ánh lấp lánh, nhìn người đàn ông có thể nói là sùng kính, là cái loại nữ nhân đối với người đàn ông mình yêu thích, đều không giấu được.

Nam Cảnh Thâm giơ lên một tay, bắt lấy tay cô, không mạnh tay, ung dung đẩy cô ra, chân dõn đi, khoảng cách giữa hai người liền bị kéo xa.

- Là lại đây ký hợp đồng?

Giọng điệu máy móc, có thể nói là lạnh lùng.

- Từ ca!

Bạch Sanh Nhi tức giận siết nắm đấm, dùng sức giẫm hai chân, tức giận đến lồng ngực lên xuống kịch liệt.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm không hề thay đổi rút ra một phản hợp đồng trên mặt bàn.

Đối với bất mãn của cô căn bản không nhìn đến.

- Mới nghĩ tốt, chính em tự xem một lần, hoặc là gọi người đại diện đi vào xem, có chỗ không ổn, có thể thương thảo.

Bạch Sanh Nhi nghiêng rằng, cô yêu thâm bộ dạng cao cao tại thượng này của hắn, nhưng cũng cực hận không hề có một chút ân tình vị hắn, bản trên mặt, còn kém viết xuống hai chữ "Cấm dục" thôi.

Cô nổi giận, hai tay ôm ngực, hừ nói:

- Không ký, em đến cũng không phải để ký hợp đồng.

Nam Cảnh Thâm ngược lại cũng không miễn cưỡng cô, thẳng kéo dài Đại Ban ghế tựa ngồi xuống, tiếp tục click chuột hai lần, chờ màn hình sáng lên.

Bạch Sanh Nhi không dám thật sự ở trước mặt hắn làm bộ làm tịch, nhưng hắn lại thật bắt đầu làm việc, lạnh nhạt để cô bên cạnh, cô chưa từng nhận qua loại đãi ngộ này, đối lại là người đàn ông khác, hận không thể đem cô lên trời, hắn ngược lại tốt!

- Tứ ca!

Cô nâng cao giọng, ít nhiều có chút yếu thế.

- Hợp đồng ở đây, chính em tự quyết định.

Nam Cảnh Thâm ngược mắt, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn của Bạch Sanh Nhi trong con ngươi của Nam Cảnh Thâm, nhưng không thấy hắn có chút gợn sóng nào, vẫn là giọng nói trầm ôn như vậy.

- Sanh Nhi, em từ nhỏ đã nghe lời, đừng hồ đồ.

- Nghe lời nghe lời, em chỉ nghe lời của anh!

Miệng cô chu lên cao, bắt đầu đi tiêu sái đi qua, đem hợp đồng cầm lên, ánh mắt lại trừng trừng nhìn hắn:

- Anh a, lúc nào không muốn công tư rõ ràng, rất lạnh lùng nha.

Hợp đồng là luật sư của Hoa Thụy làm ra, cô cùng Hoa Thụy trước kia có mấy lần hợp tác, kỳ thực không cần nhìn cũng được, cô một mực giả vờ giả vờ ngồi ở sô pha, vài tờ giấy trong hợp đồng đặt trên đùi, trong lúc gọi trợ lý đưa hai ly cà phê vào.

Một phần hợp đồng, cô kì kèo đến nửa giờ, liên tiếp nhìn ba lần thời gian, mới chậm rì rì ký tên, đưa tới tay Nam Cảnh Thâm.

Hắn cup mắt liếc nhìn, mấy chỗ cần ký tên không có sai sót gì, liền đem hợp đồng làm hai phần, lấy cẩn thận một phần.

Bạch Sanh Nhi hai tay chống tại mép bàn, từ trên xuống nhìn khuôn mặt tuấn soái, lòng nhẹ xao động.

- Tứ ca, lập tức nghỉ làm đi, cùng em ăn bữa trưa nhé?

Nam Cảnh Thâm ngẩng đầu, ngũ quan tinh xảo rõ ràng không có bất kỳ tâm tình gì, liếc nhìn cô ta một cái, nhấn điện thoại nội bộ.

.....

Cà phê nhuộm màu ở trên y phục, màu sắc đã đậm hơn, Ý Ý đã rửa hai lần, màu sắc có phai đi một chút, có thể vẫn còn lỗ chỗ vài nơi trên áo, sau khi thổi khô, nhăn nhúm, phi thường ảnh hưởng tạo hình của mình.

Cô đơn giản đem vạt áo toàn bộ nhét vào bên trong quần lót.

Mới mấy ngày trước, cấp trên ban bố quy định mới ở công ty. Giờ làm việc, nhân viên công ty không cần phải mặc âu phục hoặc trang điểm, có thể tùy tình hình, muốn mặc cái gì thì mặc. Nhân viên lâu năm trong công ty vừa giật mình cũng mừng rỡ, phải biết, Hoa Thụy xưa nay quy định cứng nhắc, đi làm tuyệt đối không cho phép mặc thường phục, dù mua rất nhiều quần áo đẹp cũng không cơ hội mặc, không nghĩ tới tân phó tổng vừa lên đã được cho mặc, là quyết định sáng suốt nhất đã vậy còn rất được lòng người.

Ý Ý vốn không để ý đến những quy củ quần áo, một là không quen, thứ hai, khuôn mặt tròn tròn như em bé không thích hợp mặc mấy bộ đồ đó.

Hiện tại cũng tốt, lại mặc áo sơ mi quần bò thoải mái, đối với cô ngược lại là chuyện tốt.

- Nhìn thấy chưa, chuyện ngày hôm nay, Nam phó tổng tự ra mặt giúp Tiểu Ý Ý đấy.

- Còn cần cô nói a, con mắt ai chẳng thấy, hơn nữa a, lúc Nam phó tổng ôm eo Tiểu Ý Ý, cô ta không có từ chối.

- Tôi có được ôm, cũng sẽ không từ chối a, Nam phó tổng đẹp trai hơn người a.

- Có thể Tiểu Ý Ý không cảm thấy bất ngờ a, cô không phát hiện sao, cô ta không có chút nào giật mình, cô nói nói chúng tôi chỉ là bộ phận quảng cáo nho nhỏ, cấp trên lúc nào tự mình đến qua, không phải chỉ là một ly cà phê thôi sao, Nam phó tổng lại che chở như thế, anh ta và Tiểu Ý Ý, quan hệ khẳng định không bình thường, tôi nói, lấy học lực của cô ta, làm sao có khả năng được cho vào.

- Bọn họ? Không thể nào, tôi có nghe nói a, Nam phó tổng đã có vợ, tuy rằng đồn đại không thể tin, nhưng cũng có thể tin mấy phần, còn nữa, bát quái gần đây có nhiều chuyện điên lảm, kỳ thực a.....

Câu nói kế tiếp, bị ép thành giọng khì:

- Nam phó tổng có hôn nhân trên danh nghĩa, bạn gái chân chính của anh ta, chính là nữ diễn viên Bạch Sanh Nhi.

Ý Ý vừa vặn từ phòng rửa tay đi ra, vừa mới từ sau cửa đi ra, đứng rửa mặt trước hai cô nàng nhân viên nhiều chuyện. Hai cô nàng đồng thời im lặng, nhìn cô như nhìn thấy quỷ.

Hai đôi con mắt đồng thời nhìn sang, cảm giác tồn tại rất mãnh liệt, Ý Ý tưởng lo là cũng không được, cô lễ phép hỏi một câu:

- Hai người là muốn rửa tay sao?

Đối phương cuống quýt xua tay:

- Không rửa không rửa.

- Ủ.

Ý Ý khẽ cười.

- Vậy làm phiền nhường một chút, tôi muốn rửa tay.

- A, vâng.....

Bước chân chỉnh tề, hai người giống như cái bình di động.

Ý Ý rửa tay cũng không được tự nhiên, bởi vì... có hai cô nàng đang ở phía sau đâm chọc nhìn cô, ánh mắt phức tạp khó phân biệt, đôi mi thanh tú của cô nhẹ nhàng nhú lên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Cô giả trang đóng thế

Vì đột ngột quá, cô không chắc chắn giờ tay lên, hướng về trên mặt mình sờ sờ, quay về gương xem, không có vấn đề gì a, quần áo cô hơi bẩn, nhưng trên mặt không có gì, có gì đáng xem.

Vừa nãy ở bên trong nhà vệ sinh, nghe thấy bên ngoài có giọng nói, rất nhẹ, cô một câu cũng không nghe rõ.

Không phải là cô không thức thời ở chỗ này rửa sạch tay, vậy mà cũng có người ai oán nhìn chăm chăm cô.

Chỗ có nhiều phụ nữ chính là đất thị phi, lời này quả nhiên không sai.

Ý Ý rửa tay, lau cũng không kịp lau, trực tiếp đi ra, lại chờ ở đây, sợ bị người ngoài nhìn mình.

Hướng về phía bộ phận quảng cáo, dọc theo đường đi, trong lòng cứ bồn chồn, thực ra ngay cả tên vị nữ đồng nghiệp kia cô cũng không biết, hôm nay xung đột, hoàn toàn không cần làm lớn chuyện như vậy.

Nhưng ra mặt cho cô, lại là Nam Cảnh Thâm, không muốn trở thành tiêu điểm cũng khó.

Trong lúc đó, Bạch Sanh Nhi nổi giận đùng đùng mang theo người đại diện Phương Viên từ trong thang máy đi ra, cái kính đeo chiếm nửa khuôn mặt, cũng không giấu được lửa giận trên mặt, đi được đoạn đường, bỗng nhiên dừng lại, ôm ngực, hô hấp dồn dập, cho thấy tức giận không hề nhẹ.

- Tôi thật vất vả đóng xong một bộ phim, gần nửa năm rồi chưa thấy anh ấy, ước chừng ăn bữa trưa với anh ấy lại khó như vậy.

- Nam phó tổng không phải là tạm thời đang có hội nghị sao.....

- Cho dù có là tạm thời, nếu anh ấy không muốn theo tôi ăn, cũng không an bài trợ lý anh ấy đi, cứ coi tôi như là khách hàng mà đối xử!

Phương Viên không dám lên tiếng, nghĩ thầm, nếu thực sự là khách hàng, nói không chừng bữa trưa này, Nam phó tổng sẽ vì thể diện của mình mà đi.

- Không ăn cơm, không ăn cơm nữa, anh ấy lại đem tôi phải đến bộ phận quảng cáo chọn người, nói là công ty không có chuẩn bị cho tôi trợ lý, để tôi tùy tiện mang hai người đi quay chụp hiện trường!

Bạch Sanh Nhi càng nói càng tức, một cước đá vào trên tường, năm ngón chân dưới đầu mũi giày nhọn bị chấn động đến tê rần, cô không cảm thấy đau, sức lực để tức chết rồi, nơi nào còn có cảm giác đau.

Cô bám vào Phương Viên, tức giận bất bình nói:

- Tôi đầu gì cũng hai lần là ảnh hậu điện ảnh, tôi bị anh ấy đối xử như vậy, có phải là hơi quá đáng không!

- Cô nghĩ như vậy à, cô cùng Nam phó tổng quan hệ thân mật, vì lẽ đó anh ta mới tùy ý đối với cô như thế, nếu như hấn khách khách khí khí với cô, cô cũng đồng ý?

Phuong Viên lời nói không nhanh không chậm, vừa vắn đăm vào tim Bạch Sanh Nhi.

Cô hiểu rõ nhất vị đại tiểu thư này, dựa vào gia thế bối cảnh, sau khi gia nhập giới giải trí, bên trong hoành hành bá đạo, tính tình cực kì gay gắt, bất kỳ chuyện gì, cũng phải theo ý cô nàng.

Phuong Viên theo cô ta mấy năm, chỉ có thấy cô ta đi theo Nam Cảnh Thâm, nhiều lần bị tức đến giờ chán, lần sau còn không phải tha thiết mong chờ đi gặp, bây giờ nói những câu nói này, thuần túy là phát tiết một chút, cũng kể khổ, qua trận này là tốt rồi.

Quả nhiên, Bạch Sanh Nhi cảm thấy lời này rất có lợi, hừ hừ hai tiếng, trên mặt cuối cùng cũng coi như có nụ cười.

- Đây còn tạm được.

- Đi thôi, đi chọn người đi, lúc cô xem hợp đồng sao không cẩn thận một chút, không nhìn thấy trên hợp đồng viết sau ngày ký kết phải lập tức quay chụp, trong một tuần lễ phải hoàn thành?

Bạch Sanh Nhi bị giáo huấn đến có chút chột dạ.

- Tôi làm sao mà biết.

- Đến thăm thôi, đúng chứ.

-

Càng chột dạ, kết quả à, bước chân cô hướng về bộ phận quảng cáo tăng nhanh hơn gấp đôi.

Lúc ở chỗ ngoặt, bỗng nhiên có người đi ra, đụng phải Bạch Sanh Nhi.

Cô sửa lại mắt kính, cau mày trách mắng:

- Đi không có mắt à!

Ý Ý kỳ quái ngẩng đầu, cô đều còn chưa mở miệng, đối phương đã ồn ào lên tiếng trước.

- Cô là.....

- Chớ nói nhiều, còn cô, đi theo tôi.

Bạch Sanh Nhi lờm một cái, quay đầu bước đi.

Ý Ý lờ mờ, ai tới giải thích chút cho cô biết, đây là tình hình gì, cô vừa nãy chỉ là muốn nói, cái cô này rất giống một minh tinh nào đó, thuần túy là hiếu kỳ mà thôi, lại bị xem thường, đây là cái tình huống gì.

Sau mười phút, Ý Ý ngồi lên xe, còn cảm thấy có chút khó hiểu.

Phuong Viên đơn giản giải thích hai câu cho cô, bất ngờ là, Tiêu Ý Ý cô rất vinh hạnh được tuyển làm trợ lý tạm thời cho Bạch Sanh Nhi trong thời gian quay chụp quảng cáo.

..... Thực sự là thấy quý.

Cô nhanh chóng gọi điện thoại cho giám đốc, nói rõ tình huống, đối phương không có hoảng hốt, dặn dò vài câu liền cúp máy.

Cảnh buổi chiều ở bên trong nhà kho, nền màu hồng, đồ nội thất hồng nhạt, bồn tắm hồng nhạt.

Hoa Thụy mới tung ra sữa tắm thơm ngát mùi anh đào, vì cái chủ đề đột xuất này,..... liền nhất định phải đem gian phòng bố trí giống với gian phòng chim bồ câu như thế sao.

Ý Ý không thể lý giải.

Bồn tắm hình tròn, khá là rộng.

Bạch Sanh Nhi thật xảo quyệt, cô ta dĩ nhiên không cho phép đổ nước máy vào bồn tắm, còn dặn dò người đem khử trùng bồn tắm bằng cồn, lau đến khi một chút xíu nước cũng không có, sau đó đổ đầy nước khoáng.

Nước rất lạnh, có điều đạo diễn cần quay ra hiệu quả hơi nước, dùng nước nóng, sợ hình ảnh có chút hư, đành sử dụng máy phun thay thế.

Bạch Sanh Nhi cần phải ngâm trong nước, chụp tấm hình phải vô cùng cẩn thận, Ý Ý ôm khăn tắm chờ ở bên cạnh, lúc Bạch Sanh Nhi trồi lên mặt nước, cô ngay lập tức chạy tới, nắm khăn tắm bao kỹ lưỡng cô ta, tới tới lui lui chạy mấy lần, bụng Ý Ý hơi khác thường, ục ục vang, vừa bắt

đầu còn tốt, sau đó, là mơ hồ đau.

Cô cố chịu đựng, dự định chờ Bạch Sanh Nhi xuống nước một lần nữa lên đi phòng rửa tay.

- Cô tới đây.

Bạch Sanh Nhi đứng trước ống kính, cùng đạo diễn nói nhỏ vài câu, bỗng nhiên không biết gọi ai hô một câu.

- Nói cô đây, cái cô mặc đồ trắng quần bò kia, lại đây.

Bạch Sanh Nhi cuống lên, Phương Viên trực tiếp đi tới trước mặt Ý Ý, đem cô cho kéo tới.

- Nghĩ gì thế, tôi gọi cô hai lần, cô không có nghe thấy sao?

Ý Ý chỉ mình.

- Cô vừa nãy là đang gọi tôi?

- Chỗ này còn có người thứ hai mặc đồ trắng quần bò sao?

Bạch Sanh Nhi oán hận nói, lại quay đầu nói với đạo diễn:

- Cô ấy có vóc người gần giống tôi, bảo cô ấy thay tôi.

Đạo diễn quét mắt Ý Ý từ trên xuống dưới, cuối cùng nói.

- Dẫn cô ấy đi thay quần áo.

Đây là làm sao.....

Ý Ý bị kéo đến trong phòng thử áo, hai ba cái liền bị lột sạch, thay đổi bộ áo tắm giống như với bộ của Bạch Sanh Nhi. Cô bị mang ra bồn tắm bên cạnh đứng, đạo diễn ở ống kính vỗ tay.

- Nghe cho kỹ, cô sau khi xuống nước, chỉ lộ lưng thôi, tuyệt đối không thể đem mặt lộ ra, tự mình tìm góc độ, có nghe thấy không.

Ý Ý rơi vào trong sương mù, cô đây là bị cho rằng sẽ đóng thế Bạch Sanh Nhi sao.

Sao không một người hỏi qua cô có đồng ý hay không đây!

Có điều đồng ý hay không, cũng không tới phiên cô định đoạt, con vịt bị đuổi tới đỉnh núi, nơi nào còn có thể dễ dàng để cho chạy thoát.

Chỉ là bụng có cảm giác đau, ngâm mình ở trong nước càng thêm rõ ràng, cô càng ngày càng đau, cong mỗi cái eo thôi cũng đã thấy đau, rất giống đau đốn trong kỳ kinh, thậm chí càng đau hơn, rất nhanh đã hành hạ cô đến sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nghi ngờ mang thai

Bị kẹt đau, rất nhanh hành hạ cô đến sắc mặt trắng bệch.

Ý Ý cố nén, một tiếng cũng không kêu ra, cô chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ, cộng thêm đóng thế mà thôi, người ở chỗ này, căn bản sẽ không coi chuyện của cô là đáng kể, vẫn nhìn đến khi quay chụp kết thúc, cô nằm ngoài bồn tắm không thể động đậy, trên mặt không biết là mồ hôi hay là nước mắt, một đôi tay trắng ngọc, mềm mại rũ xuống, dùng khí lực toàn thân còn sót lại bám víu vào thành bồn tắm.

Ngôi sao lớn cùng đạo diễn cùng nhau rời đi, người xung quanh tới tới lui lui, bên trong hậu trường người càng ngày càng ít, mãi cho đến khi tổ đạo cụ đến hỏi thúc cô rời đi, cô mới miễn cưỡng chống chút sức lực cuối cùng đến phòng thay quần áo thay đồ, rồi gọi điện thoại cho Bạc Tư.

Nửa giờ sau, Bạc Tư tìm tới chỗ cô, cô dựa lưng vào vách tường, ngồi dưới đất, thân thể cuộn lại run rẩy.

Trong lòng Bạc Tư giật mình, bước nhanh tới.

- Phu nhân, cô làm sao vậy?

Ý Ý ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, dọa hấn một cái:

- Tôi đưa cô đi bệnh viện.

Hắn đem Ý Ý ôm ngang lên, bước nhanh, Ý Ý sợ đến tóm chặt cổ áo của hắn.

- Đừng đi bệnh viện, tôi không sao.

- Đã bị như vậy còn có thể gọi không có chuyện gì!

Bạc Tur mở cửa xe, không nói hai lời đem cô ôm vào xe.

Lúc đóng cửa, Ý Ý đưa tay ra chặn, nhanh chóng cầm lấy một bên cánh tay Bạc Tur, buồn bã lắc đầu:

- Thật sự không có chuyện gì, chỉ là tôi đau bụng, chúng ta về nhà, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

- Không có chuyện gì?

Bạc Tur hít sâu một hơi, có chút giận.

- Phu nhân, cô nghĩ không có chuyện gì, nhưng Tứ gia sẽ trách tội chúng tôi, cô bị thương dù chỉ một cọng tóc, chúng tôi đều không đền nổi.

- Tôi sẽ không nói cho hắn, tuyệt đối sẽ không nói, được không?

Trên thực tế, cô đi đâu thì đi đó, hai năm qua một cú điện thoại đều không có thông qua, chính là muốn nói cũng không tìm được đường a.

- Không có thương lượng.

Bạc Tur vẫn cứ quặm mặt lại, không nghe lời giải thích của cô.

- Tôi chỉ ở trong nước lạnh bốn tiếng, cái bụng có chút không thoải mái mà thôi!

Ý Ý bật thốt lên, vừa dứt lời, không ngoài ý muốn tiếp nhận ánh mắt lạnh lẽo của Bạc Tur, cô chợt dạ cúi đầu, đem sự tình rõ ràng mười mười nói ra.

- Tôi hiện tại cần nghỉ ngơi thật tốt, cần bản không cần đi bệnh viện, chúng ta về nhà, được không?

Cô cất tiếng mềm mại, làm nũng.

Sắc mặt Bạc Tur chìm lạnh nhìn chằm chằm cô một lúc, sau đó thở dài.

- Sau đó nếu như bị Tứ gia biết, tôi sẽ bị xẻo một lớp da.

Hắn đẩy tay Ý Ý ra, đem cửa xe đóng, sau đó vòng tới chỗ ghé lái ngồi vào.

Xe chạy được một lúc, Ý Ý nhận ra đây là đường về biệt thự, nỗi lo lắng mới hạ xuống.

Cô lặng lẽ đưa tay đặt lên bụng, dùng áo khoác che kín, lén lút mò, đã không đau như trước, nhưng vẫn mơ hồ có chút cảm giác đau, nhiệt độ dưới lòng bàn tay rõ ràng bình thường, nhưng cảm giác cái bụng của mình lạnh lạnh.

Rất khó hình dung đây là cảm giác gì.

Về đến nhà, cô đem lời nói tương tự nói cho Hồ Bá, lại tránh không được trúng một trận giáo huấn, cuối cùng ở dưới mấy con mắt nhìn chăm chú, uống một bát canh gừng, mới được thả cho lên lầu.

Lúc tắm rửa, Ý Ý đứng vòi hoa sen dưới, không có vào bồn tắm, cô bây giờ đối với bồn tắm có chút ám ảnh, thể chất cô vốn tính hàn, sợ lạnh nhất, đến lúc này tay chân vẫn còn lạnh.

Mới vừa tắm được một nửa, cái bụng bỗng nhiên co giật, đau đến không đứng lên nổi.

Chống vách tường một lúc, cô tắt vòi hoa sen, một thân sũng nước cũng không kịp lau, hai chân quỳ xuống, trong cổ họng một luồng khí xộc lên, cô nhanh đến bên bồn cầu, há mồm nôn khan, trên trán chậm rãi rịn ra mồ hôi lạnh.

Cô tưởng chỉ là do ở trong lâu nước lạnh mới bị như vậy.....

Bây giờ nghĩ một chút, càng nghĩ càng sợ.

Dưới thân cô nóng nóng, ngai ngái gì đó chảy ra, cô ngốc lăng không dám đưa tay ra mò, cả người cuộn mình, run rẩy.

Ngày đó cùng Nam Cảnh Thâm..... cô nhớ tới là không có làm biện pháp.

Nhớ hình như kỳ kinh chưa đến, đã chậm mất một tuần.....

Ý Ý không dám nghĩ tiếp nữa, cô mặc quần áo, lấy giấy trong phòng tắm lau khô máu, ném vào trong bồn cầu, mấy lần xả nước, trong cổ họng cô nóng lên, nước mắt không hề báo động trước rơi xuống.

Ở giữa giường ngồi yên nửa ngày, càng nghĩ càng sợ sệt, hốt hoảng, không nhận được gọi cho Tống Khải Nhân.

- Làm sao vậy, lại bị Hồ Bá dạy dỗ, tìm mình làm bầm kẻ khổ?

Ý Ý nhếch miệng nhỏ, gian nan mở miệng, trong thanh âm mang theo khóc nức nở:

- Khải Nhân, mình hiện tại đang ở nhà, cậu tới đón mình được không?

Tống Khải Nhân vừa nghe thấy, cô liền hoảng rồi, nhất thời thu hồi cười nói, cô biết Ý Ý bình thường tuyệt đối sẽ không ở trước mặt cô khóc, coi như trong cái nhà kia có bị ủy khuất cũng sẽ không, có thể làm cho cô bối rối như vậy, phải là chuyện lớn cỡ nào.

- Cậu làm sao vậy, tại sao khóc, sao mình phải tới đón cậu, đón đi đâu a?

- Đi nơi nào cũng tốt, nhà cậu cũng được, không, không đi nhà cậu, cậu giúp mình ở trong khách sạn tìm một gian phòng được không, mình hiện tại..... đang kẹt, chờ sau này trả lại tiền cho cậu sau.

- Chớ cùng mình nói chuyện tiền nong, mình muốn biết cậu đến cùng làm sao vậy, đừng dọa mình.

Ý Ý khóc miệng dùng sức đè ép ép, một cái chớp mắt, nước mắt liền rơi xuống.

- Khải Nhân, mình có thể đã..... mang thai.

Tống Khải Nhân sững sờ nửa ngày không lên tiếng, sau đó thăm dò hỏi:

- Cậu nhìn thấy người già lão đưa ra giải quyết chung?

Ý Ý liều mạng lắc đầu, đột nhiên phản ứng lại Tống Khải Nhân, liền trầm thấp, thốt ra hai chữ.

- Không có.

-.....

Bên kia Tống Khải Nhân trầm mặc.

- Cậu đừng sợ, nghe mình nói, có biết ba đứa trẻ là ai không?

-.....

- Mình hỏi cậu có biết hay không a!

-..... Mình biết.

Ý Ý đem ngón tay nhét vào trong miệng, dùng sức cắn, âm thanh càng thấp đến mức không thể thấp hơn, cô sợ động tĩnh lớn, bị người ngoài cửa nghe thấy, bên trong cái nhà này, đầu đầu cũng có người giám thị cô, một khi biết cô có thai, Tứ gia là nhất định sẽ nổi giận.

Cô mặc dù không có gặp Tứ gia, nhưng là từ trong miêu tả của Bạc Tư cùng Hồ Bá, cũng có thể ở trong đầu phác họa ra dáng dấp hằn lạnh lùng, nghiêm túc thận trọng.

Cô vô cùng sợ hãi.

- Mình hiện tại tới đón cậu.

Trong ống nghe, Tống Khải Nhân đang mặc quần áo.

- Nhưng mình đang trên đường tới, cậu nhất định phải thông báo cho ba ba đứa trẻ, chuyện này nhất định phải bắt hấn chịu trách nhiệm, đứa bé này ở trong bụng cậu, chính là một quả bom, sai lầm không nên một mình cậu chịu đựng.

- Phải báo cho anh ta sao?

- Đương nhiên, bất kể là giao phí thủ thuật cũng tốt, làm sao đều tốt, anh ta nhất định phải cho cô một câu trả lời hợp lý, biết rõ cậu là có vợ có chồng trả

lại quuyền rũ, đây không phải ý định thêm phiền sao.

Ý Ý bắt đầu lo lắng, cuối cùng rơi xuống mò cũng mò không nổi.

Cô sắp hồng mắt, trong tay nắm điện thoại di động, bỗng nhiên không biết nên đi nơi nào, cô bụm mặt, nước mắt ngấm vào giữa kẽ tay, cô là người trưởng thành rồi, phát sinh loại chuyện kia, tại sao..... tại sao lại quên uống thuốc đây.

Nam Cảnh Thâm..... có nên nói cho hắn biết không?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đứa bé này, anh có một nửa trách nhiệm

Do dự rất lâu, Ý Ý một lần nữa đem điện thoại di động lấy tới, cô vốn không có số điện thoại Nam Cảnh Thâm, lần kia hắn ở trên tay cô viết địa chỉ, thuận tiện đem số điện thoại cũng viết xuống, cô không biết lúc đó nghĩ thế nào, bấm dây số điện thoại di động.

.....

Nam Cảnh Thâm còn đang trong phòng làm việc.

Trong máy vi tính chính đang chiếu tin buổi chiều Ý Ý bị bắt ngâm nước lạnh.

Mất hần càng ngày càng lạnh.

Bên trong chỉ mở một cái đèn sưởi ấm, trên màn hình phát ra mấy tia sáng trắng xanh che đi khuôn mặt lạnh lẽo của hắn, ngũ quan ngưng tụ rõ ràng một tầng hàn ý.

Hắn đã sa thải đạo diễn bỏ cũ thay vào người mới, cũng bảo Cố Diễn thông báo cho người đại diện của Bạch Sanh Nhi, còn phần quảng cáo này đổi từ bên trong thành quay chụp bên ngoài, trên đỉnh Tuyết Sơn xa ngàn dặm.

Điều kiện, không cho phép dùng đóng thế.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, hắn nhìn lướt qua, trong lòng bỗng nhiên chấn động.

Cái số này chưa từng gọi tới hắn, còn hắn từ lúc hai năm trước đã thuộc nằm lòng.

- Alo?

Hắn bắt máy, bên kia thì một mảnh quỷ dị vắng lặng.

Nam Cảnh Thâm đóng video trong máy, sắc mặt lạnh yên nhu hòa, thanh âm chắc chắn tao nhã:

- Ý Ý?

Ý Ý không nghĩ tới sẽ bị đoán được, kỳ thực lúc nhấn nút gọi điện thoại cô liền hối hận rồi, muốn tắt máy, hắn lại bắt máy mất rồi, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt mở miệng nói:

- Nam Tứ gia, rất xin lỗi đã trễ thế này quấy rầy anh, nhưng là có chuyện, tôi nghĩ nói cho ngài, tôi..... tôi hình như là mang thai.

Cô nhắc lên trái tim mình, nói năng lộn xộn, bên kia, người đàn ông hồ hấp nặng, sau đó chính là lặng im, trong lòng cô ầm ầm, rất sợ.

- Tôi gọi điện thoại đến, không phải muốn anh phụ trách, tôi..... tôi là cảm thấy, anh là ba ba hài tử, tôi cần phải nói cho anh biết, hơn nữa..... chờ một lúc tôi sẽ đi bệnh viện làm giải phẫu, anh có thể tới.....

Nam Cảnh Thâm vẫn trầm mặc, một lúc lâu, hắn nhẹ nhàng nhếch khóe môi, nở nụ cười vô lại:

- Nếu không muốn tôi phụ trách, tại sao còn gọi cú điện thoại này?

Cô cắn môi, vừa thẹn vừa giận.

- Đứa bé này, anh có một nửa trách nhiệm.....

Khóe mắt cô rung rung, âm thanh run rẩy:

- Tôi hiện tại..... không có tiền làm giải phẫu.

Cô khóc, hơn nữa không có dừng lại.

Lúc nói chuyện cũng không nhận được khóc thút thít.

Cô sợ người đàn ông này sẽ từ chối, lại sợ hắn sẽ nói ra cái gì nhục nhã cô, nắm chặt điện thoại di động trong tay, khớp xương đều hiện trắng ra.

Một lúc sau, người đàn ông kia mới nói:

- Ở nhà chờ tôi, đừng có chạy lung tung.

Điện thoại giữa đường bị cắt đứt.

Đầu óc cô ong ong, chưa có hồi thần, sợ sệt từ nội tâm lan tràn ra, bộ thần kinh đại não cô, cũng sắp muốn nổ tung rồi.

Điện thoại di động còn nắm trong tay, nắm đến càng ngày càng gấp, cô cần nắm ít đồ, mới có khí lực chống đỡ chính mình, cái bụng lại một trận co giật, càng ngày càng dữ dội, cô rất mệt, đỡ mạn giường trượt xuống, ngồi gập xuống đất, đuôi mắt thoáng nhìn chỗ vừa nãy cô ngồi, đã là một mảnh màu máu.....

Môi cô càng thêm trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, cô muốn đem ráp trải giường thu lại, nhưng là không có sức.

Không biết qua bao lâu, một chiếc xe ô tô màu đen, trực tiếp từ cửa sắt biệt thự đi vào, đỗ ở trước biệt thự, không có tắt ánh đèn chiếu rọi vào trên cửa sổ, vào lúc này Hồ Bá cùng Bạc Tư đều không có ngủ, từ biệt thự trong nhanh chóng đi ra, vừa nhìn thấy người trong xe đi ra cảnh giác liền buống xuống.

- Tư gia.

Bước chân Nam Cảnh Thâm chưa dừng, Bạc Tư đi theo bên cạnh hắn, trong lòng rõ ràng, chuyện ban ngày, khẳng định Tư gia đã biết rồi, hắn chủ động nhận sai:

- Tư gia, là tôi không đúng, không có chăm sóc tốt phu nhân, lần sau, cô ấy sẽ không bị ngâm nước lạnh nữa.

Sắc mặt người đàn ông lạnh lẽo, Hồ Bá phụ họa theo:

- Phu nhân thể chất tính hàn, chúng tôi đều cẩn thận chiếu cố, sau này sẽ không có thêm tình huống như thế phát sinh.

- Ta đem cô ấy giao cho các người, các người chính là chiếu cố như vậy sao?

Nam Cảnh Thâm một cước bước lên cầu thang, quay đầu lại, trong con ngươi tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

- Quan hệ giữa với ta với cô ấy, không có lộ sơ hở?

- Không có, phu nhân thường thường hỏi ngài, chúng tôi chưa nói.

- Vậy thì tốt.

Người đàn ông đề chân, tiếp tục hướng trên lầu đi.

- Tiếp tục như vậy đi.

Hắn chính xác tìm tới phòng ngủ chính, đẩy cửa, bên trong không có mở đèn, tối om, trong hành lang chiếu vào ánh đèn, miễn cưỡng thấu chút ánh sáng đi vào, bằng không còn không thấy rõ ngã vào bên giường có bóng người nhỏ nhỏ.

Người đàn ông đi nhanh như gió, khí tức quanh thân nháy mắt chìm lạnh đến đáng sợ.

Hắn ngồi xổm người xuống, đem Ý Ý đang thoi thóp ôm lên, lòng bàn tay dày rộng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ôn nhu khẽ gọi:

- Ý Ý?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cả người giống như mất nước nằm trong lòng ngực hắn, suy yếu nhu nhược không xương, đầu trượt vào trong lòng bàn tay của hắn, trên mặt cô tất cả đều là mồ hôi.

Nam Cảnh Thâm đẩy đầu cô ra, dùng giọng nói khàn khàn, nhẹ nhàng dụ dỗ cô:

- Tư gia đến rồi, đừng sợ.

Ý Ý mê mẩn mờ mắt, tầm mắt đều là tia sáng quá mờ, miễn cưỡng có thể nhìn thấy thân thể hần, mùi thuốc lá quen thuộc mát lạnh, lại làm cho cô có cảm giác an lòng.

- Tứ gia.....

- Ủ, ngoan, đừng sợ, tôi dẫn em đi bệnh viện.

Nam Cảnh Thâm ôm cô dậy, đầu cô tựa ở ngực hần, ôm cô xuống lầu, đi ngang qua Hồ Bá cùng Bạc Tư, Ý Ý chột dạ đem mặt chôn ở trong lồng ngực Nam Cảnh Thâm.

Hần cứ như vậy vọt vào trong nhà ôm cô.....

Cô chết chắc rồi!

- Nam Tứ gia.....

Tay nhỏ Ý Ý bám vào y phục của hần, nắm thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn mồ hôi chảy ròng ròng, hai bờ môi mỏng manh mở ra, dùng giọng cầu khẩn xin hần:

- Anh trước tiên mang tôi trở lại, tôi đi..... đòi rập trái giường.

Trên mép giường có vết máu, hần cũng nhìn thấy.

Nam Cảnh Thâm mím môi môi mỏng, sắc mặt trước sau căng thẳng, không nói hai lời ôm cô ngồi vào ghế sau, một tay bắt được tay nhỏ lạnh lẽo của cô, nhỏ giọng an ủi:

- Đừng lo lắng, trước đi bệnh viện đã.

- Không, tôi nhất định phải trở lại.....

- Vết máu trên giường tôi đã xử lý qua, yên tâm.....

Nguyên lai, hần thấy được.....

Ý Ý nằm ở trong lồng ngực của hần, không lên tiếng, lái xe phía trước là ai, cô nhìn không rõ, cũng không có sức để nhìn, khóe mắt ướt nhẹp, thân thể run lẩy bẩy.

Cô cảm giác được trên tay có ấm áp, thân thể đang lạnh lẽo ấm lên chút, trạng thái nửa hôn mê, rốt cục dựa vào ánh đèn ngoài cửa xe, thấy rõ mặt Nam Cảnh Thâm.

- Nam Tứ gia.....

Cái miệng nhỏ phát ra tiếng như tiểu thú nghẹn ngào:

- Tôi đau muốn chết.

Nam Cảnh Thâm nắm tay cô, ở trong lòng hà hơi, hần nhẹ nhàng vén lên tóc ướt dính vào trên mặt cô, nhẹ nỉ non dụ dỗ:

- Đưa nhỏ ngốc, có tôi ở đây, em sẽ không chết.

Ở nơi này, bụng của cô lại một trận xót ruột đau đớn, đau đến thân thể cô khó chịu cong lên, kìm nén một hơi thật dài phun không ra.

Cả người như con rối cứng đờ mấy giây, nặng nề đổ vào trong lồng ngực của hần, chảy nước mắt lã chã:

- Tôi không xong rồi, thật sự đau quá đau quá.

- Ý Ý ngoan, dựa vào tôi, rất nhanh sẽ không đau.

Hần vẫn dùng giọng nói trầm thấp chắc chắn, nếu không nghe kỹ, rất khó nghe đến trong giọng nói có run rẩy.

Mắt nheo lại, sao lại đau thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chồng tôi sẽ tức giận

Con mắt híp lại, sao lại đau thành như vậy?

Phía trước đèn đỏ, xe thắng gấp, thân thể cô bị kéo mạnh về phía trước, đụng vào ghế dựa, lại được Nam Cảnh Thâm đứng lúc kéo trở lại.

Hắn sợ đến sắc mặt tái xanh.

- Lái xe chậm một chút.

Bạc Tư liếc mắt nhìn, còn chưa có nhìn thấy người, thì mặt đã quay trở lại, không dám nói tiếng nào, nếu không phải bởi vì Tư gia sốt ruột, không có mang theo tài xế, hắn cũng không cần ở đây lên lên lút lút, ngay cả gương chiếu hậu đều cho phản chụp lại, chỉ sợ bị phu nhân nhìn thấy hắn.

Đáng tiếc, lúc này Ý Ý căn bản không có tâm tư hướng chỗ khác, cô đã đau đến nói không ra lời.

Nam Cảnh Thâm làm ầm lòng bàn tay cô, thân thể cô từ trước đến giờ không được tốt, khó chịu và căng thẳng, cả người lạnh lẽo, rõ ràng bây giờ là tháng sáu, cô mặc áo có ống tay dài, thân thể vậy mà lạnh như khối băng.

- Còn đau không?

Ý Ý không dám thở mạnh, mở to mắt chứa đầy nước mắt mông lung, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như sứ ngẩng lên, âm thanh nhẹ như muối bay:

- Rất đau.

- Vậy thì đừng nói chuyện, tiết kiệm một chút khí lực, lập tức tới ngay bệnh viện.

- Tôi không biết..... có phải là mang thai không?

Cô cắn môi, âm thanh mềm nhũn run rẩy, nhẹ như sợi bông, hô hấp phun ngực hắn, tiến vào trong áo somi hắn, như sợi tơ làm ngứa hắn.

Nam Cảnh Thâm đem cô ôm vào trong lồng ngực càng chặt, cầm chống lên trán cô, trong tròng mắt đen, lặng yên xẹt qua một tia tăm tối.

- Nếu thật sự mang thai, em định làm như thế nào?

Cô giật mình, khóc lóc lắc đầu.

- Tôi không dám muốn, đứa trẻ..... nhất định phải xoá sạch.

- Tại sao?

Ý Ý nắm chặt nắm đấm, móng tay bấm vào lòng bàn tay.

- Chồng tôi sẽ tức giận.....

Người đàn ông híp mắt lại.

Nửa ngày, không hề có một tiếng động.

Ý Ý cảm giác được hắn tức giận rồi, tay nhỏ nắm y phục của hắn, cẩn thận mở miệng.

- Xin lỗi.....

Hắn là ba đứa trẻ, nhưng chỉ cô một đường tuyên bố vận mệnh đứa bé này.

Ý Ý không thấy rõ vẻ mặt hắn, tay nhỏ lung tung ở trên người hắn sờ soạng nửa ngày, cuối cùng tìm thấy một cái khuy áo:

- Tôi biết chuyện này đối với anh không công bằng, thế nhưng đứa bé này..... anh khẳng định cũng không hi vọng lưu lại đi?

Hắn cười, lập tức lạnh lùng nói:

- Nếu như tôi nói, tôi nhất định phải bắt em sinh ra?

Hắn là muốn..... Phụ trách?

Trong đầu Ý Ý ong ong, chỉ một thoáng, như là pháo hoa nổ tung, tư tưởng gì cũng chưa có, chốc lát tỉnh táo lại, nhú mày, rất kiên định lắc đầu:

- Không thể, tôi và anh..... sẽ thất đức.

Nam Cảnh Thâm không nói gì, Ý Ý có thể cảm giác được hấn thở ngày càng nặng, cô không dám thở.

Một lúc lâu, người đàn ông này cười nhẹ một tiếng, khoang ngực chấn động nhẹ hai lần

- Biết rồi, ngủ đi, tỉnh lại lập tức sẽ đến bệnh viện.

Ý Ý sợ run, cô từ tiếng cười của hấn, nghe được giọng điệu trào phúng?

Xe, rất nhanh lái đến bệnh viện, thô bạo dừng ở cửa chính bệnh viện.

Không có đăng ký, Nam Cảnh Thâm trực tiếp ôm cô hướng văn phòng Phó Dật Bạch.

Bạc Tur ở cửa bệnh viện không có đi vào, hấn bỏ chìa khóa xe vào trong túi tiền, còn mình thì bắt xe rời đi.

Từ gia còn có một chìa dự phòng, không cần hấn đi vào đưa, vừa nẩy phu nhân nửa hôn mê nửa tỉnh táo, không có nghĩa là sau khi xuất viện vẫn ở trạng thái đó, nhìn thấy hấn, tránh không được sẽ nghi hoặc, vì lẽ đó hấn không dám ở lại.

Phó Dật Bạch là từ trong chăn bị Nam Cảnh Thâm gọi điện thoại đào lên, hấn vừa tới bệnh viện, áo bác sĩ còn chưa trông lên, cửa phòng làm việc đã bị người một cước đá văng.

Có lá gan dám ở chỗ hấn làm cản, ngoại trừ Nam bá đạo, sẽ không có người thứ hai.

- Đây là thế nào, lão tử, nhân gia của anh bị làm sao, lại bị hành đến mất nước.

Nam Cảnh Thâm khom người, đem Ý Ý đặt vào giữa giường, nghiêng người đối với bên cạnh Phó Dật Bạch đang ngó dáo dác mở miệng:

- Cậu đi ra ngoài, nấu nước đường đỏ đem lại đây.

Phó Dật Bạch nháy mắt mấy cái, tay nâng dưới cằm, phun cười nói:

- Nơi này chính là địa bàn của tôi, nói nữa, cậu đem tôi bắn ra ngoài, ai tới xem bệnh cho tâm can bảo bối nhỏ của cậu a.

Nam Cảnh Thâm lạnh lùng liếc nhìn hấn, nếu như không nhìn lầm, vẻ mặt của hấn tựa hồ có như vậy một ít chút —— thiếu kiên nhẫn?

Phó Dật Bạch tròn mắt, đang muốn mở miệng nói, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm ồn ào:

- Chính là cái phòng này đúng không? Bị một người đàn ông ôm vào? Các người cản tôi làm cái gì a, nên cản người đàn ông kia a, hấn nhưng là tội phạm cường gian đấy!

Tổng Khai Nhân giận dưng dưng đẩy cửa ra, trong miệng hùng hùng hổ hổ, cô biết người đang ở bên trong, muốn tuôn ra lời mắng người, kết quả vừa nhìn thấy Nam Cảnh Thâm, miệng chỉ hơi giương ra, không thể thốt ra nổi một lời.

Cô ngơ ngác nhìn ngừ quan người đàn ông, chiều cao cao ngất, hướng về này vừa đứng, khí chất cả người đáng sợ quả thực khiến người ta không dám lơ là.

Khuôn mặt này a..... nói sao cũng quá dễ nhìn.

Nửa ngày, cô ho nhẹ một tiếng.

- Thật không tiện, trước tiên tôi muốn hỏi, anh là người đàn ông làm Ý Ý mang thai?

- Là tôi.

Tổng Khai Nhân hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn Nam Cảnh Thâm.

- Nhường một chút.

Hấn tính khí rất tốt, hướng bên cạnh nhường một bước.

Tổng Khai Nhân đi tới trước giường bệnh, đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ý Ý trắng bệch làm cho cô sợ hết hồn, mở miệng lại nói:

- Ý Ý, làm sao không hiểu chuyện như thế, người ta không chịu trách nhiệm, nếu đã mang thai đứa bé thì liền sinh đi.

Ý Ý tròn tròn mắt.

- Cậu ở đây nói những nói cuội gì đó.

- Mình nói chính là hiện thực a.

Tổng Khải Nhân dựa sát vào Ý Ý, thấp giọng nói:

- Người đàn ông này cao lớn đẹp trai như vậy, cậu không có thiệt thòi, ngược lại chồng mình cậu cũng chưa từng thấy, là cao hay thấp, mập hay gầy cũng không biết, đơn giản cứ theo ba ba đưa trẻ đi.

Ý Ý thật đúng là bị chọc giận đến chết rồi.

Tổng Khải Nhân mặc kệ Ý Ý có tức hay không, mắt hướng về phía Nam Cảnh Thâm nhìn vài cái, một cái mặt thối đến, lúc đi, tâm tình tốt đến bay lên, không biết còn tưởng rằng nhặt được cái gì tốt.

Phó Dật Bạch nhìn một chút, phát hiện chút ý tứ, về chế nhạo dưới đáy mắt giấu cũng không giấu được.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm có chút quái lạ, hần thấp giọng nói hai câu, liền thấy Phó Dật Bạch Lộ ra bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười hì hì đi ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người.

Ý Ý nằm thẳng, cảm thấy thoải mái hơn, cô chống thân thể, muốn ngồi, Nam Cảnh Thâm thấy vậy, giúp đỡ cô.

- Làm sao, còn đau không?

Ý Ý sợ hãi giương mắt, không đau là không thể nào, dọc theo đường đi la đau nhiều lần, cô đã không muốn nói thêm, cố nén đáy lòng chua xót, cô thấp giọng mở miệng:

- Nam Tứ gia, đứa bé này, tôi tuyệt đối không muốn, tôi không biết sẽ mang thai, nếu như sớm biết.....

- Em sẽ như thế nào?

- Tôi.....

Trong đầu cô rối tung, cúi đầu, chớp mũi vừa kéo, nhẩn nhẩn nín khóc.

- Tôi không biết, dù sao sự tình cũng đã xảy ra.....

Nam Cảnh Thâm không nhịn được cười:

- Chuyện đêm đó, em còn ấn tượng?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đêm đó em có cảm giác gì?

Nam Cảnh Thâm không nhịn được cười:

- Chuyện đêm đó, em có ấn tượng gì không?

Ý Ý khinh thường liếc nhìn hần, hàng răng trắng cắn môi dưới, khuôn mặt đã có chút sắc hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con giống như một con chuột đồng nhỏ.

Đặc biệt đáng yêu.

Cô trầm thấp "Ừ" một tiếng, da dưới cổ đỏ ửng lên.

Cô là người đặc biệt dễ dàng đỏ mặt.

Một bên Nam Cảnh Thâm có ghế tựa, hần không ngồi, mà là ngồi xổm xuống, ngẩng đầu lên, con người đen nhìn cô, ánh mắt sáng kia khó làm cho người ta lơ là.

- Cảm giác gì?

- Anh.....

Cô có chút giận, giờ là lúc truy hỏi những chuyện này sao.

- Tôi quên rồi.

Người đàn ông cười như không cười.

- Cảm giác thân thể đều nhớ không rõ, em làm sao lại kết luận chính mình mang thai?

-.....

Cô cắn môi hồng, nước mắt chảy dài, gương mặt mê man.

- Tôi..... cái bụng rất đau, từng trận đau, hơn nữa tôi nằm nhào trên bồn cầu ới ra, tuy rằng cái gì cũng không phun ra, nhưng là nôn ới, tôi lên mạng tra, phụ nữ có thai..... thời kỳ này, sẽ thỉnh thoảng nôn khan.

- Em là đang nói với tôi em nghi mình có cảm giác mang thai?

Ý Ý khóc thút thít một tiếng, gương mặt oan ức.

- Ừ.

Khóe miệng Nam Cảnh Thâm nhếch lên ý cười, khóe miệng cười càng ngày càng mở rộng, cho đến khi kiềm chế không được, trực tiếp bật cười:

- Ngốc nghếch, Tứ gia cũng không có chạm vào em, em làm sao lại nghi ngờ mình mang thai?

Ý Ý kinh ngạc ngược mắt, đồng tử mở lớn, ghen hống nhìn trần trời nửa ngày.

Vừa khiếp sợ, lại vừa mê man.

Còn bí mật mang theo tia..... vui ngầm.

Lời nói của hắn ở trong đầu cứ lặp đi lặp lại mấy lần, chỉ có một mảnh mùi âm tựa như sương mù.

- Anh vừa nãy..... nói cái gì?

Nam Cảnh Thâm đứng dậy, hai tay chống hai bên người cô, hắn nghiêng người đến, mặt hơi gợn lên, đáy mắt thâm thúy chứa ý cười từng tác lan đến trên mặt.

- Tôi nói, buổi tối hôm ấy, chúng ta chưa làm gì cả, em uống say, ới ra đầy người tôi, tôi chiều cổ em cả buổi tối, không có cơ hội làm.

Ý Ý kinh ngạc khẽ nhếch cái miệng nhỏ.

Cô xác định chính mình không có nghe lầm.

- Thật vậy sao?

Cô bắt lấy ống tay áo của hắn, bức thiết hỏi:

- Anh nói là thật sao?

Người đàn ông có gương mặt đẹp trai, cười liếc nhìn cô, cười đến làm lòng cô hoảng sợ.

- Nam Tứ gia, anh trước tiên đừng cười a, anh mau nói cho tôi biết có phải thật hay không?

Nam Cảnh Thâm nắm lấy cằm của cô, nhẹ nhàng dùng lực, nâng lên đối diện với mắt của hắn, ngữ khí một nửa dụ dỗ, một nửa sùng nịnh:

- Sau khi làm tình, thân thể sẽ đau mỏi, đặc biệt là lúc xuống giường, dưới thân sẽ có dòng chảy nhỏ trào ra, nếu như không có rửa rấy, sau một quãng thời gian, sẽ khá là dính.....

Ý Ý mắc cỡ bịt miệng của hắn, người đàn ông này, lại đang phổ cập lại..... tri thức kia.

- Anh đừng nói nữa, xin anh đó.

- Thẹn thùng à?

Cô cắn môi dưới, không dám phát ra tiếng.

Hắn ngược lại tâm tình rất tốt.

- Kỳ thực cũng không phải là không có cơ hội làm, em lúc đó cứ như con khỉ nhào vào người tôi, rõ ràng không muốn hôn, lại nhất định phải hôn tôi, tay lại ở trên người tôi sờ loạn, nếu như tôi không kiên trì, quần áo sớm đã bị em lột sạch.

Cô có như vậy sao?

Coi như thật sự có, cũng không thể cứ như vậy trực tiếp nói ra a, cô tốt xấu gì cũng là nữ hải tử!

- Tôi không nghĩ tới em sẽ cảm thấy đáng tiếc, em muốn hải tử như vậy, không bằng, tôi hiện tại rồi cùng em sinh đứa?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ý Ý trong nháy mắt đỏ lên.

Dòng máu khắp người chảy ngược, tràn ngập vào đầu, mắt tròn lên, phảng phất như nghe thấy được tiếng nước sôi.

- Anh, anh, anh, anh..... anh đùa giỡn lưu manh!

- Phốc ——

Nam Cảnh Thâm không chịu được, cười ra tiếng.

Còn tưởng rằng cô sẽ mắng ra cái gì khó nghe, sao lại hờn dỗi mềm nhu như vậy, ở đâu ra là đang tức giận, làm nũng thì đúng hơn.

Hắn gật đầu một cái.

- Tôi là đang đùa giỡn, cũng chỉ đối với em đùa giỡn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ lên, tức đến nổi phồng, đẩy vai của hắn, đầu còn kém đập vào ngực hắn, viên mắt nóng lên, vừa mới nhìn xuống nước mắt lại trào ra.

- Anh xấu xa, làm tôi sợ đến như vậy, anh vẫn còn ở đây trên tôi!

Nam Cảnh Thâm không nhúc nhích, cánh tay dài trườn qua phía sau cô, khuỷu tay dùng sức thu lại, ung dung kéo cô ôm vào trong lồng ngực.

- Tôi làm sao lại xấu xa, buổi tối đó nếu như cùng em làm, em bây giờ mới càng nên khóc.

Ý Ý hít mũi, oan ức vô cùng, lại phản bác hắn không được, chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa giận, hận không thể cùng hắn phân rõ giới hạn, tay nhỏ chống đỡ trên ngực hắn dùng sức đẩy ra, hung dữ nhìn chằm chằm hắn:

- Anh biết chân tướng của mọi chuyện, còn giấu tôi lâu như vậy, làm tôi sợ, tôi ngày hôm nay ra nhiều máu, đều là do anh làm cho sợ hãi!

Nam Cảnh Thâm dờ khóc dờ cười.

- Em thật sự cho rằng, dọa một cái, thân thể sẽ xuất huyết?

Hắn hỏi như vậy, Ý Ý đột nhiên thấy mình cái chân cái cùi, cắn môi dưới, lời muốn mắng ra, cùng tiếng ghen ngào đều trở về bụng.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Cô nhất thời cả kinh, lại muốn đẩy hắn ra, Nam Cảnh Thâm buông tay, cô không chút suy nghĩ từ trong lồng ngực của hắn đứng dậy.

Hắn đi mở cửa.

Đứng ở cửa chính là Phó Dật Bạch, đầu tiên là đưa cho hắn một chén nước đường đỏ, sau đó tay kia trên mạng theo cái túi nhỏ đưa tới.

- Tôi đề y tá đi mua, nhỏ bé cái gì, phụ nữ đều hiểu.

- Ừ.

Nam Cảnh Thâm hai tay tiếp nhận.

- Cậu còn không đi?

Phó Dật Bạch hai tay ôm ngực, đáy mắt trên tức hết sức rõ ràng.

- Lão tứ, cậu xong đời rồi.

Nam Cảnh Thâm ngược mắt.

Phó Dật Bạch liền nghiêng người xuống nói:

- Chưa từng thấy cậu đối với phụ nữ dễ bụng quá.
- Ừ.

Về mặt Nam Cảnh Thâm nhân nhợt, sắc mặt bình tĩnh không có một tia sóng, giờ tay đóng cửa.

Một tiếng bắt chuyện cũng không, suýt chút nữa đập phải mũi Phó Dật Bạch, hấn sợ hãi lau mặt, chỉ vào cửa rống:

- Lão tứ, cậu liền làm đi!
- Tiếng gì vậy?

Ý Ý dò xét, trong tay cô không biết từ nơi nào giật cái khăn giấy, xoa xoa nước mắt trên mặt.

- Không có gì, chỉ là một con chó đi ngang qua.

Ý Ý trong lòng thầm nói, lúc nào trong bệnh viện có thể tùy ý mang chó vào.

Nam Cảnh Thâm dùng mũi chân câu cái ghế ngồi xuống, đem nước đường đỏ đưa cho cô, đáy mắt lạnh lùng hiếm thấy có một tia mềm mại.

- Cái bụng còn đau không?

Vẫn còn chút, có điều đã tốt lắm rồi, suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu.

Cô đem cốc từ trong tay người đàn ông nhận lấy, mùi vị đường đỏ, lẫn vào vị hành tây vị xộc vào trong lỗ mũi, giờ tay lên, suýt nữa ném cái cốc.

- Không cho vút.

Nam Cảnh Thâm nắm tay cô, đem cốc đẩy lấy lại, nghiêm túc nói:

- Nhất định phải uống hết, tôi nhìn em uống.

Cô bóp mũi lại.

- Thật là khó ngửi.

Người đàn ông ngồi vào bên cạnh người cô, bàn tay đặt ở trên bụng cô xoa theo chiều kim đồng hồ.

- Tính tình sao lại mơ hồ như thế, đến già bộ cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không phải sảy thai

Ý Ý run lên, cả người chấn động.

- A ——

Cô kêu một tiếng, một cái tay bụm mặt, hai mắt nhắm chặt, sau đó lúng túng cùng xấu hổ, thật mất thể diện.

Lúc xuất huyết, thật sự giật mình, còn tưởng rằng là sảy thai.

Nam Cảnh Thâm nhẹ giọng cười, cái tay ở trên bụng cô không có dừng động tác, thủ pháp thành thạo, làm cho cô rất thoải mái, cũng không lấy xuống cái tay cô che mặt, ôn nhu hỏi:

- Em mỗi lần tới kỳ đều đau vậy à?

- Hai ngày đầu sẽ đau, có lúc đau đến xuống giường không được, vừa đi đường liền đau.

Hắn nhủ vậy, Hồ Bá lại không đem chuyện này nói cho hắn biết.

- Đau như vậy có tính là không bình thường hay không?

Ý Ý kinh ngạc, chăm chú suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

- Tôi không biết, ngược lại, Khái Nhân không có giống tôi bị đau như vậy.

Người đàn ông nhủ lòng vậy, gương mặt tuấn tú xẹt qua một tia cảm xúc không hiểu lắm, vài giây sau, bỗng nhiên đi tới cửa.

Kéo cửa ra, Phó Dật Bạch đứng đối diện, hai tay ôm cánh tay, lưng dựa vào tường, thấy hắn đi ra, như là dự liệu được gì, nhếch cao lông mày, cười đến muốn ăn đòn.

- Muốn hỏi tôi về kỳ kinh nguyệt sao?

Nam Cảnh Thâm nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, cũng không có ý muốn thúc giục, hai mảnh môi mỏng hơi mím, thân dài đứng thẳng, bóng người cao lớn khiến không gian như bị lấp kín, hai tay hắn ở trong túi quần, ngẩng cằm lên, còn mắt trầm tĩnh hàng ngày liếc nhìn người đàn ông đối diện.

- Phí phạm!

Mặc kệ bất chúc nhiều lần hơn nữa, Phó Dật Bạch tuyệt đối học không đến phân bình tĩnh như Nam Cảnh Thâm.

Tâm tình lập tức ảm ức cực kì, Phó Dật Bạch tức đến khó chịu, hắn cuối cùng là không nhịn nổi nữa, thở dài một hơi.

- Dùng thuốc tránh thai có khả năng làm kỳ kinh rối loạn, mặt khác, gần đây tâm tình căng thẳng, áp lực quá lớn, liên tiếp thức đêm, cũng sẽ làm rối loạn kỳ kinh, nhưng dù có nói như vậy, sẽ không đối với thân thể phụ nữ tạo thành ảnh hưởng, không cần căng thẳng.

Nam Cảnh Thâm nghe lọt được, thanh âm trầm ổn chậm rãi vang lên:

- Cô ấy rất đau.

- Thực sự nếu đau quá, có thể uống nửa viên thuốc giảm đau, không thể uống nhiều, cái này là để phòng ngừa, bằng không mỗi lần tới kỳ đều sẽ ý lại vào thuốc.

- Ừ.

Nam Cảnh Thâm nghe xong, trong lòng đã có tổng kết, sẽ không cho cô uống thuốc.

Thuận tiện đem cửa đóng lại.

Làm cho Phó Dật Bạch sinh khí, hận không thể vọt vào ghim chết hắn!

.....

Lúc Nam Cảnh Thâm trở về, cái chén Ý Ý trong tay đã hết, cô chờ hắn đến gần, đem miệng chén hướng cho hắn xem.

Hắn đưa tay tiếp nhận, cầm lấy ấm nước rót một chén, một lần nữa nhét vào trong tay cô.

Ý Ý bất mãn:

- Tôi đã uống rồi.

- Là uống xong, hay là vứt sạch?

Nam Cảnh Thâm thật sâu nhìn Ý Ý, nhìn ra cô chột dạ, lặng lẽ đem cái chân chỗ thùng rác hướng về dưới đáy giường đá đá.

Mồ ám tự nhiên không gạt được mắt của hắn.

Nam Cảnh Thâm cũng không gấp, chính mình ngồi xuống, cho mình một ly nước sạch, an tĩnh uống, gương mặt tuấn tú, như không có đem sự chú ý đặt ở cô, nhưng so với lời nói trực tiếp bức bách còn càng khiến cô cảm thấy ngột ngạt.

Ý Ý không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh đem nước đường đỏ mùi vị đặc biệt không dễ ngửi, bóp mũi lại uống, cuối cùng ực một cái vào bụng, nhịn không được muốn nôn ra.

Trong miệng bỗng nhiên có cái gì đó tròn tròn.

Cô theo bản năng muốn nhỏ ra ngoài, đầu lưỡi chống đỡ cái gì đó mềm mại ẩm, cô liếm liếm, chợt phát hiện Nam Cảnh Thâm không biết lúc nào đã đứng ở trước mặt, mà ngón tay của hắn, vừa lúc bị cô cắn phải.

Ý Ý cuống quýt buông ra, trong miệng ngậm lấy đường bắt đầu có vị ngọt.

Hắn tỉ mỉ như thế.....

Không nhịn được lén lút liếc hắn một cái, đường viền bộ mặt Nam Cảnh Thâm ở dưới ánh đèn chiếu xuống, một tầng màu vàng kim nhàn nhạt sáng một bên, nhìn qua thật cũng không phải là bộ mặt ngày thường lạnh đến mức không thể tiếp cận.

Cô đang ngây người, một cái túi, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt.

-Cầm, đi vào trong phòng rửa tay đi.

- Cái gì nhỉ?

Cô nhẹ giọng lầm bầm, đem túi mở ra xem, bên trong chứa thứ gì đó, làm cho cô thay đổi sắc mặt, ngón tay xanh nhạt run rẩy nín chặt miệng túi, mắc cỡ không thể giải tỏa.

Quần lót cùng băng vệ sinh.....

Hắn đã tỉ mỉ đến rình độ này rồi sao.

Lúc Ý Ý lầm tưởng mình mang thai, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, hắn đã từ phản ứng sinh lý phán đoán ra được sao.

Hoặc là sớm hơn.

Lúc cô gọi điện cho hắn.

Hoặc là lúc đeo bám vào y phục của hắn khóc ra nước mắt nước mũi.....

Tối nay, mặt mũi của cô, đúng là ném ra không đứng lên được nữa rồi.

Cô cơ hồ là chạy vào trong phòng rửa tay, chạy quá mau, vai đập vào khung cửa, ầm thanh kịch liệt ra vang, dù đau đớn, cô cũng không quản, hốt hoảng đem cửa đóng lại.

Trong mắt Nam Cảnh Thâm từ từ nhiễm một nụ cười.

Càng ngày càng rộng.

Nửa ngày, mới từ trong túi quần lấy ra một hộp thuốc lá, lấy ra một điếu, nhẹ nhàng dập đầu hai lần, đưa đến trên miệng ngậm, lúc rút bật lửa, chú ý tới dấu vết màu đỏ trên giường màu trắng.

Con người hắn sâu hơn, đem thuốc lá thu lại.

Ý Ý thay quần đi ra, quần dơ để ở trong túi, cô không dám vứt, dự định mang ra ngoài ném xuống, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy bóng lưng người đàn ông, hắn đang khom người, hai tay chính đang bận rộn.

- Nam Tứ gia.

Cô nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhắc nhở hắn.

- Thay xong rồi hả?

Hắn nhẹ giọng đáp, đầu cũng không quay lại.

Ý Ý hướng hắn đi tới, tầm mắt sát bờ vai của hắn, không nhìn còn khá, vừa nhìn, nhất thời mắc cỡ máu chảy ngược.

Hắn đang đổi ráp trải giường, mà cái tấm kia vứt ở một bên chân hắn, mơ hồ có thể thấy được một vết đỏ sẫm.

Lưỡi cô bỗng nóng lên, ánh mắt cũng không biết để vào đâu.

Nam Cảnh Thâm một tia quần bách cũng không, chờ thay xong ráp trải giường, thừa dịp hắn còn chưa có đứng thẳng, Ý Ý bỗng nhiên đem ráp trải giường ôm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn xuýt liếc một cái hắn, tiếng nói mềm mại, nhẹ giọng nói:

- Tôi nghĩ mang cái này đi, có thể không?

Hắn cười khê:

- Muốn mang trở về làm kỷ niệm?

- Anh đừng lại chế nhạo tôi.....

Ngày hôm nay náo động đến Đại Ô Long, phỏng chừng sẽ trở thành vết nhơ lớn nhất trong đời cô, da mặt cô vốn đã mỏng, còn bị chế nhạo, cho dù tốt trong lòng cũng không chịu nổi, thậm chí, Nam Cảnh Thâm nếu như nói thêm nữa hai câu, cô tuyệt đối sẽ bắt đầu sinh ra muốn từ chức.

- Không chế nhạo cũng được, vừa vặn tôi còn chưa ăn cơm tối, em mời tôi đi.

Ý Ý ngẩng đầu lên, thờ phào nhẹ nhõm.

- Đây là phải, ngày hôm nay đã làm phiền anh rồi.

Suy nghĩ một chút, cô nói:

- Bất quá tôi không có tiền, không thể mời nổi anh đi chỗ xa hoa, có thể không?

Con người đen của người đàn ông nhàn nhạt hơi thu lại, nở nụ cười:

- Làm sao, sống trong biệt thự, một bữa tối mời không nổi? Chồng cô nghèo như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Xin anh đó, tôi thật sự rất đói

Ý Ý ngược đầu, sắc mặt cô quái nhìn hấn.

Cô đơn trong mắt loé lên một chút, rồi lặng yên tản đi, cô nhỏ giọng nói:

- Hấn có tiền là chuyện của hấn, mắc mớ gì đến tôi.

- Nói thăm cái gì đấy?

Cô cả kinh, lắc lắc đầu.

- Không có gì, đến chỗ tôi định nha.

Cô mới không muốn nói, thế của mình bị ông chồng thu rồi, mời không nổi hấn bữa cơm đẳng cấp.

Nam Cảnh Thâm lái xe, Ý Ý chỉ đường, lúc đi ngang qua trung tâm thương mại, người đàn ông không chút biến sắc hướng về bên cạnh liếc mắt một cái, trong lòng hừ cười, rõ ràng người không có đồng nào, còn dám dẫn hấn tới nơi này, một bữa cơm ở khách sạn 5 sao, là có thể tiêu mất ba tháng lương của cô.

- Cũng sắp đến rồi, phía trước vòng qua hai con đường là đến.

Một khuỷu tay Ý Ý chống tại bên hông ghế dựa, đẩy người lên, đầu nhỏ hướng ra ngoài cửa xe kiểm tra.

- Ngồi xuống!

Người đàn ông quát khê.

Cô rút cổ một cái, không dám lộn xộn, ngón tay móc dây an toàn, con người lặng lẽ hướng về thân thể hấn xoay hai vòng.

Xe càng đi về phía trước, càng cảm thấy không đúng, từ ngoài cửa xe bay vào mùi vị món lẩu, càng ngày càng đặc.

Tốc độ xe càng chậm, sắc mặt người đàn ông liền càng trầm.

Hai bên đường phố tất cả đều là quán ăn nhỏ bán đầy thức ăn dầu mỡ, hoặc là cửa hàng thức ăn nhanh cùng hàng lẩu, mâu mắt hấn đột nhiên nghiêm túc, bên tai vang lên thanh âm nháy nhót của người con gái:

- Chính là chỗ này, nhà hàng lẩu Tứ Xuyên ăn ngon vô cùng, Nam Tứ gia, anh tìm một chỗ đỗ xe đi, có thể đỗ chỗ rìa đường, cho năm tệ phí đỗ xe là

được.

Mặt người đàn ông đen như đáy nồi.

- Tiêu Ý Ý, em dự định mời tôi ăn thứ đồ bỏ đi rồi đuổi tôi ra chỗ khác sao?

Cô run lên, suýt nữa đổ trong ghế xe, chớp con mắt vô tội nhìn hắn:

- Anh không thích sao?

Không thích, đó là tương đối không thích.

Mùi vị món lẩu xông thẳng vào trong lỗ mũi, trong buồng xe xa hoa mùi nước hoa đã sớm bị bay mất, hắn ngửi vị này, buồn bực dụi nút thắt ca-ra-vat.

- Em vừa tới kỳ, đau đớn còn đó, liền dám cho tôi ăn cái này?

Ý Ý chột dạ, tay che ở trên bụng nhẹ nhàng vỗ, con mắt hướng về màu sắc rực rỡ trên tấm bảng hiệu chỗ cột đèn nhà hàng lẩu, cô nắm lấy ống tay áo người đàn ông, nhẹ nhàng lay động hai lần, ngoan ngoãn cùng hắn thương lượng:

- Nhưng là tôi nghĩ ăn cái này, chút cay là được rồi, sẽ không làm thương dạ dày.

Người đàn ông cau mày thật chặt, thậm chí chẳng thèm đem ánh mắt đặt ở trên người cô.

- Nam Tứ gia, cho tôi ăn đi mà, có được hay không, tôi sắp chết đói rồi.

- Em là đánh giá cao dạ dày mình, hay cảm thấy tôi kiên trì rất tốt?

Cô bấu môi, mùi vị thơm ngon sắp đem nước miếng của cô kích thích phát ra, nhin không được khó chịu, thân thể nhỏ bé uốn tới ẹo lui, mắt to linh động hơn bình thường:

- Nam Tứ gia, anh tốt nhất, những cái khác tôi đều không muốn ăn, tôi đã nghĩ ăn cái này, ngày hôm nay bị ngâm lâu trong nước lạnh, cái bụng lạnh lạnh, ăn cái này có thể làm ấm áp chút, hơn nữa tôi đã lâu cũng chưa ăn, ở nhà đều là ăn phải cái gì đó cái tôi không thích, tình cờ muốn gọi tiểu Quỷ làm chút cay cho tôi ăn, đều sẽ bị Hồ bá bá phát hiện, tôi thật sự rất đáng thương.....

Nam Cảnh Thâm hô hấp trầm trọng chút, ánh mắt tối sầm.

Cơ thể cô thể hàn, dạ dày không được tốt, trong ngày thường hắn không ít lần dặn Hồ Bá làm cho cô gì đó chút thanh đạm nuôi dạ dày, tất cả là vì cô, trái lại cô cảm thấy bị biệt khuất?

- Tôi xin anh, đã đi tới nơi này rồi, tôi thật sự rất đói.....

Ý Ý còn đang đưa cánh tay của hắn, bờ môi béo mập mở ra đóng lại, tiếng nói nhu nhu, cô cố ý thả điệu giọng nói của mình, quả thực chính là con mèo nhỏ quấy lòng người nhơn.

Khóe miệng hắn kéo nhẹ:

- Lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.

Được hắn đồng ý, Ý Ý cao hứng không thôi, nhảy nhót đi vào.

Nam Cảnh Thâm đi theo phía sau cô, thân thể cao ngất hướng về cửa tiệm vừa đứng, khí tức thanh quý làm cho người người nhón nháo chỗ hành lang tự khắc để trống một con đường đi.

Ý Ý không có trở ngại, chui vào tận bên trong, tìm thấy cái bàn đơn hai người ngồi, cô hưng phấn hướng hắn vẫy tay:

- Nam Tứ gia, nơi này có chỗ.

Nam Cảnh Thâm đi tới, dọc theo đường đi, hấp dẫn không ít ánh mắt, hắn không thèm để ý, bước lớn bước tiêu sái đến bên người cô, vừa nhìn thấy trên bàn bữa thù, nhất thời sắc mặt như chìm xuống đáy vực, cái khăn trong tay người phục vụ đen xì, góc viền khăn miễn cưỡng có thể nhìn thấy một vệt màu trắng.

Hắn hô hấp một tầng, tâm tình hiển nhiên không tốt.

Ý Ý không cảm thấy nơi nào không được, đặt mông ngồi xuống, cầm lấy giấy ăn ở trên mặt bàn lau qua, tờ giấy màu trắng dùng nhiều lần, vẫn cứ có thể cọ sát ra màu đen nhiễm dầu.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm đã không thể nhìn, hắn lấy ra hộp thuốc lá, lấy ra một điếu nhen lửa, tiếng vang bật lửa nhen ra lửa khinh trong nháy mắt đã nhấn chìm, hoàn cảnh này, hắn lần đầu tiên tới, ấn tượng duy nhất, chính là bẩn.

Hắn hút một ngụm khói, khói thuốc xám trắng lượn lờ, khuếch đại góc cạnh mặt hắn rõ ràng, gương mặt lạnh lạnh mông lung, khó có thể phân biệt ra được vui hay giận.

- Thường xuyên đến?

Hắn hững hờ hỏi một tiếng.

Ý Ý đang cầm bút, ở trên thực đơn thành thực viết, cũng không ngẩng đầu nhìn hắn:

- Cùng bạn bè đã tới hai lần, nhà hàng này vị rất tốt, chờ một lúc anh nếm là biết thôi.

Biết cái đếch gì.

Hắn liền biết mình sắp khỉ nổ.

Đúng là xem thường cô quá rồi, người trong nhà quán chật như vậy, cô còn có thể lên ra chạy đến ăn những thứ không dinh dưỡng như thế này, xem ra trong lòng Bạc Tư đối với hắn oán giận thực không nhỏ, rất nhiều chuyện không có báo cáo cho hắn.

Bữa cơm này, Nam Cảnh Thâm cơ hồ không nhúc nhích, chỉ ăn hai miếng sủi cảo hấp, Ý Ý gọi rất nhiều món, không nghĩ tới hắn không ăn, khẩu vị cô lại rất nhỏ, mới bắt đầu một mạch đem món ăn ăn hết, đến lúc sau ăn không hết, cứng rắn chống đỡ nhiều hơn nữa cũng chỉ ăn được hai miếng, lúc tính tiền, nhân viên phục vụ cầm muối mò đáy nồi, trực tiếp phạt cô 50 tệ.

Ra nhà hàng lâu, ý khí phách hùng hực, giờ lại phiền muộn đến độ không muốn phát hỏa.

Vốn là chỉ cần hơn 100 tệ liền quyết định bữa tối, vậy mà không duyên cớ bị tổn mất 50 tệ, như hắn là nhà tư bản, làm sao hiểu được những người như cô phải vật lộn vì quần áo và thức ăn.

Khi về nhà, là Nam Cảnh Thâm đưa cô về, Ý Ý không từ chối, chỉ nói hắn cách biệt thự 100 mét thì thả cô xuống.

Sau đó liền nghiêng thân, nửa phía sau lưng quay về hắn, dựa vào ghế dựa rất nhanh liền buồn ngủ, cô chịu đựng chống đỡ, mí mắt không chịu nổi mà sụp xuống, đơn giản là ngủ rồi.

Người đàn ông trầm mặc lái xe, chờ đèn đỏ, xe vừa vận động ở dưới một cái đèn đường, tia sáng che ở trên cửa xe, lọt vào bao phủ khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say.

Trên cánh mũi phảng phất lộ ra ánh sáng, gò má trắng nõn, như búp bê sứ, mỗi lần hít thở, không khí bị chặn ở cái cổ áo dựng thẳng lên ở gò má, khí tức ấm áp chảy ngược về trên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, phá lệ..... mê người.

Người đàn ông nghiêng thân, con ngươi đen trầm tĩnh liếc nhìn cô, đêm nay giọt rượu không dính, nhưng hắn cảm thấy có chút say.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Người phụ nữ của tôi giao cho cậu, tôi rất yên tâm

Chưa bao giờ giống như giờ phút này, cẩn thận nhìn cô, càng không biết, đáng đáp ngủ của cô, so với lúc tỉnh càng thêm trêu chọc người.

Hắn không lên tiếng, trong buồng xe rất yên tĩnh, tiếng hít thở mềm mại khi lên khi xuống, làm nổi bật đến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, miệng vô ý thức chu ra, vừa ăn xong món lẩu, miệng nhỏ hơi có chút sưng đỏ.

Hắn nhìn ở trong mắt, hồi hộp đến lợi hại.

Cho tới khi xe dừng ở bên ngoài biệt thự, hắn vẫn không nỡ thả người.

Ý Ý đúng là ngủ rất sâu, Nam Cảnh Thâm vốn định chờ cô tỉnh lại, nửa giờ trôi qua, cô vẫn chưa tỉnh, chính là không chịu mở mắt, nhún nhún lông mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đang dựa vào bên trong ghế dựa, tư thế nửa nằm nghiêng, cô ngủ cũng không an ổn.

Nam Cảnh Thâm dờ khóc dờ cười, hắn ôm cô ra xe, cửa xe cũng không đóng, đi thẳng vào trong biệt thự.

Trong phòng ngủ chính, đầu giường đang bật một cái đèn ngủ, vàng sáng màu vàng nhạt chiếu vào trên mặt tường, lúc hắn đi qua, bóng thân thể bị kéo

thành một bóng đen dài.

Mới vừa đem cô đặt vào giữa giường, còn chưa có đứng dậy, một cái nhô tay tóm chặt cổ áo hắn.

Nam Cảnh Thâm nửa khom người, hạ thấp thân thể, tay nâng đầu cô lên, một cái tay khác đem gối kéo lại để dưới đầu cô, sau đó mới thả tay.

Cô hô hấp rất nhẹ, quét vào cổ hắn mềm nhũn.

Dáng dấp nhỏ nhắn, ngây thơ quả thực đáng yêu, lại dịu ngoan như mèo con, thơm thơm mềm mại, nằm nghiêng đối mặt hắn, khuôn mặt nhỏ mặc dù bị bao phủ một nửa trong bóng tối, vẫn cứ đẹp để đến mê người.

Hắn không cảm thấy hô hấp không vững, cẩn thận đưa ngón tay cô từng ngón đẩy ra, dịch cao góc chăn, để lại đèn mới ra khỏi phòng.

Lưu lại lâu hơn nữa, hắn thật sợ mình sẽ không khống chế được, dù sao đàn ông 32..... như hổ như sói.

.....

Nam Cảnh Thâm từ trên lầu đi xuống, đèn hành lang mở có chút sáng, hắn đi được một nửa, đột nhiên chuyển phương hướng, chính xác tìm được công tắc đèn, đem độ sáng chỉnh nhỏ hơn một chút.

- Từ gia, phu nhân ngủ rồi à?

Dưới lầu, Bạc Tư đang chờ hắn, ám sứ Thanh Hoa còn bốc hơi nóng, hắn rót ra hai chén trà, đưa tới một chén.

Nam Cảnh Thâm đưa tay tiếp nhận, thổi ra trà.

- Ngủ rồi.

Tiếng nói thuần hậu, rất có từ tính cùng hương vị người đàn ông, môi dính lá trà, hắn dùng đầu lưỡi câu vào, vị chất nhàn nhạt ở trong cổ họng tràn ngập ra, hắn nhẹ híp mắt.

- Tôi nghe Hồ Bá nói, cậu gần đây có chút nóng này?

Bạc Tư liên tục không có phản ứng.

Hắn biết không che giấu nổi Từ gia.

- Vâng.

Nam Cảnh Thâm nhìn lướt qua hắn một chút, sắc mặt không tính là ôn hòa.

- Trả lời rất thẳng thắn.

Hắn đặt chén trà xuống, thân thể hơi khom, ngồi dậy, thông thả ung dung vén tay áo:

- Hiện tại cậu vẫn chưa thể về bên cạnh tôi, thời cơ chưa đến.

- Lúc nào mới là thời cơ, tôi đã rời nơi làm việc hai năm rồi.

- Biết tại sao tôi phải cậu tới bảo vệ Ý Ý, mà không phải Cố Diễm không?

Bạc Tư theo lời nói của hắn:

- Tôi cùng ngài từng ở cùng nhau trong đơn vị bộ đội mấy năm.

Nam Cảnh Thâm vẫn chưa phản bác hắn, khóe môi chậm rãi dâng nụ cười nhạt, cặp mắt thâm thúy kia, bình tĩnh như nước, đến nỗi làm người ta sinh ra một loại tín phục.

- Bạc Tư, cậu là người duy nhất đời này tôi đem mệnh tôi ủy thác cho.

Trong lòng Bạc Tư căng thẳng.

Những năm mưa bom bão đạn kia, hắn và Nam Cảnh Thâm hợp tác lẫn nhau, đã sớm xây dựng lên giao tình thâm hậu, sau đó Nam Cảnh Thâm muốn làm thương nhân, hắn không nói hai lời, tháo quân hàm theo hắn.

- Tôi tín nhiệm cậu, hiện tại tôi đem người phụ nữ của tôi giao phó cho cậu, tôi rất yên tâm.

Bạc Tư mạnh mẽ chấn động, không cảm động là giả.

- Từ già, ngài.....

Nam Cảnh Thâm đến gần hai bước, giờ tay đặt trên bả vai Bạc Tur ấn nhẹ một cái.

- Bảo vệ tốt cô ấy, không lâu đâu, cậu có thể trở lại bên cạnh tôi.

- Tôi chỉ muốn hỏi một câu, Tiêu Ý Ý đối với ngài mà nói, đến tột cùng là có vị trí gì?

- So với mệnh còn quan trọng hơn.

Nhìn gương mặt tuần tú, Bạc Tur trong nháy mắt hoảng hốt, sau khi trưởng thành, hắn tự nhận chưa từng thiếu trong cuộc đời Nam Cảnh Thâm, nhưng xưa nay không biết, Tiêu Ý Ý là người vợ hai năm trước bí mật cưới, lại đối với Nam Cảnh Thâm ý nghĩa lớn như vậy.

Bạc Tur giật mình, sau vài giây, sắc mặt hắn khôi phục như thường, môi mím chặt chúm lại, lúc mở miệng, như là hạ quyết tâm thật lớn.

- Được, bảo vệ cô ấy, không vì cái gì khác, chỉ vì ngài.

Nam Cảnh Thâm cười khẽ.

- Đừng làm trang trọng như vậy, Từ già không phải người nghiêm cẩn như vậy.

Bạc Tur cũng cười theo một tiếng, ánh mắt hướng ngoài cửa sổ một chút.

- Bên ngoài trời mưa, có cần đem ô cho ngài không?

Hắn không có hỏi Nam Cảnh Thâm có ở chỗ này qua đêm không, hỏi như không hỏi.

- Cũng tốt.

Hai người đàn ông, sóng vai đi tới cửa, Bạc Tur từ ống đựng ô chỗ cửa lấy một cái ô màu đen đưa cho Nam Cảnh Thâm, cửa vừa mở, gió lạnh tràn vào, một chút nước mưa bắn tung tóe lên bả vai Nam Cảnh Thâm, lông mày hắn cũng không nhíu một cái.

- Đi thôi, nghỉ sớm một chút.

- Tôi đưa ngài.

Bạc Tur cũng không đưa bao xa, bởi vì xe Nam Cảnh Thâm đỗ ở bên trong sân trước, dưới ô, hắn một thân áo sơ mi quần tây, gió từ cổ áo chui vào, áo sơ mi bị gió thổi phồng lên, trong lúc vung tay nhắc chân, hiển lộ hết mị lực thành thực của người đàn ông, đặc biệt là một đôi chân dài, phác họa đường viền thân hình lập thể giống như góc cạnh.

Người đàn ông như vậy, chỉ cần thoáng lộ ra một nụ cười mỉm, liền có thể dễ dàng khiến lòng người đi theo.

Cũng là cam nguyện đi theo.

.....

Khi Ý Ý... tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi.

Cô mới vừa tỉnh táo, con mắt mới mở ra một cái khe, lại rất nhanh nhắm lại, rèm cửa sổ mở khá lớn, tia sáng đánh vào mí mắt trên, cô nhắm chặt hai mắt, trên mí mắt đã nhấn ra nếp nhăn, xoa một hồi lâu mới cam lòng mở mắt.

Tiếng cửa đóng lúc vang lên hai tiếng.

Ý Ý ồm ồm trả lời:

- Vào đi.

Tiểu Quỷ đẩy cửa vào, thuận lợi đóng lại, trong tay cô bưng cái khay trên đó là một cái bát sứ, hương về trên tủ đầu giường vừa để vừa nói:

- Còn ngủ à, Hồ Bá bảo tôi đến xem mấy lần, không dậy nữa, cái chén lại phải hâm nóng lại nữa.

Ý Ý híp mắt, cười hi hi câu cảm của cô.

- Sáng sớm lại chủ nhân oán giận, ý vào tôi cũng chịu cô, lá gan là càng lúc càng lớn a.

- Phu nhân, ngài càng ngày càng không được rồi!

Tiểu Quỷ bỏ qua tay cô ra, đi kéo rèm cửa sổ.

- Đóng lại đi, đóng lại đi, chói mắt quá.

Tiểu Quỷ dừng một chút, kết quả lại đem rèm cửa sổ kéo ra hết mức, quay đầu nhìn cô:

- Không cho phép ngủ, ngài nhìn tôi để ức hiếp, chờ một lúc lại ngủ, Hồ Bá còn không giáo huấn mình tôi một trận.

- Vâng vâng vâng, tôi dậy đây, cô tính tình còn rất lớn a.

Ý Ý bĩu môi, ngoài miệng nói vậy, nhưng trong chán trở mình, nằm úp sấp hướng về đầu giường hơi di chuyển, cầm cái muỗng khuấy bát thuốc màu nâu.

Đáy lòng cô đột nhiên một sợ hãi, nhất thời từ trên giường ngồi dậy, kinh sợ trừng thẳng con mắt.

- Tiểu Quỷ, tối hôm qua trên.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hấn ôm cô về nhà

Đáy lòng cô đột nhiên sợ hãi, nhất thời từ trên giường ngồi dậy, con mắt kinh sợ trừng thẳng.

- Tiểu Quỷ, tối hôm qua sao tôi về được?

- Đã quên rồi nhĩ?

Tiểu Quỷ khom lưng nhìn cô, vẻ mặt như là nhìn ra chút gì, cô cố ý không nói, mà là cảm chén bụng lên.

- Ngài uống cái này đi đã, em sẽ trả lời nữa.

- Cô nói trước đi!

Ký ức tối hôm qua của Ý Ý vền vẹn dừng lại trước khi ngủ, lúc đó xe còn chạy, cô ôm lấy thân, mặt quay về phía cửa sổ xe, cảnh sắc bên ngoài chạy ngược chiều xe, sau đó, cô liền ngủ mất, khi... tỉnh lại thì đã đây rồi, một số ý nghĩ kinh sợ vang lên trong đầu, cô nghĩ cũng không dám nghĩ tới, càng nghĩ, đáy lòng càng lạnh.

- Không uống sao? Đáng tiếc a, em sáng sớm đã nấu a.

Tiểu Quỷ dời đi mắt của cô, múc một thìa, chậm rãi hướng về phía Ý Ý, khói nóng xộc vào trong lỗ mũi.

Ý Ý gấp đến độ không được, cũng không quản mùi vị khó ngửi, bụng tới, muỗng cũng không cần, bụng uống.

- Hiện tại có thể nói chứ?

Tiểu Quỷ thật cao hứng cầm cái chén đặt lại trong khay, nhẹ nhàng nói một tiếng.

- Ngài là được Nam Cảnh Thâm ôm trở về.

Ý Ý nhất thời như bị sét đánh.

- Hấn, ôm tôi trở về?

- Đúng rồi, Hồ Bá cùng Bạc đại ca đều nhìn thấy, có điều ai cũng không có can hấn, làm sao vậy, có cái gì không đúng sao?

Không đúng, quá không đúng rồi.

Cô là phụ nữ đã kết hôn rồi!

Cô biết Nam Cảnh Thâm gan lớn, nhưng cô sợ a, nơi này chính là nhà của cô, cứ như vậy công khai vào nhà, còn không ai ngăn cản, không phải rất quý dị sao.

Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một đạo tinh quang, Ý Ý đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, đem chăn xốc lên, ráp giường đã thay tấm mới, tối hôm qua

lúc cô chảy máu ngồi trên tấm kia không biết để ở chỗ nào rồi.

Cô càng nghĩ, càng cảm thấy khó mà tin nổi, sợ run hỏi:

- Tiểu Quỷ, cô cho đòi ráp trái giường sao?

- Đúng rồi, em đòi, tối hôm qua sau khi Nam Cảnh Thâm đem cô đi, Hồ Bá nói ráp giường hẳn rồi, bảo em đi đòi, lúc đó em nhìn thấy thật nhiều máu, giặt mình, sau đó biết rõ mới yên tâm, phu nhân, sau này không cho cô chơi dọa người như vậy nữa.

Trong đầu Ý Ý ong ong, Tiểu Quỷ sau đó nói cái gì, đầu cô đã hoàn toàn là tiếng ong ong, chọt xa chọt gần, tìm như thùng một lỗ hổng, liên tục cho ra những suy nghĩ sợ đến tay chân đều lạnh lẽo.

Ngây người, cô run rẩy cầm điện thoại di động lên, mở ra xem, không có bất kỳ dãy số gọi đến, hoặc là tin nhắn gọi tới.

Điện thoại di động của cô bên trong sạch đến khó tin, tin nhắn chỉ có hai cái Từ gia gọi tới.

- Tối hôm qua em chơi game suốt đêm, đem Tư Trì Thông Giám sao chép một lần, tôi muốn kiểm tra.

- Tiểu Ý Ý, sau này còn dám cho tôi uống rượu thử một chút xem.

Tin thứ nhất, là sau khi kết hôn nửa năm, cô chơi game suốt đêm bị phát hiện. Ngày hôm sau bị Từ gia nhắc nhở.

Tin thứ hai, là đêm đó cô trộm đi đến quán rượu mua say, quý thân xui khiến cùng Nam Cảnh Thâm tình một đêm, hôm sau, Từ gia liền biết rồi.

Nhưng mà lần này, có người đàn ông trong nhà chạy đến đến ôm cô, Từ gia bên kia một chút động tĩnh đều không có.

- Tiểu Quỷ.....

Ý Ý yếu ớt, chậm chậm kêu một tiếng.

Âm thanh quá nông quá nhẹ, Tiểu Quỷ căn bản không nghe rõ, còn đang tự mình nói:

- Phu nhân, vị Nam Cảnh Thâm kia không phải cấp trên của cô sao, trước Hồ Bá cho cô đi Hoa Thụy đi làm, tôi nghe nói, người này là bằng hữu Từ gia nhà chúng ta, nếu không phải là bởi vì tăng quan hệ này, tối hôm qua Nam tổng tới nhà, em suýt chút nữa cho là hai người có cái gì đây.

Ý Ý mạnh mẽ chấn động.

Cầm điện thoại di động, khí lực kéo căng, môi lắp bắp, trong cổ họng ép ra xen lẫn ý run rẩy.

- Tiểu Quỷ, Hồ Bá có nói gì hay không?

- Nói cái gì nhỉ?

Tiểu Quỷ cầm cái chăn, suy nghĩ một chút.

- Không có a, để em cầm chén lên lâu, a đúng rồi, Từ gia thật giống như nổi giận.

- Nổi giận.....

Trong lòng áy náy nhảy lên, lòng bàn chân sinh lạnh.

- Sao lại nổi giận?

- Sắc mặt Hồ Bá không tốt lắm, rầu rĩ, bất quá ông ấy không hề nói gì.

Tiểu Quỷ đem chăn gấp lại. Lúc gấp chăn, ngẩng đầu nhìn cô.

- Cần nói cái gì không?

Đột nhiên có tầm mắt nhìn sang, làm Ý Ý có chút không biết làm thế nào

- Không có gì.

Cô khảy tóc, hướng về phòng tắm đi, vừa đóng cửa, cô không nhận được tựa ở trên cửa, mới kinh ngạc phát hiện hai tay dĩ nhiên đang phát run.

Sau hai mươi phút, Ý Ý điều chỉnh tốt chính mình, đi xuống lầu ăn điểm tâm, cô ngấm vài vòng không thấy Hồ Bá, không cảm thấy dễ thở, trái lại một trái tim đập rất nhanh.

- Phu nhân, ăn đi, đừng hết nhìn đông tới nhìn tây, bù trừ lẫn nhau hóa không tốt.

Bất thành linh, tiếng nói dày nặng từ phía sau vang lên.

Ý Ý cầm dao nĩa, ngón tay nắm chặt, vặn vẹo quay đầu lại, cất lực hơi mỉm cười nói:

- Buổi sáng tốt lành, Hồ bá bá.

- Tốt hơn một chút nào chưa?

- Tốt lắm rồi đây.

- Ăn nhiều một chút cháo táo đỏ đi, tối hôm qua đau thành thế kia, cần bồi bổ, ngày hôm nay muốn uống canh sao, tôi để nhà bếp chuẩn bị.

- Điều tốt.....

Ý Ý nâng ly sữa đậu nành, đem nửa khuôn mặt che đi, đột nhiên ánh mắt run lên.

Một tấm thẻ quen thuộc, đưa tới trước mắt cô, cô có chút hoảng hốt, sững sờ liếc khoé môi, ngược mắt nhìn phía về mặt hiền lành của Hồ Bá.

- Đây là cái gì?

- Từ gia đưa cho cô thẻ này, bên trong có năm trăm ngàn, ngài ấy có nói rồi, sau này mỗi tháng sẽ cho vào tấm thẻ 50 ngàn tệ, cô muốn mua cái gì thì mua, muốn ăn cái gì thì ăn, không cần tiết kiệm tiền cho ngài ấy.

Ý Ý tỉnh tỉnh, không phản ứng lại, tay đã đem thẻ nhận lấy, lúc trước cô có nộp lên một tấm, nhưng nó có rất ít tiền, cô ực một cái đem sữa đậu nành ngâm trong miệng nuốt xuống, tiếp nhận cái thẻ, bề mặt bóng mượt, còn cảm thấy có chút mộng ảo.

- Thực sự là cho cháu sao?

- Ngốc, cô là vợ Từ gia, tiền của ngài ấy không cho cô thì cho ai, cầm đi, cô không phải muốn đi tham gia hội bạn học sao, ước chừng mấy bạn tốt của cô đang cùng nhau đi chọn quần áo đẹp.

Ý Ý lúc này mới cảm thấy có mấy phần cảm giác chân thực, tâm tình thoáng buông lỏng chút, cô cẩn thận hỏi:

- Hồ bá bá, tối ngày hôm qua.....

- Cô đang nói tới Nam tiên sinh chứ gì?

Hồ Bá liếc mắt đã nhìn thấu cả tâm tư của cô, trong nháy mắt đó, cái miệng nhỏ của Ý Ý theo bản năng đóng lại, khó mà diễn tả bằng lời, căng thẳng lặng yên nảy ra, đã thấy Hồ Bá có vẻ mặt nhẹ nhõm, liền giọng điệu như là tán gẫu việc nhà:

- Đó là bằng hữu Từ gia, chuyện tối hôm qua, Nam tổng đã nói với Từ gia rồi, ngày hôm nay đặc biệt cho phép cô nghỉ một ngày, cô a, kỳ kinh đến còn chạy đi ngâm nước lạnh, Từ gia biết rồi, đem tôi mắng một trận.

Hồ Bá đưa tay muốn điểm trán của cô, Ý Ý rụt cổ lại trốn về sau.

- Cháu sau này không dám nữa.

- Như vậy là tốt, nhanh lên một chút ăn cháo, đều sắp nguội rồi.

Nói như vậy, chuyện tối hôm qua, kỳ thực chỉ có một mình cô lo lắng, thật không.....

.....

Trời vừa sáng Nam Cảnh Thâm đến công ty, mới ra khỏi thang máy, Cố Diễn đang chờ ở cửa, đưa cho hắn tư liệu hội nghị sắp mở.

- Nam tổng, Bạch Tiểu thư đang ở văn phòng của ngài.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nam gia không tra ra được bối cảnh

Bước chân người đàn ông trong chớp mắt dừng lại, mi tâm nhăn lại:

- Hội nghị lúc nào?

Cố Diễn liếc mắt nhìn đồng hồ.

- Sau hai mươi phút nữa.

- Quên đi.

Nam Cảnh Thâm đem tư liệu thả lại vào tay Cố Diễn, chuyển hướng đến cửa phòng Phó Tổng Tài lâm thời, hai chân thon dài bước đến không nhanh không chậm, hần sửa sang ống tay áo, trên cổ tay đeo đồng hồ màu bạc, bị ống tay áo che đi, một thân âu phục làm riêng màu đen, làm ưu thế chiều cao hần hoàn toàn lộ rõ, khuôn mặt cương nghị, ngưng tụ sự lạnh lẽo.

Cố Diễn theo bản năng hướng về văn phòng đóng chặt liếc nhìn, thờ dài một hơi.

Đối với nữ nhân khác tránh không kịp, hần rất tò mò, Tiêu Ý Ý đến tốt cùng có bản lĩnh gì, có thể làm cho nam thần cảm dục Nam Cảnh Thâm nhìn với con mắt khác.

.....

Buổi chiều, Ý Ý định gọi điện thoại cho Tống Khải Nhân, bất ngờ nhận được một cuộc gọi khác.

Hôm nay là ngày Tiêu Tĩnh Đình lại mặt, kêu Ý Ý về nhà ăn bữa cơm đoàn viên.

Nửa giờ sau, một chiếc xe màu đen đỗ trước cửa biệt thự.

Kiểu dáng xe, đến biển số xe, Ý Ý đều rất xa lạ, xe cơ hồ là dừng sát chân, cô kinh hoàng nhảy một bước, phía sau lưng đập phải con sư tử bằng đá trước cửa, cột sống đau đớn.

Cửa sổ của xe hạ xuống, lộ ra cái mặt đeo mắt kính, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ý Ý nhăn lại, theo bản năng bắt đầu chống cự, quay đầu liền hướng về phía biệt thự mà đi.

- Dừng lại cho anh.

Cửa xe bị lực lớn đóng sầm, Ý Ý ý thức tăng nhanh bước chân, nhưng có nhanh hơn nữa, cũng không chống cự nổi người đàn ông có ý muốn đuổi tới, rất nhanh, cánh tay liền bị một sức mạnh kéo lại, dùng sức lôi kéo.

Cô không có va tiến vào trong ngực người đàn ông, cũng không có bị ném tới chết, thân thể dưới lắc lư mấy lần, liền đứng lại.

- Buông tay!

Nam Vân quét một chút nhìn biệt thự, ánh mắt lóe lên tia châm chọc.

- Đây chính là chỗ nuôi nhốt của lão đàn ông kia?

Ý Ý cau mày, một cảm giác buồn nôn xông lên, dốc hết sức bỏ qua hần.

- Đây là nhà tôi, phiền anh nói chuyện tôn trọng chút.

- Làm sao, anh muốn là đừng ngại không khách khí, những tên cầu vệ của em, có thể đem tôi xé ra hay sao?

Nam Vân từng bước ép sát, cô lui lại mấy bước về phía sau, cảm thấy căn bản không cần thiết phải sợ, cô liền đứng lại, ngẩng đầu căm ghét trừng mắt hần.

Nam Vân một tay ôm eo của cô, trên người đè xuống, làm cho thân thể cô ngã ra sau, lòng bàn tay làm thân thể cô cân bằng lại, hai người trong lúc đó, gần đến mức có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

Ánh mắt của hần quá có tính xâm lược, có ý khiêu khích nhìn từ trán của cô đến cổ áo, híp mắt hít một hơi.

- Ý Ý, trên người em thật là thơm a, đáng tiếc, hàng đêm một mình trông phòng, cảm thấy trống vắng chứ?

Ý Ý không trốn, càng không có may mắn kinh hoàng, con mắt bình tĩnh không gợn sóng, cứ như vậy nhìn hần.

Nhìn ra Nam Vân hơi giật mình, có chút phẫn nộ, hần lại có loại ảo giác bị xem thường.

Tức giận, cái tay phía sau lưng Ý Ý, đột nhiên bóp lấy cổ của cô, mắt híp lại, mang theo rét lạnh.

- Ánh mắt đỏ của em là sao?

Ý Ý không có trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng sáng như sứ, ánh mắt trời phủ lên mặt một tầng màu vàng nhạt, càng làm cho đôi mắt bình tĩnh mà khiếp người, ngũ quan cô khéo léo tinh xảo, đôi môi tựa như anh đào, hừ nhẹ ra một tiếng cười nói.

- Nam Vân, tôi lại nhắc nhở anh một lần, đây là nhà tôi, bên trong sân trước khắp nơi đều có bảo vệ, anh dám ở đây đụng đến tôi một chút xem.

Ánh mắt Nam Vân chìm xuống, hơi có chút bất ngờ.

Trong ấn tượng của, Tiêu Ý Ý hay khúm núm, cố gắng làm nhiều việc vì hắn, chưa bao giờ ngộ nghịch hắn nữa câu, lúc qua lại chỉ cảm thấy cô đã đẹp rồi, nhưng không được hoàn mỹ, năng lực quá hạn chế.

Bây giờ lại vừa nhìn, ngũ quan tinh xảo, bởi vì nổi giận mà khí tức không có thu liễm lại, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày sẽ bị cô cho một cái ánh mắt kinh sợ đến vậy.

Nhưng Nam Vân hắn là ai, cháu trai bảo bối duy nhất của Nam gia, từ nhỏ đã vạn thiên sủng ái, làm sao sẽ sợ một người phụ nữ, hắn không buông tay, trái lại càng xiết chặt lấy cổ của cô, dưới lòng bàn tay, cô bị bóp cổ, sắc mặt từ từ trắng xám.

Ý Ý vẫn không nhúc nhích, chỉ là nhìn hắn, mũi thở nhẹ nhàng nhấp nháy, đáy lòng là sợ, nhưng cô không thể đem nỗi sợ lộ ra, bằng không thì sẽ bị Nam Vân nắm lấy uy hiếp được voi đòi tiên.

Không hề một tiếng động, nửa phút sau, Nam Vân buông lỏng tay, thân thể cô mất lực, hai chân trên mặt đất, suýt chút nữa không đứng vững, lão đào hai bước, đỡ cái cô và lưng thở dốc.

Nam Vân bỏ tay ra, nghiêng người treo con mắt nhìn cô:

- Anh cho là em có bao nhiêu năng lực, vẫn đúng là cảm thấy em không sợ chết đấy.

Ý Ý sắc ho hai tiếng, cười nói:

- Anh dám ở đây đem tôi bóp chết thử xem.

- Em cho rằng anh không dám!

- Anh không dám.

Cô chưa bao giờ hiện tại chắc chắn như vậy.

- Tôi kết hôn hai năm, tuy rằng xưa nay chưa từng gặp mặt Tứ gia, nhưng hắn có thể bảo vệ tôi chu toàn, hưởng hờ thân phận của hắn, các người không phải vẫn hiếu kỳ sao, ngay cả Nam gia các người cũng tra không ra bối cảnh, anh cho rằng ông xã của tôi là nhân vật dễ ứng phó sao?

Cô cố ý tăng thêm bốn chữ "Ông xã của tôi".

Đúng như dự đoán, cô cảm giác được ra Nam Vân đột nhiên xuất hiện cảm giác bị áp bách mãnh liệt, nhất thời hô hấp trở nên khẩn trương lên, da đầu từng trận tê dại, dựa vào lý trí tiêu hao, hắn cố đứng nghiêm ở trước mặt cô.

Nam Vân hừ lạnh:

- Xem ra cái Tứ gia này đem nuôi em tốt nhỉ, chỉ ít tính khí so với trước đây lớn hơn.

- Là bằng hữu, anh có lòng tốt nhắc nhở em, nhân vật có thể sánh cùng cha tôi và Tứ thúc, tuyệt đối sẽ không cưới loại nữ nhân không có bối cảnh như em, bày xem vẫn được, hắn có cần cũng không cần em, em làm sao cứ như vậy tin tưởng, hắn chỉ là chồng của một mình em?

Lời này, còn kém chưa đem cô là tình nhân nói cho rõ rồi.

Xác thực, cho một cái biệt thự, cung cấp thức ăn, có người hầu hạ, nhưng quanh năm suốt tháng, căn bản là không thấy mặt chính chủ, ở trong mắt người khác, cô xác thực không thấy được ánh sáng tình yêu của phụ nữ.

Điểm này, cô không thể nào phản bác.

Nam Vân vận ngón tay, bộ xương sai vị phát tiếng vang khô khốc, hắn đi ra ngoài ra hai bước, lại quay đầu lại nhìn.

- Còn lo lắng cái gì, là mẹ kế cô bảo tôi tới đón cô, lên xe.

Ý Ý thoáng do dự, nhưng không từ chối, lên xe, nhìn thấy Tiêu Tình Đình cũng ngồi ở ghế sau, hơn nữa từ góc độ cửa sổ của xe nhìn ra ngoài, vừa nãy ở trong sân, nhất cử nhất động của Ý Ý cùng Nam Vân, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Dù vậy, Tiêu Tình Đình vẫn còn có thể quay về phía cô mỉm cười, nụ cười kia chỉ thoáng qua làm Ý Ý cảm thấy không biết làm thế nào, có hơi sợ run,

sau đó cô trấn định tự nhiên khép lại cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Thay lòng đổi dạ

- Chị.

Ý Ý hai tay đặt ở trên đầu gối, góc áo lộn xộn, ngũ quan đuôi lông mày, đã sớm không còn vẻ chật vật mới vừa rồi bị Nam Vân bóp cổ, gương mặt xinh đẹp thậm chí mang theo xán lạn mỉm cười.

Bàn tay Tiêu Tinh Đình dưới cái xách tay nắm càng chặt, trên mặt cất lực ra vẻ rộng lượng:

- Nôi em ở chị cũng chưa tới mấy lần, mới vừa rồi cùng Vân ca suýt chút nữa choáng.

Ý Ý ôm lấy tai, hướng về lỗ tai dè ép, nghiêng đầu, mi mắt có chút chống cự, chỉ nhìn đầu gối Tiêu Tinh Đình, hơi mỉm cười nói:

- Không có gì, đến nhiều lần thì sẽ không thấy xa lạ nữa.

- Chị nhất định sẽ đến nhiều lần.

Khóe miệng Tiêu Tinh Đình khẽ nhếch lên, khinh thường liếc nhìn cô một cái.

- Ngược lại, em cũng luôn có một người đi.

Ý Ý hơi run, ý cười nơi khóe miệng ngừng nửa giây, con ngươi đều giữ không tới, nhanh chóng thu lại.

- Tốt, chị tìm đến tôi nhờ ra nước đấng (ý chị là đến tìm chị để tỏ khổ ải), tôi rất tình nguyện.

- Tiêu Ý Ý, cô sao cứ nói chuyện không biết điều như vậy, hôn sự của cô không như ý, cũng phải nguyên rủa tôi như thế sao.

Ý Ý đến mắt cũng không thèm chéch, liếc mắt nhìn ngoài cửa xe, ánh mắt lóe lên tia chế nhạo.

- Nôn nóng cái gì, cô không như ý mắc mớ gì đến tôi.

- Cô!

- Được rồi!

Nam Vân lên tiếng khiển trách, đem mấy lời Tiêu Tinh Đình muốn bốc lên chặn lại.

- Hôm nay là cùng cô về lại mặt, đừng nghịch, đầu tôi đau.

- Rõ ràng là cô ta khiêu khích trước, anh liền chỉ nói có em.....

Tiêu Tinh Đình oan ức đến không được, đuôi mắt phẫn hận hướng về bên cạnh quét tới một chút, không cam tâm, cũng chỉ đành im miệng.

Cô ta tốn nhiều công sức làm âm ỉ, thật vất vả mới đem được Nam Vân cùng cô ta trở về, tính khí có lớn hơn nữa, ép không xuống cũng phải ép, chỉ cần Nam Vân còn đứng bên cạnh cô ta, bị những người hàng xóm ăn nói huyền thuyên nhìn thấy, hôn lễ xúi quẩy, cũng coi như là có thể diện.

Nam Vân nhìn vào gương chiếu hậu thấy sắc mặt Tiêu Tinh Đình xanh trắng, vẻ dữ tợn hết mức kia lọt vào trong mắt hấn, trong lòng âm thầm sinh ra căm ghét, cũng không che giấu vẻ chán ghét trên mặt, làm sao đều cảm thấy cuộc hôn nhân như một trò đùa, mọi người đều biết hấn bị cho đội nón xanh, lại không thể tháo xuống, trong lòng buồn nôn lại khó chịu.

Hấn buồn bực đem gương chiếu hậu hướng về bên cạnh vịn vịn, thật là khéo, vừa vịn nhắm ngay Ý Ý.

Động tác trên tay của hấn quỷ thần xui khiến hấn dừng lại.

Ý Ý ngày hôm nay không có trang điểm, trên mặt vền vền thoa một tầng phấn trắng, mùi hương hoa hồng, vừa nẩy đến gần, hấn nghe mùi vị này cũng có chút thay lòng đổi dạ, giờ khắc này vừa nhìn lại, cô nghiêng đầu hướng về ngoài cửa sổ, gò má tràn đầy như lòng trắng trứng, ngũ quan tinh xảo tròn bóng, mang theo điểm trẻ con, khí tức cả người yên tĩnh cùng sạch sẽ.

Trong lòng hần như có gì cuộn mình lại.

Nhiều năm như vậy cũng không từng có cảm giác động tình với Tiêu Ý Ý, gần nhất mấy ngày này, đặc biệt là ở trong hôn lễ, cô được tứ thúc ôm vào trong ngực, đáng về tiểu nữ nhân ý lại, làm hần buồn bức khô héo một quãng thời gian dài.

.....

Sau hai giờ hội nghị kết thúc.

Nam Cảnh Thâm từ trong phòng họp đi ra, trên tay cầm một cây bút Parker, trên tay còn lại nâng một phần văn kiện, bước chân hần chưa dừng, trên giấy kí tên, cũng không thấy ngón ngang, lộn xộn.

- Cầm đưa cho đại ca.

Hần đem tập văn kiện cho Cố Diển.

- Để hần nhìn, gần nửa năm chỗ hồng tài chính của công ty, tốt nhất cho một lời giải thích hợp lý.

- Bằng không, tôi không ngại đăng báo cho lão gia từ biết.

Bước chân dừng lại, người đã đứng ở cửa phòng làm việc, đẩy cửa đi vào, chân còn không có bước vào, một mùi thơm thoang thoảng bay ra, hần hít con người lại, hai con mắt sắc bén bắn ra tia lạnh lẽo.

Có lẽ phát giác ra bên trong có người, từ lúc hần rời khỏi hội nghị đến giờ, vẻ mặt nghiêm cẩn không có thả lỏng ra, nhìn kỹ bên dưới, đuôi lông mày mơ hồ có tia thiếu kiên nhẫn.

Đúng như dự đoán, hần chân trước vừa vào, một thân thể thơm mềm đã đánh tới, hần mặt mày bất động, nghiêng người hướng về bên cạnh, sau đó trầm ổn đi chếch ra.

- Sanh Nhi, anh mới vừa mở hội nghị xong, còn có văn kiện phải xử lý, không rảnh cùng em nào.

- Em không có nào a, chính là em tới thăm anh một chút mà.

Bạch Sanh Nhi đuôi theo, ôm lấy cánh tay của hần hướng về trong lòng ngực kéo.

- Tứ ca, anh theo em đi mà, một lát thôi.

Cô ta khẩn cầu nhìn hần.

Người đàn ông cũng không lay động, trái lại ánh mắt chìm xuống, bên trong dĩ nhiên lập lòe lạnh lẽo khiếp người, tầm mắt ép thẳng tới cánh tay cô ta đang nắm.

- Nếu như là chuyện quảng cáo, không cần nói.

Môi mông khẽ mở, tiếng nói thấu lạnh.

Bạch Sanh Nhi căng thẳng, nuốt một ngụm nước bọt, kéo tay hần dần dần không đủ chút niềm tin, nỗ lực để cho mình trấn định, lớp trang điểm tinh xảo trên mặt hiện ra một vệt cười.

- Không nói chuyện thì không nói chuyện, chúng ta nói cái khác một chút, có được hay không vậy, quãng thời gian trước ông nội em có nhắc tới anh, muốn hỏi một chút anh chừng nào thì có thể lại đó ăn bữa cơm.....

Lời vừa nói, càng ngày càng nhỏ, chỉ vì sắc mặt của hần trước sau lạnh như hầm băng, mặc dù chưa hề đem tay cô ta lấy ra, nhưng cũng không thấy hần có một tia thương hương tiếc ngọc chút nào, hơn nữa hần lại nhíu nhíu mày, động tác này, Bạch Sanh Nhi cảm thấy mãnh liệt cảm giác thất bại.

- Có thời gian, sẽ đi.

Hần rất bình tĩnh, gần với lãnh đạm, sau đó liền đi tới sau bàn làm việc, lấy một phần văn kiện ra.

Hần không ngồi xuống, cứ đứng như vậy, trang giấy chuyển động loạt xoạt, cảm giác yên tĩnh, cửa sổ sát đất phóng vào tia sáng, rơi vào gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, cùng thân hình cường tráng.

Quanh thân đều ở tỏ mị lực.

Bạch Sanh Nhi nhiều lần khi tới nơi này đều vấp phải trắc trở, nhưng vẫn là nhiều lần mặt dày vui vẻ đến.

Chỉ có lần này, cô ta đem về không vui ở trên mặt.

Xoắn xuyết một lúc, lấy dừng khí đến gần hán, cách cái bàn làm việc, giờ lên đuôi mắt, bình tĩnh nhìn hán.

- Từ ca, anh hãy thành thật nói cho em biết, ngày đó chụp hình quảng cáo, người phụ nữ đóng thế em với anh có quan hệ như thế nào?

Tay lật trang một trận.

Trong lòng Bạch Sanh Nhi cũng theo quán rồi.

Làm diễn viên, một số phương diện tâm tình cùng trực giác, cô ta có thể nhìn rất rõ ràng.

Cô ta chưa từng thấy qua đáng về Từ ca thất thố.

Mặc dù chỉ là trong nháy mắt, lại bị cô ta miễn cảm bắt được, hán đang căng thẳng.

- Từ ca?

Bạch Sanh Nhi nhân cơ hội truy hỏi.

- Có phải là bởi vì người phụ nữ kia, anh mới trừng phạt em, vốn là phải quay chụp bên trong, đổi thành bên ngoài.

Lúc cô ta biết được tin này, suýt chút nữa giận điên lên.

Bên trong phòng hóa trang đập phá đồ vật, đến cuối cùng đặt chân đến nơi đều không có phụ kiện, trang sức, cô ta cuộn chân lại ngồi ở trên ghế, muốn gọi điện thoại cho hán, lại không có lá gan đi chất vấn, cuối cùng chỉ gọi điện thoại cùng gia gia khóc lóc kể lể, muốn gia gia đứng ra kêu hán đến nhà ăn cơm, nhưng gia gia không chịu, ông ta nói tính tình Nam Cảnh Thâm kiêu ngạo cực kì, miễn cưỡng không được.

Kiều ngạo sao? Cô ta thừa nhận, nhưng tuyệt đối không thể, hán là bởi vì một nữ nhân khác ở trước mặt cô ta mà kiêu ngạo.

- Em là cho là như thế sao?

Hán hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tôi không cảm thấy vậy

- Em cho là như thế?

Hán hỏi ngược lại.

Lúc này..... lòng bàn tay Bạch Sanh Nhi đầy một tầng giọt mồ hôi.

Theo tầm mắt hán nhìn nhau mấy giây, đầu cô ta từng trận đau đớn, suýt chút nữa đã không chống cự nổi ánh mắt uy thế của hán, cuối cùng liều chết cắn môi dưới, tuyệt đối không bỏ cuộc giữa chừng.

Hỏi đã hỏi, hơn nữa, nhất định phải chính tai nghe được đáp án từ trong miệng hán.

Nam Cảnh Thâm không vội mở miệng, lấy điện thoại di động ra, tìm thấy số điện thoại gần nhất, bên kia bắt máy, giọng nói của người đàn ông trung niên cung kính xưng hô hán:

- Nam tổng, xin lỗi xin lỗi, đang xem qua văn kiện, không nhanh bắt máy, thất lễ rồi.

- Không sao, tôi hỏi một câu, liên quan đến quảng cáo của Bạch Sanh Nhi ——

- Nha, bên đầu tư trả thêm tiền rồi, phải làm khổ cực tiểu thư Bạch Sanh Nhi một chút, lấy ngoại cảnh ngoài trời, sau đó biên tập phim cùng nhau, làm sao vậy, Nam tổng, có vấn đề gì sao?

- Không có, quấy rầy.

Nam Cảnh Thâm cúp điện thoại, điện thoại di động khẽ đặt lên bàn, một lần nữa cúi đầu, nhìn phần tài liệu trước mặt.

Tiếng nói thanh đậm vang lên:

- Phía đầu tư bỏ thêm tiền.

Ý tứ, căn bản không phải cố ý làm khó dễ cô ta, hoặc là cho ai hả giận, mà là bởi vì phía đầu tư đột nhiên đề xuất yêu cầu?

Bạch Sanh Nhi tính tình đa nghi, đương nhiên lúc này sẽ không tin tưởng, cô ta đi tới cửa, vừa đi vừa bấm điện thoại cho Phương Viên.

- Cô sao không nói một tiếng cho tôi trước..... Không kịp? Cô tới không kịp, tôi có thể bêu xấu.....

Cúp điện thoại, cô ta chăm chú tiêu sái trở lại, thở mạnh ngẩng đầu, ngữ khí rõ ràng đã mềm nhũn rất nhiều.

- Xin lỗi mà, Tứ ca, là em không biết rõ.

- Tình tình em hiểu lầm, lúc nào mới có thể thay đổi.

Nam Cảnh Thâm lật tới trang cuối cùng, kí tên, văn kiện mới xếp lại, Bạch Sanh Nhi đi tới, ân cần bỏ vào cái giá bên trong.

- Anh quản em đi chứ, anh quản em, em khẳng định là có thể đổi.

Hắn a cười một tiếng:

- Lại nói nhảm nữa rồi.

Nâng cổ tay liếc nhìn thời gian.

- Anh nghĩ làm rồi, em ở lại chỗ này, hay là anh đưa em về nhà?

- Đương nhiên là đưa em về nhà a.

Bạch Sanh Nhi nhân cơ hội này kéo cánh tay của hắn, hương thơm nhàn nhạt, cô ta có ý định rút ngắn khoảng cách giữa hai người, hì hì cười nói:

- Gia gia nhất định sẽ rất cao hứng, còn có a, nhà em mới tới một đầu bếp, com tây làm rất ngon, muốn nếm thử không?

Cô ta thấp thỏm hỏi, nắm chặt cánh tay hắn một chút, chỉ lo hắn sẽ từ chối.

- Đi thôi.

Nam Cảnh Thâm lấy chìa khóa xe, đi ra ngoài trước, Bạch Sanh Nhi cao hứng, bước chân như muốn bay lên.

.....

Tiệc lại mặt, không có mời thân thích Tiêu gia, chỉ an bài một bàn, đều là người trong nhà.

Lúc Tiêu Tinh Đình kéo Nam Vân xuống xe, Bạch Uyển Như hỏi hận, nếu như sớm biết Nam gia sẽ nể tình như vậy, bà ta tuyệt đối sẽ thông báo đến toàn bộ, xem ai dám xem thường Tiêu gia.

Một bữa com, chỉ có Ý Ý là người ngoài.

Người làm cho cô ly rượu, cô khát nước, uống một hớp lớn, bị sặc trong cổ họng, yết hầu một trận đau đớn, cô để ly xuống, tìm nước khắp nơi, không biết ai đặt một ly nước trái cây, cô cầm lấy uống.

- Tiêu Ý Ý, cô là cố ý đi!

Tiêu Tinh Đình nâng cao giọng, giận đùng đùng đem ly cướp đi.

- Chút nữa Vân ca phải lái xe, tôi mới lấy cho anh ấy nước trái cây, không phải là cho cô uống!

Rượu kia rất mạnh, mới một cái, Ý Ý đã có chút say.

Đầu hỗn loạn, nghe không rõ Tiêu Tinh Đình đang nói cái gì, giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nở nụ cười một tiếng.

- Làm sao vậy?

Nụ cười này, triệt để chọc giận Tiêu Tinh Đình, muốn phát tác ra, bị Bạch Uyển Như cầm lấy tay, hung hăng ở tay cô ta bấm một cái.

- Nhấn nhẹn.

Bạch Uyển Như thấp giọng nói, trách mắng, sau đó quay đầu nói:

- Làm sao không hiểu chuyện như thế, nhị tiểu thư sẽ không uống rượu, cho cô đổi nước trái cây, Ý Ý, cô là muốn uống nước trái cây hay là uống nước?

Sau một câu nói, âm điệu thả đến ôn nhu.

Ý Ý vừa lên tiếng, bất nhẽ đánh cái ợ, mặt mày trong tầm mắt, đối với mẹ con kia trên mặt tránh né cảm giác căm ghét, cô khà khà cười cợt:

- Cũng có thể.

Đang nói chuyện, rõ ràng có chút say rượu.

Ánh mắt Nam Vân nhìn vào dấu ấn sát miệng ly, rồi nhìn Tiêu Ý Ý, cô quả thật là có chút say rồi, cúi đầu gấp một cái cá trứng, gấp mấy lần cũng không thành công, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần hiện ra đỏ ửng, về say rượu này, tinh khiết ngây thơ, sạch sẽ đến không nhiễm hạt bụi nhỏ.

Trước đây làm sao không phát hiện, cô làm cho hấn, thoải mái như vậy.

Hấn không uống rượu, lại có một chút say, không hề cố kỵ tầm mắt mà không chớp mắt nhìn cô, sau đó dùng đũa mình, gấp cái trứng cá cô đang loay hoay, đặt vào trong bát cô.

Ý Ý nhìn theo cái trứng cá, sau đó lại ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn hấn, như là đang đánh giá, đầu nặng nề nửa rũ, hương hấn nhếch miệng cười.

- Cảm ơn.

- Không cần khách khí, muốn ăn, anh lại gấp cho em.

Bọn họ hành động, không giống như là anh rể đối với em vợ, ám muội cực kì, trên bàn cơm còn có ba người kia, không ai không thấy được.

Sắc mặt Tiêu Tinh Đình tương đối khó xem, móng tay gầy ở trong lòng bàn tay, cô ta cầm đũa, bức chính mình dè tính khí xuống.

Trong bữa cơm, Tiêu Chấn Hải cùng Bạch Uyển Như một mực lôi kéo Nam Vân tán gẫu việc nhà, đề tài khá là cứng nhắc, hơn nữa thái độ Nam Vân trước sau không lạnh không nhạt, nói chuyện nói đến bên ngoài, nhiều lúc còn trống không, ai nấy đều thấy được hấn không hứng lắm, nhưng không ai dám nói ra, coi như ngày hôm nay Nam Vân có kẻ đao trên cổ bọn họ, vậy cũng phải ưỡn mặt bật cười.

Bởi vì đặc tội Nam gia không được.

Ý Ý ở bên cạnh nghe, kỳ thực căn bản là không nghe lọt, loại người hay làm bộ tiết mục một nhà ấm áp, cô đã sớm diễn xong, ngược lại không có ai quan cô, cũng chẳng muốn phối hợp.

Ăn no, cô nắm khăn ăn lau miệng, rồi đứng dậy.

- Tôi ăn no rồi, đi trước.

Nam Vân cũng tiếp bước đẩy ghế ra, đem áo khoác trên ghế khoác lên trên cánh tay.

- Tôi đưa người.

- Nam Vân!

Tiêu Tinh Đình nhin không được nữa.

- Hôm nay là ngày lại mặt của chúng ta, anh không chờ em cùng đi sao?

Nam Vân nửa chéch quay mặt:

- Cô không phải yêu thích chờ ở nhà mẹ đẻ sao, không bằng ở đây một thời gian ngắn đi, tôi đỡ phải nhìn đến phiền chán.

- Chúng ta mới vừa tân hôn.....

Tiêu Tinh Đình nhin không chảy nước mắt, hít sâu một hơi, nhanh chóng quét qua Ý Ý một chút, ánh mắt kia, vừa căm ghét lại đỏ kị.

- Có phải là bởi vì, trong lòng anh còn yêu thích Tiêu Ý Ý, cho nên mới đối với em như thế?

Nam Vân cười gằn:

- Nếu như tôi nói phải thì sao?

Tiêu Tinh Đình vừa nghe, nước mắt liền từ trong hốc mắt lăn ra, cô ta cho rằng ở trước mặt ba mẹ, ít nhất Nam Vân sẽ cho cô ta mặt mũi, hôn nhân này đối với cô ta rất trọng yếu, người đàn ông này cũng vậy.

Kết quả.....

Nam Vân vừa nói, Tiêu Chấn Hải cùng Bạch Uyển Như thay đổi sắc mặt, Bạch Uyển Như lờ Tiêu Tinh Đình một cái, hỏi:

- Con nói cái gì, hần và Tiêu Ý Ý có phải là có gì không?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cùng hần phân biệt rõ ràng

Tiêu Tinh Đình rơi nước mắt càng nhiều, sắp kiểm chế không nổi nữa:

- Bọn họ..... trước đây là người yêu của nhau.

- Lại có chuyện như vậy!

Bạch Uyển Như sốt ruột thay con gái, tức giận đứng dậy, chân ghé cọ mặt đất phát ra tiếng chói tai, cũng không ngăn nổi bà ta đem mũi nhọn sắc bén nhắm ngay Ý Ý.

- Tiêu Ý Ý, cô hãy thành thật nói cho tôi, trong hôn lễ Tinh Đình, có phải là cô ở đó quấy rối không? Chẳng trách sau đó tôi không tra ra được người tung cái video ngày đó, cô làm sao không biết xấu hổ như vậy, cũng đã lập gia đình rồi, còn nhìn chăm chăm anh rể cô không tha, cô cùng người mẹ kia của cô đều tệ hơn như vậy!

Ý Ý có chút sâu xa, nhưng tiếng mắng nhục nhã của Bạch Uyển Như ngược lại đi vào trong tai cô, cô lắc người, dùng sức lắc đầu, miễn cưỡng tỉnh táo mấy phần, cười lạnh một tiếng:

- Đến cùng là ai tệ hơn vậy, biệt thự này, đâu đâu cũng là mẹ tôi sắp xếp, bà đến bây giờ cũng không dám động, miễn cưỡng gánh lấy cái thân phận nhị phu nhân mà ở đây sống, tôi nhường bà một chút thì thôi, bà còn dám nhắc đến mẹ của tôi.

- Cô —— cô ăn nói bậy bạ cái gì!

Bạch Uyển Như chột dạ, dù sao bà ta thượng vị danh bất chính, ngôn bất thuận, sợ nhất bị người ta vạch ra điểm yếu.

Ánh mắt lén lút dò xét Nam Vân bên cạnh, trong lòng là có sự kiêng dè.

- Tao muốn xé rách cái miệng của mày!

Cứ như vậy, Tiêu Tinh Đình bắt được cái gạt tàn thuốc, ném về phía Ý Ý.

Ý Ý không tránh, trên trán bị đập rách một góc, máu chảy đến trên mắt, cô đưa tay ra lau, ngón tay từ từ mò lên, mò tới vết thương, sau đó mới cảm nhận được đau đớn.

Cảm giác đau đớn làm cô từ trong men say lập tức tỉnh lại, đầu óc hoàn toàn rõ ràng, cách dòng máu, nặng nề nhìn Tiêu Tinh Đình.

Tiêu Tinh Đình bị cô nhìn đến trong lòng sợ sệt, trốn ra phía sau Bạch Uyển Như, mẹ con cô ta có thể lớn lối như vậy, đơn giản là ỷ vào Tiêu Ý Ý tính mềm yếu, chỉ có lúc chọc giận, mới miệng lưỡi bén nhọn, Tiêu Tinh Đình cũng chỉ là nhất thời nóng giận mới làm vậy, cũng không nghĩ đến cô lại không né.

Ý Ý bình tĩnh lấy điện thoại đi động ra.

Nam Vân đứng bên cạnh cô, vốn là muốn lúc cái gạt tàn thuốc đánh tới thì kéo cô ra, lại bị phản ứng của cô dọa sợ, hần đến gần, có thể nhìn thấy trong con ngươi đen kia, hỗn loạn một chút tan ra, đến bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo.

Hần nhìn Ý Ý bấm dây dây số, ánh mắt căng thẳng.

- Em muốn làm gì?

- Báo cảnh sát.

Nhẹ nhàng hai chữ, bầu không khí nhất thời rớt xuống.

- Mày muốn làm vậy.....

Bạch Uyên Như nói không ra nói, giờ khắc này hiện lên ở trong đầu chỉ có hai chữ mặt mũi.

Bà ta sốt ruột, đưa tay lôi kéo Tiêu Chấn Hải.

- Ông nói câu gì đi a, ông xem một chút con gái ông, là muốn huyên náo tất cả mọi người sống không yên ổn!

Tiêu Chấn Hải cũng uống không ít rượu, mấy người phụ nữ làm phiền làm cho đầu ông ta đau sắp nứt, liên hệ với tình cảnh Tiêu thị gần đây, bị Nam gia thu hồi 2% cổ phần, trong lòng rất không thoải mái, đang lo nín giận không chỗ phát, Bạch Uyên Như vừa gọi, vừa vịn là đụng vào lỗ châu mai.

- Bà chỉ biết có náo náo náo, thân là trưởng bối, chuyện con cái náo thì tính là chuyện gì, không nhìn lại chính mình đi!

- Ông..... Tôi thấy ông chính là bất công, Tỉnh Đình nhà chúng ta bị bắt nạt thành dạng gì!

Bạch Uyên Như ra vẻ buồn khổ, hình tượng cũng không cần, làm càn ngang ngược, xông lên đoạt lấy điện thoại của Ý Ý, hung tợn trừng mắt nhìn cô.

- Mày chính là đồ sao chổi, chỉ cần có mày ở đây, thì không thể bình yên được!

Bà ta vừa mắng, vừa đem điện thoại ra nhìn, trên màn ảnh, xác thực có hoàn chỉnh dãy số "110", nhưng chưa có bấm gọi.

Ý Ý lạnh lùng nhìn bà ta, tay mở ra.

- Đưa điện thoại đi động cho tôi.

Ý Ý thức được bị lừa, Bạch Uyên Như giống như bị tát một chậu nước lạnh, cái tính ngang ngược bị tắt đi một nửa, bà ta dùng sức khoét Ý Ý một chút, mới đưa trả lại cho cô.

Ý Ý không nói gì, siết điện thoại đi động đi ra ngoài, bóng người hơi hơi lay động, cô đi không nhanh, nhưng cũng không quay đầu lại, thật giống như phía sau có cái gì làm cho cô cảm thấy tránh không kịp.

- Nam Vân!

Ý Ý vừa đi, Nam Vân không chút suy nghĩ đi theo sau, Tiêu Tỉnh Đình cuống lên, tiến lên bắt lấy tay hắn, oan ức khóc nói:

- Anh không thể đi.

Nam Vân nhú chặt mi tâm.

- Tiêu Tỉnh Đình, cô biết rõ ngày hôm nay tôi không muốn tới đây, còn dám ngăn cản nữa, cẩn thận tôi cho cô cả đời đều ở nhà mẹ đẻ.

Cô ta cả kinh, không hoài nghi chút nào câu nói của hắn, càng sợ tân hôn không lâu liền thật sự bị đuổi về nhà mẹ đẻ, như vậy, mặc dù đã kết hôn, cũng sẽ trở thành trò cười.

Suy nghĩ đến đó, cô ta thật không dám ngăn cản.

Khí lực trên tay mới vừa buông lỏng, Nam Vân liền bỏ qua cô ta, nhanh chân rời đi.

Ra khỏi biệt thự, gió lạnh thổi, Ý Ý hoàn toàn thanh tỉnh, vết thương trên trán bị gió lạnh thổi qua, cô thoáng làm về mặt đều sẽ động đến nó, đau đến nước mắt trào ra, trước mắt là một mảnh mơ hồ, như một tầng màn sương mù, từ cửa chính đến bên lề đường, mấy lần đập đầu suýt chút nữa ngã chổng vó.

Ở nơi này một lát, phía sau có ánh đèn đánh tới, rồi truyền đến tiếng nói đàn ông:

- Anh đưa em về.

Nam Vân nhấn còi ô tô.

- Lên xe.

Bước chân Ý Ý chậm lại, cứng ngắc lại hai giây, theo bản năng hướng về ven đường bước một bước, trong lòng lấy dũng khí, liền nhìn thẳng cái người không muốn nhìn thấy, khẩu khí ôn nhợt nói:

- Không cần, anh rể.

Một tiếng anh rể, hoàn toàn cùng hắn phân biệt rõ ràng.

Trong lòng Nam Vân rất không có tư vị, nhất thời cũng không rõ đây là cảm giác gì, có mất mát cũng có bị thương, nhưng mà trên mặt, hắn cố ý nổi

giận.

- Anh kêu em lên xe!

Ý Ý đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Ánh mắt trong suốt, mênh mông không gợn sóng.

Nam Vân cảm thấy trong lòng hốt hoảng:

- Tiêu Ý Ý, đừng làm cho anh nói lần thứ hai, hoặc là em muốn anh xuống xe đến.....

- Đủ rồi.

Ý Ý lạnh lùng đánh gãy lời hấn.

- Tôi bây giờ nhìn thấy các người, bất luận người nào, đều cảm thấy buồn nôn, xin thương tình, để tôi yên tĩnh một chút.

Lời nói cực kì xa cách.

Nam Vân chấn động tại chỗ, chờ phục hồi tinh thần lại, Ý Ý đã đi xa, thân thể nho nhỏ được đèn xe chiếu xuống càng chạy càng xa.

Hắn dùng sức nện vào còi xe, tiếng còi sắc nhọn chói tai, cả kinh con mèo trong bụi cỏ, làm nó kêu lên.

.....

Từ khu biệt thự đi ra, qua hai con đường lớn là có trạm xe buýt.

Ý Ý lạnh lẽo ngồi ở trên ghế, vết thương trên đầu chưa được xử lý, trên mí mắt có vết máu đã khô, cô mệt mỏi mở to mắt, nước mắt xoay chuyển vài vòng, cố gắng không để rơi ra.

Người chung quanh nhìn cô với ánh mắt quái lạ.

Cô không chút nào để ý, tình cờ giương mắt, trông thấy cách đó không xa một chiếc xe màu đen, trên cửa sổ hạ xuống đặt cánh tay, đầu ngón tay kẹp thuốc lá lúc sáng lúc tối, ở trong màn đêm, gương mặt lạnh lùng càng rõ ràng, Ý Ý bỗng nhiên chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nam Tứ gia tốt như vậy à

Cách mấy cái xe, ánh mắt của hai người chạm nhau.

Nam Cảnh Thâm bị bóng đêm bao phủ nửa bên gương mặt tuần tú, nhìn không ra vẻ mặt gì, cặp mắt thâm thúy nhưng rõ ràng đang nhìn cô.

Hồ hấp Ý Ý cứng lại.

Đầu lưỡi liếm thấy vị rỉ sắt.

Trong lòng bỗng lạnh lẽo, hốt hoảng che lại mặt, lại sốt ruột tìm khăn giấy, muốn lau vết máu khô, rồi đột nhiên ý thức được ——

Tại sao phải sợ hắn nhìn thấy?

Vừa nãy trong nháy mắt đó, cô sinh ra ảo giác sẽ chọc cho hắn tức giận.

Cô lần thứ hai giương mắt nhìn, người đàn ông ngồi ở trong xe, tia sáng ngược hướng chiếu tới, bóng bả vai nghiêng dựa ở trên cửa xe, cái tay duỗi ra ngoài cửa sổ, trên tay kẹp điếu thuốc, ngón tay trượt theo quán tính đập đập điếu thuốc, lúc hút thuốc, con mắt giống như đang nheo lại.

Đỉnh đầu, bóng lá cây loang lổ, phá đi sự lạnh lẽo trên mặt hắn, trong bóng đen không thấy rõ mặt mũi hắn.

Đèn đỏ qua đi, Nam Cảnh Thâm kẹp trong tay điếu thuốc lá sắp cháy hết, hắn ném ra ngoài cửa sổ, xoay vô lăng, thân xe rất nhanh rẽ vào dòng xe cộ bên đường.

Chột lóc lên, Ý Ý hạ xuống tầm mắt, lơ đãng liếc về ngồi kế bên tài xế, có bóng người màu trắng.

Phụ nữ.....

Trong lòng có cảm giác cay đắng không tên, lông mi phủ xuống đến, nhẹ nhàng rung động.

Tay, vô ý thức đặt ở ngực trên, không biết làm sao, ngực vô cùng đau đớn, nhất thời không rõ là cảm giác gì.

Bỗng nhiên, có một cô gái lạ nhét vào trong lòng cô một cái túi, bên cạnh không duyên cớ xuất hiện một người đàn ông, mặt kinh hoảng nhìn cô.

- Vật này giao cho cô, nhất định phải bảo quản a.

Cô sững sờ, lúc người kia nói cũng không có hạ thấp giọng, nói xong liền đi.

Mấy tia sáng mạnh, từ bốn phương tám hướng chiếu lên Ý Ý, làm mắt cô không mở ra được, cô đưa tay ở trên trán chặn lại, chưa kịp làm gì thì lại xảy ra chuyện, mấy vị mặc đồng phục cảnh sát từ trên xe gắn máy đi xuống, không nói hai lời cùm chặt hai tay cô.

- Cô gái này, chúng tôi hoài nghi cô có quan hệ với vụ án buôn ma túy, xin theo chúng tôi một chuyến.

.....

Ý Ý bị giam, đang bị tra hỏi trong phòng.

Đỉnh đầu, ánh đèn trắng sáng chiếu vào mắt làm cô không mở mắt ra được, đầu óc mơ màng, lại hoảng sợ, tinh thần cô thật sự không chịu nổi, đáng về ấy trong mắt vị sĩ quan cảnh sát đang hỏi cung cô là đang cố ý che giấu.

- Cô đã trầm mặc lâu rồi, thật sự không muốn nói?

- Nói cái gì a..... Tôi cái gì cũng không biết.

- Rất tốt, xem ra là phạm nhân chuyên nghiệp.

Cô là thật sự không biết gì a, ngay ở trước đây không lâu, cảnh sát từ bên trong cái túi người xa lạ kín đáo đưa cô tra ra hai túi bạch phiến, đến bây giờ đã ép hỏi cô liên tục một giờ, thân thể cùng tinh thần song song chịu áp lực, làm cho cô sắp hỏng mất.

Lúc này, có người đẩy cửa đi vào, liếc mắt nhìn Ý Ý, sau đó đi tới cảnh sát bên cạnh, ghé vào lỗ tai nói hai câu.

Sắc mặt vị cảnh sát ấy nhất thời đại biến, cầm chìa khóa, mở khóa còng tay cho Ý Ý, thái độ cùng vừa nãy quả thực khác nhau một trời một vực.

- Tiêu tiểu thư, hiểu lầm, chuyện này là chúng tôi oan uổng cô, vừa nãy đã điều tra giám sát, cô thật sự vô tội, còn có a, cô tại sao không nói, cô là người Nam Tứ gia.....

Cô bị áp giải vào, lúc đi ra ngoài, bị vây quanh bởi những cảnh sát kia, lại là xin lỗi rồi nhận lỗi, Ý Ý chóng mặt, được bọn họ đưa ra ngoài.

Trong đại sảnh cục cảnh sát, một người đàn ông bận đồ đen, thân hình thẳng tắp đứng thẳng, áp suất thấp trầm trọng, làm cho người người cảm như hén.

Cục trưởng đứng ở bên cạnh, thoáng khom lưng, đặc biệt khiêm tốn thân mật, giọng nói không chế rất thấp nói:

- Nam Tứ gia, thật sự là thật không tiện, đã trễ thế này còn phiền ngài đi một chuyến, ngài gọi điện thoại thông báo một tiếng là được rồi, bắt làm Tiêu tiểu thư là lỗi bất cẩn của chúng tôi, trước đó cũng không biết cô ấy là người của ngài.....

Nam Cảnh Thâm mặt không hề cảm xúc, căn bản không thêm phản ứng lại với vị cục trưởng này, nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ, được cảnh sát mang ra ngoài từ chỗ hành lang, cả người hần tắn ra hơi lạnh, làm bầu không khí căng thẳng lên.

Người người không dám thở mạnh, đều phải quan sát sắc mặt của người đàn ông này.

Nam Cảnh Thâm nhanh chân đi đến trước mặt Ý Ý, sắc mặt lạnh lẽo u ám, ở trên đỉnh đầu cô lên tiếng:

- Ngẩng đầu lên, nhìn tôi.

Ý Ý có chút bất an.

Cô cảm giác được cảm xúc Nam Cảnh Thâm, cô đang cúi thấp đầu, giật mình một cái, ngẩng đầu lên, cô nhanh chóng nhìn hẩn, không thấy rõ là thấy về mặt gì, càng làm cho đầu cô hạ thấp xuống.

Người đàn ông hít mắt lại, lạnh lùng lên tiếng:

- Tại sao không gọi điện thoại cho tôi?

Ý Ý run lên một cái, không dám nhìn hấn, buông xuống ngón tay luống cuống, đôi môi mím thật chặt, không dám mở miệng nói.

- 50 gam ma túy, em một tiếng giải thích cũng không có, là chắc mình vô tội sao?

Người đàn ông nhăn lông mày, hô hấp trầm trọng, nếu không phải cô điềm đậm đáng yêu, thật hận không thể bóp chết cô.

- Lần trước tưởng mình mang thai, còn biết gọi điện thoại cho tôi, lần này làm sao không làm vậy, bày ra bộ dáng muốn chết cho ai xem!

Ý Ý bị hấn rống đến chấn động, trong hốc mắt nhanh chóng nổi lên tầng mịt mờ, cô khóc thút thít, mạnh miệng nói:

- Trình cho ai nhìn cũng không liên quan đến chuyện của anh, đâu muốn anh để ý đến.

Cô quay đầu, đem hai tay khép lại trước mặt cảnh sát, cúi đầu, lúc nói chuyện bờ môi run run.

- Bắt tôi đi, không phải hoài nghi tôi giấu ma túy sao, cái tội danh này, đủ cho tôi ngồi tù bao nhiêu năm?

Không ai dám động.

Cục trưởng nhìn một vòng đôi trai gái này, khuyên như:

- Tiêu tiểu thư, chó cùng Túr gia tức giận.....

- Lên bắt đi!

Cô khàn cả giọng hô lên, toàn bộ ngũ quan run run, nhiệt độ càng ngày càng thấp.

- Chuyện này.....

- Cứ lên bắt cô ta đi!

Người đàn ông lạnh lùng mở miệng, lập tức nhanh chân đi mất.

Giấy da đập trên đá hoa cương, tiếng vang đặc biệt là đột ngột.

Ý Ý không có quay đầu, tâm theo tiếng bước chân hấn rồi đi chìm dưới đáy cốc.

Nước mắt, rơi ra như vỡ đê.

Cô vẫn duy trì tư thế chờ đợi bị công, nhưng không có một người dám động.

Người của Nam Túr gia, há lại có thể động vào, lão nhân gia người nhắc chân đi, lưu lại củ khoai lang bỏng tay, ai cũng không biết nên làm gì.

Đang lúc này, người đàn ông nguyên bản đã rời đi lần thứ hai trở lại, bước chân ác liệt rất nhiều, pha thêm chút hoang mang, hấn từ phía sau áp sát, ôm chặt cô gái, bỗng nhiên đưa tay nắm cằm của cô.

Hấn đã từng bình tĩnh, lúc này hùng hực thiêu đốt lửa giận.

Bóp chặt mu bàn tay của cô căng ra đến mức nổi lên gân xanh.

Viền mắt hấn đỏ lên, lạnh lẽo hỏi:

- Em chống cự như vậy, tình nguyện ngồi tù cũng không chịu đi theo tôi?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hấn không thể cưới cô

Lòng Ý Ý như bị kim đâm, nước mắt tràn ra.

- Không phải anh đi rồi sao.....

Hắn không hề chớp mắt nhìn cô, vừa mới còn lửa giận ngập trời, đã từ từ hạ xuống, nắm tay cô căn bản chỉ có mấy phần lực, chính hắn còn thấy đau này.

- Sợ tôi mặc kệ em sao?

Hắn không phát hiện ra giọng nói của mình đã mềm nhẹ đi.

Ý Ý chỉ khóc thút thít, đáng đáp như là chịu oan ức rất lớn.

Đôi môi Nam Cảnh Thâm nhếch lên, sau đó đem cô kéo vào trong lòng ngực, cầm chổng ở đỉnh đầu cô, nặng nề thở ra một tiếng:

- Thực sự là chẳng có cách nào để bắt lấy em cả!

Hắn nửa ôm nửa vuốt ve, mang theo cô đi ra ngoài, xe đã đỗ sẵn ở bên ngoài.

Ý Ý ngồi vào ghế phụ, ngửi thấy được mùi hương, trong đầu chỉ một thoáng xẹt qua bóng người màu trắng, tiếng nước nở lập tức liền nhỏ lại.

Khỏe mắt hắn nhìn vào bóng người ngồi trong xe, từ cửa xe tràn vào gió lạnh, quét qua trên người cô, Ý Ý nhẹ nhàng nhũn mày lại, vết thương trên trán bị đụng đau.

Nam Cảnh Thâm từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc nhỏ, bên trong chứa thuốc sát trùng cùng bông tăm, hắn đem Ý Ý lại gần, dùng nước làm ướt khăn tay, lau mặt cho cô.

Cô nhắm hai mắt, có thể cảm giác được hắn dùng sức rất nhẹ, mí mắt trên dính nhom nhóp máu khô được lau, trên khuôn mặt nhỏ lạnh giá, hắn dùng bông tăm chấm nước khử trùng, bôi lên trên vết thương, Ý Ý đau, hít một hơi lạnh, theo bản năng lảng về phía sau.

- Ngồi đằng hoàng.

Ý Ý ngược đầu, hơi loáng một cái, thân thể liền ngồi thẳng, tầm mắt rũ xuống, sững sờ nhìn bộ âu phục của hắn, áo sơ mi đã mở đến khuy áo thứ ba.

- Ai làm?

Bất thành linh, hắn lên tiếng hỏi.

Ý Ý mím môi, không trả lời.

- Không thể nói cho tôi biết?

Hắn theo sát ép hỏi.

Ánh mắt giống thường ngày, bình tĩnh lãnh đạm, nhưng phảng phất có thể nhìn thấu nội tâm của cô.

Ý Ý một chút cũng không dám cùng hắn đối diện.

Hắn nâng lên cánh tay, tay áo màu đen làm nổi bật đôi mắt hoảng sợ của cô.

Điện thoại di động kêu lên, đột nhiên đến rất đúng lúc.

Cô liếc chữ hiện trên điện thoại, trước mắt loáng một cái, Nam Cảnh Thâm đã đem điện thoại tiếp.

- Từ gia, là tôn thiếu gia.....

Hắn chăm chú nghe điện thoại, tầm mắt u ám nhìn về phía trước, đầu ngón tay thon dài còn đang cầm bông tăm.

Ý Ý từ tay hắn, từ từ nhìn lên phía trên, không gian xe vốn nhỏ hẹp, lại chật chội, cô rất rõ có thể cảm giác được người đàn ông bỗng nhiên thở nặng, nhìn chéch lên chút, thì nhìn thấy ánh mắt tức giận.

Con mắt hắc động nghiêm túc, đáy lòng cô sinh ra cảm giác không ổn.

Hắn hình như..... đang tức giận.

Chờ hắn cúp điện thoại, Ý Ý giật giật miệng.

- Tôi ngày hôm nay, đi tới Tiêu gia.....

- Hiện tại mới chịu giải thích, muộn rồi.

Người đàn ông mặt lạnh đi, đạp chân ga, xe chạy nhanh ra ngoài. Gần đêm khuya, trên đường phố, xe một đường chạy nhanh như bay.

Ý Ý sợ đến sắc mặt tái nhợt, dựa vào bàn năng, tóm chặt dây an toàn, nhưng đã quên cài lại.

Hậu tri hậu giác phát hiện, cô vừa nãy dĩ nhiên muốn giải thích với hắn, giờ khắc này nhớ lại, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, lại không biết, người đàn ông này cho cô mà nói, lúc nào địa vị lại tăng cao như vậy.

Phó Dật Bạch lại bị Nam Cảnh Thâm nửa đêm gọi điện thoại, vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện, nhưng chỉ xử lý một chút trầy da của tâm can bảo bối của hắn (net), hắn (pdlb) tức đến mức muốn chửi tục.

- Tôi đã bôi thuốc, chờ một lúc tôi sẽ đi hiệu thuốc, thuận tiện lấy túi bông tắm.

Hắn cầm bút, xoạt xoạt ở viết chữ trên bệnh án, giương con mắt, hung hăng trừng Nam Cảnh Thâm.

- Vết thương nhỏ, chỉ cần bôi thuốc, không cần phải lo lắng.

Hắn đem tờ giấy đưa cho Ý Ý, bên cạnh rõ ràng có y tá, ý tứ cũng rất rõ ràng.

Ý Ý lại trì hoãn, cũng có thể đại khái đoán được, bọn họ là có lời muốn nói, liền rất tự giác đứng dậy, đưa tay lấy giấy, nhưng có người nhanh tay hơn cô.

Nam Cảnh Thâm xem cũng không có liếc cô một cái, sai bước đi ra ngoài.

Lưu lại Phó Dật Bạch cùng Ý Ý ngơ ngác.

- Sao cô lại bị vậy.....

Phó Dật Bạch nở nụ cười, đi hai bước, vốn là phải ra khỏi phòng bệnh, tới cửa lại do dự một chút, sau đó trở lại, dựa lưng vào mép bàn, cầm trên tay một cây bút, đâm đâm vào lòng bàn tay.

- Cô gái nhỏ, buồn bực thì buồn bực, không bằng chúng ta tâm sự?

Ý Ý có chút bất ngờ.

- Tán gẫu cái gì?

- Cô biết lão tứ là ai sao?

- Nam Cảnh Thâm a, có vấn đề sao.....

Phó Dật Bạch mỉm cười, khoe môi cong.

- Vậy cô có biết, Nam Cảnh Thâm ba chữ này, lưng đeo bao nhiêu thứ không?

Ý Ý liền suy tư đều không có, nàng chỉ là kinh ngạc dừng một chút, sau đó lắc đầu.

- Cậu ta là con trai thứ tư của Nam gia, bây giờ có thể tính ở Hoa Thụy là người quyết định một nửa, nói cậu ta có giá bạc triệu không phải là nói quá, tôi nói những lời này, không phải nói để cô nhìn của cải của cậu ta, dù sao người cô kết hôn, giá thể phỏng chừng không thể thiếu một chút so cậu ta.

Lúc dứt lời, ánh mắt hắn bỗng sắc bén, bí mật mang theo khí thế có thể nhìn thấu người khác.

Ý Ý cả kinh, đột nhiên minh bạch cái gì đấy, đáy lòng sinh ra chút cảnh giác.

Phó Dật Bạch dù bận vẫn ung dung nhìn cô, khoe miệng cười, nhưng lại ánh mắt lạnh lẽo.

- Cô gái nhỏ, cô lập gia đình rồi đúng không?

Ý Ý cắn môi, cảm thấy bị nhục nhã, nhưng loại nhục nhã này lại không phát ra được, chỉ gật gù.

- Cô có chồng cô, cậu ta có vợ, các người cuối cùng sẽ không có kết quả, bởi vì cậu ta không thể cưới cô.

- Bất quá tôi không phải muốn khuyên cô rời đi cậu ta, trò chơi khuôn sáo cũ như vậy, tôi không làm.

Phó Dật Bạch liếc mắt một cái ra cửa, trầm ngâm một lúc, cố ý thấp giọng.

- Hôn nhân lão tứ hôn, khả năng cả đời cũng không thể làm chủ, cậu ta yêu cô, tôi xem thấy, vì cô, cậu ta có thể chống đối lại.

Cô chậm chậm hơi giương ra môi, mi tâm hơi nhăn lại, không thể không nói:

- Tôi đã kết hôn.....

- Không thể ly hôn sao?

Phó Dật Bạch một câu nói đã chặn lại cô, nói thế nào đi nữa, hần lớn hơn Ý Ý bảy, tám tuổi, lại là công tử đã trải qua với vô số phụ nữ, cô bé này đối với lão tứ có hay không có ý tứ, từ trong ánh mắt là có thể có thể thấy, làm huynh đệ hần, không cần nói khó nghe, trái lại chỉ cần đổ thêm dầu vào lửa, vạn sự lưu lại một đường, cố gắng sau này gặp mặt, tháng ngày còn dài hơn, cô còn có thể cảm kích hần ngày hôm nay nói những lời nói này.

- Cô còn nhỏ, chưa thể thấy rõ tình cảm của mình, giống chúng tôi này, thích cùng yêu đều kìm nén, tùy tiện ghi tên một người phụ nữ lên sổ đỏ cũng được, đó là bởi vì chưa có gặp được người chân chính đáng giá để yêu.

- Lão tứ lên voi xuống chó nửa đời, tôi chưa từng nhìn thấy hần đối với bất luận phụ nữ nào mà động lòng cả, hần ép cô, đó chính là yêu cơ, sớm một chút nhận rõ ràng chính tim cô đi, coi là thật có cảm tình, thì không bằng sớm một chút đem những thứ quan hệ ngôn ngữ kia làm cho rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Như vậy là không hợp đạo đức

Ý Ý mím môi, sắc mặt càng ngày càng trắng, mi tâm thanh tú hơi nhú lên, cô rụt rè ngược mắt, do dự nhìn quét qua một chút, bờ môi mấp máy, muốn mở miệng nói chuyện lúc này, bỗng nhiên lại cắn môi.

Dáng vẻ muốn nói lại thôi, Phó Dật Bạch làm sao không thấy.

- Cô cảm thấy tôi nói không đúng?

Lòng của cô đột nhiên hơi hồi hộp một chút, cả người khấn trương lên.

Ý Ý cứng ngắc giật môi, dùng ánh mắt khả nghi nhìn hần, vừa mở miệng, âm thanh đều là kiềm chế.

- Anh dạy tôi loạn như vậy, thật sự có thể không, những thứ này đều không hợp đạo đức.

Cô trước mắt không rõ mình đối với Nam Cảnh Thâm đến cùng là cảm giác thế nào, duy nhất nhận rõ, chính là bọn họ đều có hôn nhân, đây là một ràng buộc, cũng bởi vì... ràng buộc này, nên quy củ chút, cô thực sự có chút nhớ không ra, tại sao bằng hữu Nam Cảnh Thâm lại chạy đến trước mặt cô nói chuyện này.

Này cùng xúi bẩy cô quá trốn có cái gì khác.

Cái gì gọi là không hợp đạo đức?

Phó Dật Bạch sừng sốt, sau đó mới phản ứng, đầu tiên là khoe miệng hơi nhếch lên, rồi nhanh chóng co giật, ý cười càng ngày càng sâu.

Hần đỡ cái trán, cười đến không thể tự kiềm, cả người đều run, qua khe mắt nhìn khuôn mặt cô ngây thơ như con thỏ nhỏ, từ trong lồng ngực rung ra ha ha cười to hai tiếng.

- Cô thật đúng là một đại bảo bối a, lão tứ gặp phải cô, cũng không biết là phúc hay là họa.

Ý Ý nhăn mày, không hiểu hần đang cười cái gì, hiển nhiên có chút mất hứng.

Phó Dật Bạch cười cười, vẻ mặt bỗng nhiên cứng đờ, một giây sau, mặt mày mũi hần thành một khối, tay hần vuốt sau gáy, nghe răng trợn mắt vạn vạn quay đầu lại.

- Lão tứ, cậu ra tay có thể hay không nhẹ chút, coi tôi là cọc gỗ à!

- Cậu dạy bậy bạ cái gì cho cô ấy vậy?

Nam Cảnh Thâm đứng thẳng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phó Dật Bạch.

Phó Dật Bạch hít khí lạnh, hần dám đánh cuộc, chỗ bị cái tên này chém qua, nhất định nổi lên vết sưng đỏ.

- Tôi có thể dạy cho cô ấy cái gì, trò chuyện mà thôi, còn có thể làm cho cô ấy cho dạy hư?

Nam Cảnh Thâm sâu nặng liếc hắt một cái, môi mỏng tùy tiện mở ra.

- Cậu tâm thuật bất chính, cách xa cô ấy ra.

- Tôi làm sao liên ——

Nam Cảnh Thâm đẩy hắt ra, đi thẳng tới trước mặt Ý Ý, mắt nhìn băng gạc cô dán vào cái trán, sắc mặt trước sau, sự lạnh lẽo càng tăng.

Ý Ý không thích bị hắt nhìn như vậy, cô vốn là ngồi ở trên ghế, đột nhiên có một loại ảo giác, ở trước mặt hắt ngồi là hành vi rất không lễ phép, cô chậm chạp đứng lên, còn chưa có đứng thẳng lưng lên, hắt đem bịch thuốc ném vào trong lòng cô.

Nam Cảnh Thâm bắt đầu cởi nút âu phục, cởi áo khoác, sau đó khoác lên bả vai cô, hai bên cổ áo hướng về bên trong ép sát, sắc mặt hắt trước sau đều ôn nhạt, gương mặt tuần tú không hề cảm xúc không một tia sóng lớn.

- Mặc vào, theo tôi ra ngoài.

Ý Ý rất nghe lời hắt.

Đại khái là bởi vì hắt trời sinh có thể khiến người ta nghe lời.

Lúc đi đến bên cạnh xe hắt, lại chậm chậm, muốn ở đây cáo biệt, vừa tiếp xúc với ánh mắt hắt lạnh lùng, ngấm lại vẫn là quên đi.

Cô lên xe, thân thể nho nhỏ vui ở bên trong ghế dựa, chỉ lo hắt sẽ lần thứ hai phát rồ, một lời không hợp liền đem cửa xe ô tô mở ra, cô sớm đem dây an toàn cho thắt lại rồi.

Nam Cảnh Thâm mím môi, trầm mặc lên xe.

Hắt không nói một lời, không khí lạnh lẽo từ cửa sổ xe thổi vào, nhiệt độ có chút lạnh, Ý Ý thấp thỏm, có loại ảo giác, nguyên nhân Nam Cảnh Thâm tức giận là dao cô.

Theo bản năng quán chặt áo khoác, trong hơi thở có cổ nhàn nhạt mùi thuốc lá, có chút vi huân.

Cô cũng không phát ra tiếng, học dáng dấp của hắt không nói tiếng nào, có thể rốt cuộc là đè nén không nổi, ánh mắt nhiều lần liếc trộm hắt, lần thứ ba, hắt đột nhiên quay mặt lại, con mắt thâm thúy rõ ràng so với trước muốn lạnh đi rất nhiều.

- Em cùng Nam Vân là xảy ra chuyện gì?

Hắt hỏi đột ngột, Ý Ý vẫn chưa có từ bầu không khí yên tĩnh phục hồi tinh thần lại.

Chờ cô có ý thức được, xe dĩ nhiên không biết lúc nào dừng ở con đường ven sông.

Nam Cảnh Thâm nghiêng người ngồi, một tay khoát lên trên tay lái, một cái tay khác chống ghế chỗ cô, trên người rất có xâm lược tính, cửa sổ xe phía sau hắt, hạ xuống một phần ba khe hở, bên ngoài tia sáng bên ngoài bị cản một nửa, một cái bóng đen, trùng hợp phác họa con người đen của hắt.

Cặp mắt kia, khóa chặt về mặt cô, cô tự nhiên sinh ra bản năng chống cự, hướng về cửa xe trốn tránh.

Ánh mắt hắt tối sầm lại.

- Không tiện mở miệng?

- Anh sao lại hỏi như vậy?

- Còn vượn vượn không dứt?

Hắt căn bản không để ý tới vấn đề của cô, chỉ làm lui nói:

- Một là anh rể, một là em vợ, ngay ở trước mặt cha mẹ vợ, liền dám tình cảm nồng nàn, ám muội không rõ, em cho là em có bao nhiêu mị lực, hay là em trên mặt thì thanh thuần, nhưng ẩn giấu một bụng tâm cơ?

Lòng Ý Ý đau xót, ngón tay đặt ở trên đùi cong lại, cô gượng lên một đôi mắt tầng tầng lớp lớp sương mù, nhìn gương mặt tuần tú nửa bao phủ ở trong bóng tối.

- Nếu như tôi có tâm cơ, làm sao còn có thể đem mình làm cho chặt vật như vậy.

Nam Cảnh Thâm cười như không cười nhìn cô.

- Đó là đáng đời em, Tiêu Ý Ý, em biết trên thế giới này,... thấp hèn nhất là cái gì không?

Hắn nâng mặt cô, nhiệt độ lòng bàn tay lại lạnh lẽo.

Cô muốn tránh, hắn không cho, bao phủ sau gáy của cô cố định, ngón tay mò lên băng gạc trên trán, đầu ngón tay nhắm ngay vị trí giữa, dùng ba phần khí lực đè nén xuống.

Đột nhiên bị đau, Ý Ý cơ hồ không chút suy nghĩ, một cái đẩy tay hắn, cô đau đến huyết thái dương đều sưng lên, cô nghe thấy ngữ điệu bạc bẽo của Nam Cảnh Thâm:

- Là bạn gái trước.

Ý Ý trắng mặt, bỗng nhiên liền ngay cả khóc cũng không, ánh mắt rất khó hiểu nhìn hắn.

- Có phải là các người đều cho rằng, tôi còn cùng Nam Vân không minh bạch?

Nam Cảnh Thâm nhân nhạ nhìn cô một chút.

- Cái này chỉ có chính em rõ ràng.

Hắn có thâm ý khác nói, giống như một cái bạt tai, hung hăng tát trên mặt cô.

Ý Ý chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, phát sưng, đau rát.

Cô ở dưới ánh mắt trào phúng của Nam Cảnh Thâm, quay đầu đi chỗ khác, đem nước mặt lau vào ống tay áo, cô không quay đầu, hai mảnh môi đụng vào nhau, vọng lại âm thanh, nhân nhạ tiếng khóc nức nở.

- Tôi không có, Nam Vân là bạn trai cũ của tôi không sai, anh ta là mối tình đầu của tôi, cùng tôi trải qua toàn bộ cấp ba, là nhân vật trung tâm từ trung học phổ thông đến lớn, tôi rất ý lại anh ta, đến bây giờ cũng vậy, nhưng là tôi không muốn nhìn thấy mặt anh ta, cũng sẽ không sẽ cùng anh ta có bất kỳ liên quan, bởi vì tôi không ném nổi cái này mặt.

Ý Ý rất ít sẽ ở trước mặt người khác, đem mình vết thương trong lòng...phân tích cho người ta nghe, cô trong lòng kìm nén đau, hít thở sâu một hơi, nói tiếp:

- Tôi thừa nhận tôi không thể quên được hắn, cũng không bỏ xuống được, có thể vậy thì thế nào đây, từ khi anh ta và Tiêu Tĩnh Đình lẩn lộn ở trên giường thời điểm, tôi cũng đã không nhớ nhưng gì anh ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.